

Universitätsbibliothek Wuppertal

**Demosthenis Et Aeschinis, Principum Græciæ Oratorum
Opera**

Demosthenes

Aureliae Allobrogum, 1607

In Midiam

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

<urn:nbn:de:hbz:468-1-1565>

αὐτὸς αὐθικῆς ποταύτης βλασφημίαν, αὐτὸν κατέλι
καὶ τραπέσανταν ἵνα ἀγαθῶν, ἐλέεσιν, καὶ γὰρ ἐκαστος
ὑμᾶς οὐδὲν οὐδὲν τοῦτο οὐ δεῖς, οὐτε τῷ μὲν φίλεσπουτον,
οὐτε τῷ ἀλλων, * ὅπερ ἔν μὴν τῷ δικαιοσύνῃ λεπίνης
περὶ ὑμᾶς ἀγωνίζεται. τὸ δὲ τῇ τῷ καθημένων ὑ-
μῶν εἰδὼς ἐκάστου γνώμην, φιλανθρωπία περὶ φόδ-
νον, καὶ δικαιοσύνη περὶ κακίαν, καὶ πάσα τὰ χειρά,
περὶ τὰ πονητὰ αἱ πάταγες. ὃν τοῖς βελτίστοις πει-
σθεῖσιν, καὶ κατατάηται τὸν διεμένοις τὰν φίλον, αὐτοῖς
περὶ περιπτέτων δέξεται ἐγνωκέναι, καὶ τῇ πέλε * τὰ κάλ-
λισα ἔσεσθε ἐψηφισμένοις καὶ τοῖς αὐτοῖς ἀθλητοῖς ποτε καθ-
εῖς, οὐκ ἀπορίσετε τῷ μὲν φίλελησσονταν τῷ δὲ ὑμῖν πιν-
δανδίειν. τῷδε οὖν τούτων ἀπάντειν οἶμα δεῖν ὑμᾶς
πινδαῖσθαι, καὶ πεσέχειν τὸν νοῦν, ὅπως μὴ βια-
σθῆται * αἵρετεν. πολλὰ γὰρ ὑμεῖς, ὡς αὐτὸς αὐθικῆς
πολλάκις οὐκ ἐδίδαχθήτε ως ἐστι δίκαια, ἀλλὰ ἀφηρέ-
τητε τῷδε τῆς τῷ λεγόντεν πεισθῆτε, καὶ βίας, καὶ αἴγα-
ρχωπίας. ὁ μὴ πάθοιτε νῦν. οὐ γὰρ αἴξιον ἀλλὰ δίκαια
ἐγνώκετο, τῶντα φυλάσσετε, καὶ μητρονύμετε, ἵνας αἱ
ψηφισθεῖν δύορκον ἔησθε τὰν φίλον, καὶ τῷ τὰ πο-
νητὰ συμβουλιδόντεν. Θαυμάζω δὲ ἐγωγέ, εἰ τοῖς
ὑμῖν τὸ νόμον παραδείγνεται, θαύματος παρὰ δύοντὸν
ζημία: τοῖς δὲ ὄχλοις τὰν πόλιν κιβωτίῳ, λόγῳ καὶ ἀπίστον
ποιεῖσθαι, λόγῳ διώστε. οὐ δή που γένεται δέοντα, οὐκ
οἷδε, ὅπερ δεῖ πλείω λέγεται. οἶμα γὰρ ὑμᾶς οὐδὲν ἀγνοεῖν
τῷ εἰρημένῳ.

ΛΙΒΑΝΙΟΥ ΤΠΟΘΕΣΙΣ, ΤΟΥ
καὶ μειδῶν λόγου. ἵστηται τὸ κονδύλευ.

Ε Οργὴν ἡγούσι οἱ ἀδελφαῖς Μιονύσω, καὶ ἐκάλουσι ἄποτε θεούς
Μιονύσα, ἐν δὲ ταῦτῃ, τραγοί, καὶ κανοκοί, καὶ ἀμλατῆδ
χρεῖσι διηγείντο τα. κα. δίσασιν δὲ που χρεούς αἱ φυλαὶ, δέκα
πυχαίνουσαι. χρηστός ἦν ὁ εὐάρσης φυλής τοῦ ἀνθρώπων παρέχων τα
ῶσι τὸν χρεόν ὁ τοινυι μηματέντης, τῆς εὖστος φυλῆς τῆς παιδιονίδης,
ἀθελοντῆς κατέσι χρηστός. ἐχθρός ἦν κακογενῆς Θεοῦ πειστία τῇ πλει-
σίων ἦτο, φοιτόθεν καὶ ἔμα τοῦ πλειονάντος αὐτῷ πεπονθένται κα-
κῶς· τοῦ ἐγένετο τοινυι, δὲ τῆς ὥρας προκατέβαστο κονδύλῳ * λαβεῖν, εὐαγγεί-
παι τοινυι τῷ θεάτρῳ δὲ πιντώτῳ κατηγόρουσεν εἰ τοῦ διηποτοῦ πειστία, οὐσ.
ἀσεκενόποτος εἰς τὰς ἑορτὰς καὶ τὸν διονύσον, σκαλέστη δὲ ἡ ποιοτητι κα-
πιτορεία, παρεστολή οὐλή καὶ δίμους κατέργωντα τῷ πειστίᾳ τῷ ἀσέκενοι. ἀγω-
νίζοντο δὲ γυναικεῖς, τοῖς δὲ τῷ δίμους καταχειροτονίαις. ἐστι γὰρ
καταχειρότος τῷ δίμου, τοῦ δικαστηρίου κρίναντος τοῦ τετραγ. ἐστι δὲν διάγω-
πει ταντοποιίσεως. ἐν δὲ τῷ πειστίῳ μίκηνον οὐασίδην ἀγανάκτειον. ἀντὶ
τού τοῦ πιντώτας, ποτερευούσης οὐσεκενός οὐείλει δίκην τελεῖν τον
λόρδον τῆς σάσσης τῷ μὲν μισθίου λέγοντος, ὕστερον δὲ τὸ παραχθέν, εἰσειδή
ἐπικέντρον αὐτῷ παρέβαστεσ. τῷ δὲ διημοδενίοντος ασεκενα, επειδήν χρονός.
λοι ποφεῖς, καὶ σὺ διονυσίος, καὶ σὺ τεθεάτρω. διέφερεν τούτων καὶ
πεισκεντα τὸν πειστίαν φυσίν. οὐδὲ διπλωμή σφιν κατέληψιν *.
ἐστι δὲ τοσού, σταχ καὶ ἐκβαλμότες τοῦ τέσσαρος τῷ αὐτούσιν εισαγγειόντος ἔργο-
ν, ἢ τετραγ. αὐτῷ παρεστάσια. ὅπερ εἰπαντα διημοδένης, τὸ πει-
στίον λέγοντος οὐσεκενα, τὸν διαδέμει μὲν οὐδὲ τὰς ὕστερα, περιστέψασ
αὐτῇ τοι πάντα ασέκενα.

ΕΡΕΤΑ ΤΠΟΘΕΣΙΣ.

Διάφοροι παρ' αὐτούς θέλουν το εօρταί. ἐν αἷς λιγότεροι παναθήναι, ἀλλὰ οὐκέτι πλήρη, μηκρά τε καὶ μεγάλα καὶ τὰ μεγάλα, καὶ πυγματικά ἐτελέσθω ταῦτα μηκρά. καὶ τετεπελά, ἐν
αὖτις οὖτις μεγάλοις, γυμνάσιοι πάντα ἐγένοντο· καὶ φωνῇ σύμμετο αὐτοῖς εἰς τὸν δηπτελέσοντας τῶν εօρταί, καὶ δύσοντας τούτων διπλα-
τῆτα διπλά· μηκρά τε καὶ ἔπειτα ἐν αὖτις μηκάδα· μάλιστα

A Athenienses, tantam ignominiam vt asciscatis,
præclaris & vobis conuenientibus bonis repudiatis.
Nam quisque vestrūm eius opinionis quæ de publi-
cis decretis oritur, partem capiet. Non enim quisquā
ignorat, vel eorum qui circumstant, vel cæterorum,
Leptinem in iudicio nobiscum contendere: sed in
singulorum iudicūm animis, humanitati cum inui-
dia, iusticiæ cum improbitate, denique virtutibus o-
mnibus cum vitiis certamen esse. Si igitur meliori-
bus obtemperantes, nobis assensi fueritis: tum ipsi
quæ decet decreuisse videbimini: tum quæ reipublicæ
honestissima erunt, statuetis: tum, si quod fortè inci-
derit tempus, non deerunt qui pro vobis adire peri-
cula non dubitent. Hæc igitur vniuersa curæ vobis
opinor, ac studio esse debent: ac diligenter prouidē-
dam, ne vi ad delinquendum adigamini. Sæpe enim
factum est, Athenienses, vt multa vobis probata &
persuasa non sint: sed erepta & extorta oratorum cla-
moribus & violentia & impudentia. Id quod nunc
vos committere indignissimum fuerit. Sed quæ iusta
esse intelligitis, ea tenete ac recordamini: vt in pro-
nunciando ferendisque suffragiis, quemadmodum
iurisjurandi religio postulat, consultores improbos
condemnetis. Miror autem, eos qui monetam adul-
terant capite mulctari apud vos: iisverò qui totam
ciuitatem adulterinam & infidam reddunt, dicendi
fieri potestatem. Nescio mediusfidius, quorsum atti-
neat multa dicere. Arbitror enim, vos omnia quæ di-
xiimus, satis intellexisse.

LIBANII ARGVMENTVM IN ORA-
tionem contra Midiam, de alapa.

Festum Bacchi celebrabant Athenienses, quod à deo illo *Aedilis*
Bacchanalia nominabant. In eo festo tragici & comici &
Lemosthenes
tibicinum cœtus inter se certabant. Hi cœtus constitueban-
tur à tribibus, quæ numero decem erant: & eligebatur præ-
bitor ex una quaque tribu, quam cœtui sumptus suppeditaret.
Demosthenes igitur suæ tribus Pandioniaæ ulro præbitor
Midiana
esse voluit. Cum autem haberet inimicum Midiam, ho-
minem locuplerem: ab eo in ædilitate, cum aliis malis se affe-
ctum esse queritur: tum postremò in orchestra, in conspectu
omnium spectatorum, pugnis cæsum. Quamobrem Midiam
Accusa-
apud populum accusat impietatis, qui festum & Bacchum
violarit. Vocabatur autem ea actio *περὶ θεοῦ*. Populus Midiam
impietatis condemnat. nunc in iudicio contendunt de populi
Midiaæ condemnatione. Nam cum populus aliquem con-
demnarat: neceſſe erat causam in iudicio retractari. certa-
men igitur est de mulcta. Neque enim Midias se iniustè fe-
cisse negat: sed de litis æstimatione controuersia est, utrum
contumelia, an vero impietatis sit reus. Proinde finitiui
Status fi-
status est oratio, cum Midias dicat, id facinus esse contumeliam, quod hominem liberum verberarit: contrà Demosthe-
nius.
nes, impietatem, tum quod ædilem, tum quod Bacchanalibus,
tum quod in theatro verberarit. His enim, etiam impie fecisse Midiam ait. Ut ita definitio duplex sit per comprehen-
sionem, ea ratione, dum & nomen ab aduersario introductū
admittimus, & aliud eidem copulamus: ut quum hoc loco
Demosthenes, fatente Midia se contumeliosè fecisse: ne con-
tumeliam quidem reicit, sed eidem etiam impietatem ad-
iungit.

ALIVD ARGUMENTVM.

Varia apud Athenienses festa agebantur, in quibus erant Panathenæ tum parua, tum magna: quorum hec quinto, ^{panathe-}_{næa.} illa tertio quoque anno celebrabantur. Ac in magnis quidem exercitationes quædam fiebant, & è singulis tribubus vnum gymnasioribus decernebatur, eique dabatur pecunia ad exercendos eos, qui festum peracturi erant, & ad earum rerum sumptus suis tribulibus suppeditandos. Agebantur apud eos etiam Bacchanalia, eaque duplia, & parua & magna. Ac parua quidem in vrbe quotannis, magna vero tertio quoque anno ad torcularia: in quibus decernebantur quædam eis ympanostrophæ, lamenisq; xiphisata eis rō ympanostrophæ. ἐγέρτο δὲ παρανίκη, καὶ τὰ δισκύστα, καὶ meidæ, & τὸν λυκοῖς: εἰς οἵς τελετὴς ὥρης αφ. ἐγέρται

tur ædilis à singulis tribibus quæ cœtus & puerorum & viro-
rum aleret ad quam rem pecunia ei dabatur. Feito autem
iam instantे certabant & contendebant inter se ædiles, car-
minibus in Bacchi laudem cantandis. Victori tripos priæmū
erat. Nam eundem & Solem & Apollinem & Bacchum putab-
ant. Peracto festo, primo mense decernebantur præbitores
futuri festi. Qum autem eo tempore singularum tribuum
ædiles promulgati essent. Pandionia Demothenis tribus præ-
bitore carebat: caque rem primo, secundo & tertio anno ne-
glexerat. Moris autem erat, ut prætor uno mense ante festū, omni-
nū tribū præbitoris. cōuocatis, tibicines sortiri tuberet: &
quā singularū tribū præbitores adesset, excepto eo qui ē Pā-
dionia desiderabatur: videns Demosthenes suā tribui dedecori
esse apud omnes, quod præbitorem non haberet: vltro, iu-
bente nemine, suo ipse suffragio, se præbitorem obtulit, atque
ob id factum ab omnibus laudatus est. Qum verò tibicines
sortiretur, alacritatem & studium eius fortuna adiuuante.
Telephanes tibicinum præstantissimus ei obueait. Volens
igitur suum cœtum ornare præter cæteros: coronas aureas eis
imposuit. Midias autem unus ē ciuitatis gubernatoribus vir
opibus abundans, & magnæ autoritatis, infensus Demostheni
ob eas causas, quas paulo post ipse in oratione dicet, cum sa-
pe alias ei obturbarat, & insultarat, tum verè id quoque affir-
mat Demosthenes iurantibus iudicibus se victoriam illi da-
turos qua m præclarè cecinisset. Midiam eos vellicantem di-
xisse, Demosthenē excepto. Quamobrem Demosthenē ex-
clamauit, cumque arguit. Tandem in eam venit insaniam
Midias, ut ei alapam impingeret, & vestem dilaceraret. Ea re
populus visa, Midiam exiblat: quæ antiquitus iræ nota erat,
& vituperationis. Demosthenes igitur digressus, & orationem
hanc meditatus, eum publici criminis reum facit: in qua Mi-
diam etiam criminatur, quod ex coronis aureis vnam sit auri-
fici suffuratus. Orator igitur eum in iudicium adducit, magno
impetu & loco vehementi adhibito. Nam Midia persona, &
ipsa rerum gestarum proteruitas, exagitationem aduersarij
iuant. Status finitius est. Proprium enim criminis nomen
quæritur: quod crimē Midias priuatum, orator publicum esse
contendit. Finitio enim est eius rei, cuius pars vna facta est,
altera defit, quo minus rei nomen imponi queat, ut in alio ex-
empllo, vbi is qui cenotaphium effregerat, sepulchri violati
sit reus, hic enim de fossione constat: id verò ambiguit, an se-
pulchrum sit effossum. Reus enim Effodi, inquit, sed non se-
pulchrum: nam cadaver non inueni, accusator vero obiicit, E-
go cenotahij personam, sepulchri violationem voco. nec
enim tu sciebas id esse cenotaphium: sed cum foderis tan-
quam sepulchrum nunc postquam id cenotaphium esse con-
stat, impunè abire studes. Eandum etiam hic ratio est. constat
enim vapulasse Demosthenem: sed in controvërsia est, vtrum
is qui vltro fese obtulit, ædilis sit vocandus. Nam Demosthe-
nes ait, Aedilem verberasti: Midias, Non verberauit ædilem.
(nam tuo suffragio es creatus) sed hominem priuatum. hoc
verò non est crimen publicum. Duplex autem est finitio eius
generis quod comprehensione constat. Est autem compre-
hensionis, quum actor suam intentionem & rei defensionem in
vnuin contrahit. Cum enim in alterum eiicit, alterum acci-
pit, sed vtrumque coniungit & complectitur: id huic generi
subiicimus. Facit autem hoc noster orator in multis partibus
& se & vna secum ciuitatem ait iniuris & contumelias affici.
Ac capita in oratione ordine posita, haec sunt. *Principia verò
impetuosa sunt, habentia crebram & complexionem, & cir-
cumstantiarum amplificationem. Id quod hoc, An non ad-
uersus omnes? & non contra me solum: item petulantiam
semper meditatus: & non semel fortuitò deliquisse, ostendunt.
Capita orationis sunt hæc. definitio, contraria definitio,
sententia legislatoris, ratiocinatio, magnitudo, *vnā è nu-
mero contentionum. quam sequitur translatio, & absoluta
defensio. Ibi orator quatuor definitionibus accusationem
implicat. vt ostendat, Midiam publicum crimen admisisse.
Est autem hæc prima definitio: quin festo delinquit, publicū
crimē admittit. altera definitio presertim si ædiles leduntur,
tertia. omnis contumelia est crimē publicum. Decipit autem
hic per homonymiam vocabuli v̄b̄s. siue enim flagitiū com-
mittatur, siue aliquis verbis, siue verberibus lēdatur, v̄b̄s dici-
potest. Publicum autem crimen arbitrabantur *flagitiū, ho-
monymia. igitur, vt dixi, decipiendi causa est vsus quarta fini-
tio: qui semper studet insultare omnibus, in rempub. peccat.

ζεταὶ δὲ σταῦροι, ἐν τῷ ὁμανυμίᾳ τῷ ὑπέρως. λέγουσιν δὲ αὐτίκητα ἡρώων τῶν αἰδενοργίαν. τῇ οὖσῃ ὁμανυμίᾳ πα-

εἴδο τὸ διάτοπον ἐκ πάντων συμίσταται· ἀριθμέστον ταῦτα καὶ π-
λην δὲ αὐτομάτων· εἰ τοῦ αριθμού του τετταράς εῖσι. εἰ τούτων
εἰσὶν δὲ τοὺς ἄγνωτούς τε· τὸ τεττάρην, πέντην εἰ τὸ παρεκάπτον.
δικίων. λέγων δὲ οὖτις πάντας ὑπερβαντούς, δικιοτάτους τοι
λέγων τὸν περιτεττεντούς βίον. ἔχει δὲ ο λόγος τοῦτο, διο τοις αριθμοῖς τοῦ
περιτεττεντούς εἰλημμάτων τὸ σύντοπον καὶ εἰς συστάσεων τὰ οι-
κεῖα περιτεττεντούς καὶ εἰς περισσούς. Εἰ δὲ τὸ περιτεττεντούς δικιοτάτους τοι
περιτεττεντούς μέρες, ακα τάκον διο τὸ διάτοπον, καὶ διο τὸ δικιοτάτον. καὶ κα-
ταπολεῖται τούτων ἐντέρα. ἔτα διπλοφερεῖ τὸ συκιπέδωστα, εἰ δὲ διπλόν
περισσούς. Οὓς καὶ συλληφεῖ. λέγεται δὲ οὗτος, σταύ το φθερόντος
απονομαζόντος ὁ διάκονος καὶ τούτῳ κάκηναν τοιδευτὸν αὐτὸν εἶ-
λον τὸν οὐρανόν. ὡς διπλοῖς εἶναι, ἐπεὶ δύο φερέχεις εἰς κλήματα. παρ-
δεύμα, ὁ στρατός ὁ βιαστικός τοι διπλοτεττεῖσιν κορινθίαν τὸν το-
πορεοβάτην, ἢ δικιοστάν δικιοπάτων κρινόμενός τοι, εἰ παρινόρθη
μη δικιοτάτην κακεύειν, αὐτὸν βιασοῦσαν. ὁ δὲ περισσότερος, αμφοτε-
ρεις ἀντὸν φάσκων τοιδευτὸν εἶτο.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ, Ο
ΚΑΤΑ ΜΕΙΔΙΟΥ ΛΟΓΟΣ.
σέι και πλην.

TΗ Ν μὴ ἀσέλγαν, ὃς αἱδρες
δικασαὶ, καὶ τιμώσει, ἢ πεῖσ
ἀπαντας αἱ τηταὶ μειδίας,
οὐδένα σύνθετο μήδο, οὔτε τῷ ἀλ-
λων πολιτῶν ἀγορεῖν ποιεῖται· τοῦτο
οὐδεμὲν τις περιέλετο περιέχει,
τότε ηγετὸς ἐποίειται ηγετού-
βαλεμένων, αἰδίκειν ποιούντοι ποιεῖ τὰς ἑορτὰς, οὐ μόνον
πληγαῖς ὑπὸ ἀντελέσθαι τοῖς διοικοῖσι, ἀλλαζόνται ἀλ-
λων πολιτῶν καὶ βασιαὶ παράνονται πάσι τοις χρη-
πτίσιας. ἐπειδὴ δὲ καλαῖς καὶ τὰ δίκαια ποιῶν ὁ αἴδη-
μος ἀπας, οὔτες ὠργίσθηται παραφεύσαντες· ηγε-
τός φρασταὶ πούδεστον ἐφ' οἷς ἡ μίκητιμφίδη μοι σωῆδει,
οἵτε ποιεῖται ποιοῦνται τούτους, καὶ πινανται ἀλλων ὑπὸ
αὐτῶν, οὐκέτι ἐπειδὴ, οὐδὲ ἀπέβλεψεν εἰς τὰς οὐσίας
τὰς τούτους, οὐδὲ τὰς γνωσθέσις, ἀλλὰ μᾶλις γνώσην πα-
τεχειστούντοντες ἀπειλής πολλοῖς μοι περισσόντες, ὃς αἱδρες
δικασαὶ, καὶ τῷ ἐν τῷ δικαιοστείῳ νῦν δύπτενον ὑμέν,
καὶ τῷ ἀλλων πολιτῶν, οἵτινες παρενελθόντο ἐπε-
ξελθεῖν, καὶ ποδαρίων τέτον εἰς ὑμάς· ὡς μὴ ἴ-
μοι δοκεῖ, δὲ αἱμόπερα, ὃς αἱδρες αἴθιναιοι, τῇ τοῖς
θεοῖς, καὶ δεινὰ πεπονθέντα νομίζοντες ἴμε, καὶ δί-
κην ἄντα βουτούμενοι λαβεῖν, ὡς ἔπειται τῷ ἀλλων ἐπε-
βάστο θεασικὸν τοις βαθειαῖς, καὶ οὐδὲ καθεν-
τον ἐπ. οὔποτε δὲ τούτους ἐχόντων, δότα μὴ παρέ- ἐμοῦ
περιστηκε φυλαχθέντες; ποιεῖται δικαίως ὑμῖν τοτέρη-
ται. καὶ κατηγορίσων ἐπειδὴ τὶς εἰσάγει παρειμ
ὡς δέσπατε πολιτῶν μὴ, ὃς αἱδρες αἴθιναιοι. γρίματ'
δέσποτον μοι λαβεῖν, ὡς μὴ κατηγορεῖται, οὐ λαβεῖν· πολ-
λαῖς δὲ δεήσῃς καὶ χάρεταις, καὶ τῇ δίκῃ, αἰτεῖσθαις
τιμούμενας. ἀλλὰ δὲ τῷ ὑμῖν μετατατάντα δέσποτον γνωσθεῖται·
* δότα γὰρ πλείστον δέσποτος λαβαχτούς καὶ παρηγ-
γόλας (ἐώρασον γὰρ αὐτὸν αρπήσει τῷ δικαιοστείῳ
οἷς ἐποίει) τοσούτῳ μάχλῳ ἐλπίζω τὸ δίκαιον ἐξεῖν.
οὐδὲντος κατεγράψειν ὑμέρον οὐδὲνδεῖς, τοῦτο δὲ τῷ πολέμῳ
ἴμε εἰπούμενότετε αὐτοὶ περιέτεροι, τούτους ἀνελί-
στε οὐδὲντος, οὐδὲντος, οὐδὲντος αἴθιναιοι, τούτους
τῆτα δίκαιον. εἰ μὴ οὖν, ἂν αἱδρες αἴθιναιοι, τούτους
αἴθιναιοι μάχλοιν αὐτοῖς κατηγορεῖν· οὐδὲντος μὴ ὑμέρον

A Nam si respub. ex omnib. constat, ergo publicum hoc crimen est. Ponit autem sparsim in exordio quatuor hasce finitiones, è quibus in confirmatione sunt tres. Quarum in digressione inserit, bono consilio quum enim dicat omnes ab eo lredi, ac ideo rem publ. violari digreditur in superioris eius vita commemorationem. Habet oratio hæc duo exordia. prius ex aduersarij calumnia & ex commendatione sue personæ, atque ex attentione. Est autem propositio bipartita, ac prior quidem pars confirmatione caret. Posterior autem & ipsum bipartitum, & eo virtuunque confirmat. Deinde infert conclusionem, in qua est attentio. *Finitio per comprehensionem. Dicitur autem sic, quando reo nomen criminis aliud ponente, actor eum & hoc & altero nomine teneri affirmat. Duplex igitur est, quum duo crimina complectatur. Exempli gratia. Dux qui puellæ à legato sua mandata fidei stuprum intulerat, publici criminis accusatus respondet, se non commisisse in rem publ. sed vim puellæ fecisse. Legatus autem utrumque crimen in eo hæc res contendit.

DEMOSTHENIS IN MI-
DIAM ORATIO DE ALAPA, II.
Hieronymo Vuglio Interprete.

Hieronymo Vvoltio Interprete.

VA petulantia, Iudices, & contumelia semper in omnes venatur Midias: ne minē neque vestrum, neque reliquo rum ciuium ignorare arbitror. Ego vero, quod usquisque vestrum affectus contumelia, faciendum tibi cœsuissest: id & ipsis tecis, ac publicè conquestus sum, istum violare festum, non modò acceptis ab eo plagis, Bacchanalibus, sed & alia multa, eaque violenta perpessus toto tempore exilitatis. Postquam vero populus vniuersus, ut æquum & bonum postulabat, sic excanduit & concitatus fuit: tantèque curæ habuit eam iniuriam, qua me sciebat affectum esse: ut, quamvis iste nihil non faceret, & alij quidam pro eo vehementer laborarent: tamen non paruerit, neque istorum opes aut pollicitationes respexerit: sed consentientibus suffragiis eum condemnari: multi ad me accessere, Iudices, tum vestrum, qui nūc in iudicio adestis, tam reliquo rum ciuium qui suaderent & hortarentur, ut ius meum persequerer, atque istum ad vos adducerem: mea quidem profectò sententia, ob viraque haec, Athenienses, quod & me insignem accepisse iniuriam putabant, & simul de isto poenâ sumere optabat, quæ alijs etiā (qua est audacia & furor), nec coerceri iam potest) plorâta petulâter admisisse cognosserent. Quæ cum ita sint, quæ à me obseruari conueniebat, ea iuste vobis omnia reseruata sunt: & ad accusandum, si quis actionem dederit, adsum, ut videtis: quum quidem, Athenienses, & magnam pecuniam ne accusarem, mihi promissam, repudiarim: & multas deprecationes & gratias, imò etiam comminationes contempserim: & quæ iam apud vos reliqua sunt, experiri voluerim. Nam quantò plures ille solicitauit & prehensauit (vidi enim modò quæ ante prætoria actaret) tanto magis me ius meum consecuturum puto. Neque enim de ullo vestrum tam male existimo, ut verear, ne vel prius erga me vestrum studium deposituri, vel, ut Midias deinceps impunè & securè ciuib. insultet, neglecta iuris iurandi religione, quicquā alio indicaturi sitis, quām quod æquum esse & iustū censueritis. Quod si, Athenienses, eum violatorū legum, aut falsæ legationis, aut de alio quopiam simili criminis accusaturus esset: nullis mihi precibus vtendū apud vos existimasset. Signidē id statuo ratiū esse accusa-

με επονδίστε τούτοις πρότερον, τούτων ἀνελί-
στε οὐδὲ ὡς, ἵνα μειδίας ἀλεῖς πολειπὸν ὑβεῖται, Φυριέται τας ὑπὸ διαμονῆς ἀλπον, πλεύσ, παθ-
ηταὶ δίκαιοι. εἰ μὴ οὐδὲ, ἐπειδεὶς ἀθηναῖοι, ταῦθανταν ἡ πρᾶξις προσθεσθεῖσα, οὐ πάτερις τοιώτις
μητέρας ἔμελλον αὐτές κατηγορεῖν· αὐτὸν αὐτὸν διερήθη· τομῆσαν ταῖς μέρης κατηγέρω ταῖς τρί-

toris, ut criminē probet:rei, ut etiā deprecetur. Sed cūm
iste tunc & iudices corruperit & propterea mēx tri-
bui per iniuriam tripos sit ereptus: atq; ego non mo-
dū verberibus, sed iis etiā cōtumelias līm affectus,
quibus haud scio an vllus ædilis v: quam: non dubi-
to in hoc iudicio, quod nunc detinū, postquam aduer-
sarius iusta indignatione & suffragiis populi damnata-
tus est, subeo, etiā precibus vti. Nam si hoc dicere li-
ceat, ego nūc reus sum: si qua modo calamitas est, in-
iuriis & contumeliis agitatutum, non posse vlo modo
ius suum adipisci. Oro igitur vos omnes, Iudices, &
supplico, primum vt me dicentem benignè audiatq;
deinde, si stendero, Midiam non n̄ ih̄i tantum, sed
vobis etiā & legibus, & cæteris omnibus insultasse:
vt cūm mihi, tum vobis metipis opē feratis. Sic enim
res ferè habet, Athenienses: Ego sum contumelias
affectus, & meum corpus tunc ignominiosè tractatum
est: ea verò res in iudicio versatur nunc, & de hoc
certamen est, vtrum licere debeat huiusmodi facinora
committere, & vestrū quolibet impunē exagita-
re, an non? Quid si quis forte vestrū superiori tempo-
Ampli-
cat iniurias
recitat o
ne legum
Bacchana
lum.
re causam hanc esse privatam putauit: is nunc cogi-
tans esse è republica, ne cuiquam quicquam tolere
mittere liceat: sic auscultet, tanquam publicū crimē
agatur: & quæ sibi iustissima videbuntur, ea decernat.
In primis autem vobis lex recitatibit, qua queri licet
apud populum. Deinde vos de reliquis etiā docere
conabor. Recita legem.

L E X.

Magistratus concionem habento in æde Bacchi, postridie Iouialia: in ea cōcione primū de sacris: et postdēto: p̄st de querimoniis aut pōpē causa, aut propter ludos Baccanales factis, si quæ nondum transactæ fuerint. Lex, Athenienses, qua publicè queri licet, hæc est: quæ iubet, ut audiuitis, haberi concionem in æde Bacchi post Iouialia: in qua postquā præsides de administratione prætoris respōderint, etiam iniurias in festo, aut alia contra leges facta tractari debant. Præclaram vtilēmque esse hanc legem: ipsa res ostendit, Athenienses. Quum enim tanto metu impendente, tamen proterui quidam existant: quid ab isto genere hominū expectandū erit, sublato iudicio, periculisq; metu? Legam vobis etiam eam legem quæ sequitur: ex qua perspicietis, & aliorum ciuium vestram que verecundiam, & istius confidētiam. Recita legem.

L E X.

Euegorus dixit, quum Bacchi festiuitas in Pirœo est, & conœdi: & tragœdi: & cum Lenaæ pompa est, & tragœdi & comedi: & cum urbanis Bacchanalibus pœpa est, & pueri, & ecclœsi, & comedi, & tragœdi: & in Thargeliorum pon: pa & ludo: ne liceat vel pignora, vel quicquam quod sit alterius, capere, ne illorum quidem, qui ad diem non soluerint: in hisce diebus. si quis autem in horum aliquod commiserit: ei qui passus est iniuriam, ius esto accusandi, & conquerendi de illo in cōcione, in æde Bacchi cōgregata, tānquā de iniurio, quēadmodū de aliis iniuriosis perscriptū est. Cogitate Iudices, quum in priore lege de iniuriosis agatur: in hac vos cōquestiones de iis, qui dilatum ex alienum exigunt, aut quiduis alienum capiunt, aut vim faciunt, concessisse. Nam tantum abest, vt hisce diebus corpus cuiusquam, aut instrumentū priuato sumptu ad hoc munus confectum

ἐπιλογία, τῇ ἐνθουσίου, ὡς ἀδικοῦτος καθ' ἀπεῖ τῷ ἀλλων τῷ ἀδικούντων γέγραπται. Ενθυμεῖσθαι, ὡς δι-
δοὺς μηκυτικά, ὅπερ εἰς τὸν περιτέρω νόμῳ τελεῖ τῷ οὐ τὸν ἔργοντις ἀδικούμενον εἴσοις τῆς περιφερολογίας, ἐν τότε τῷ ξε-
νῷ τούς ὑπερηφένεις εἰσαγγέλτοντες, η̄ παρὰ ἄλλον ὅπουν πινός λαμβανόντες, η̄ βιαζόμενοι, ἐποιοῦσσε ταῖς πε-
ριφερολογίας. Τὸ δέ πως μὴ τὸ στόμα τοῦτο ζειτεῖται πινός εἰς ταῖς ταῖς ταῖς πινός οὐ μέριας, η̄ τὸν περιφερολογίαν.

τοιούτων θεσπίσαν δέξεγχεν μόνον τοῦ οὐ φύγοντο
οὐδεποτέ. ἐπειδὴ γὰρ τοις ταχεῖτάς σχεφθεῖσαντος πο-
τε πάτε, καὶ δῆλο τὸν τέλοντας αὐτοὺς αὐτοφεύσοντο πο-
λεῖσθαι, καὶ τός πληγας εἰληφάς, παραίσετοις οὐδὲ
οὐχ οἰδεῖ εἰ τις ἀλλο. πώποτε χορηγὸς οὐδεμίαν οὐ-
τῶν τούτων ἀγανακτίσας καὶ συωργίσεις καὶ χειροπο-
νία τὸ δῆμος ἐποιήσατο, ταῦτας εἰσερχομέναις οὐκ ὅκη-
στο καὶ δέοδια, εἰ γένοιν τε τέττας εἰπεῖν, εἰχοι τινα φύγοντα,
εἴπερ οὐδεμίαν τοιχοῖς θίγοντες, εἰς τις οὐκι-
φορέα. δέομα, οὐδὲ οὐδέποτε αὐτοῖς αὐθιωμάσι, οὐ
ινετόδια, ἀρδετον μὴ διοσποῖς αὐτοῖς μία λέγοντος.
ἔπειτα, εἴπει τοιχοῖς, μεθίσι τυτονι, μη μένον εἰς ἔμε,
ἀλλὰ νῦν εἰς οὐμάσι, νῦν τοις ιόμενος, νῦν εἰς τοις ἀλλαζό-
παντας οὐδεποτέ. Κανδῆσαν καὶ ἐμεῖς καὶ οὐδὲν αὐτοῖς, οὐδὲ
τίποτε ἔχοις, οὐδὲσπες αὐθιωμάσι. οὐδεμίαν μὴ ἔχοντα
θερηποτικούς αὐτοῖς σῶμα τελείον τοτε. οὐ γνωστοῦ
κατέπι. Ταῦτα τοιχούμενα τινα, πότερον οὐδεναμένα δει ταῦτα
αὐτα ποιεῖν, ηγετεῖ τὸν πορθεθέντον τοῦ οὐδέποτε
μήτε πιστὸν οὐδέποτε τοιχούμενα χρόνον τῷ οὐδέποτε
τοῦτο σύνεισαν τοις αὐτοῖς τοῖς διπλαζομένοις. εἰ-
δουμεθείς τοῦτο, ηγετεῖ δῆμοσια συμφέρεια μηδεὶς οὐδεὶς εἰ-
νατο τοιχούμενον, οὐδὲ τοιχοῦ τε τοιχούμενος ὅποις
θερηποτικούς αὐτοῖς τοιχούμενα μητερικούς
εἶται ταῦτα, φυσιστάδα. μητρούμενος οὐδετούμενος οὐδὲ
νομον, καθόδον εἰσιν αἱ θερηποτικούς μητρικούς
ἀλλαν πρεσβύτερα μηδεὶς οὐδεὶς. Λέγεται τὸν νόμον.

Τοις αριτάνεις ποιέιν ἐκκλησίαν εἰς διονύσου τῇ ὑπεράγειαν πανδίον. εἰς ταῦτη, χειματίζειν φραγτὸν μὴν ιερῷ. ἐπίθιτα τὰς θερβαλας καὶ σεμιδότωσιν τὰς γεράνημέτρας εὑνέοις ποιητῆς, ή τῇσι αὐγάνων τὸν τηλεσίονος, δόσαντα μὴ ἐκτεπομέριαν ὁστιν. Οἱ μὲν οὐρανοῖς ἔσται, καὶ αὐτὸις αὐτοῖς αἴτιοι, καθ' ὃν αἱ θερβαλαὶ γρανταὶ, λέγων, ἀναερήκοισαντας, ποιεῖν τὰς ἐκκλησίας εἰς διονύσου μητρὸν πανδίον. εἰς ταῦτη ἐπίδιαν χειματίσιαν οἱ θερβαλοὶ οὐδὲν ὅ μηχανεν ὁ μηχανῶν, χειματίζειν καγδάλη. Εἰς τῷ αὐτῷ τοῦ ιδίου ποιητῶν ηγετεῖ τοις, ή τοῦ θεοτοκίας, ηγετεῖ τοις θεονομοτοκίας. καταλάβει, ὡς αὐτὸις αὐτοῖς αὐτοῖς αὐτοῖς, μηδουμικότεροι εἰσόπτες εἴχοντες ὁ νόμος, ως τὸ θεῖον μεταπλεύει. ὅπτε γὰρ ἐπόντος τέ φόβος τάχιτοι φάγοντας πνεὺς ἐσθίει τὸ Ποντικὸν ιερόν αἵ πλευραὶ τοῦ θεοτοκοῦ, αἱ ποιηταὶ μηδὲν εἰς εἴπειν αἴτιον, μηδὲ κινδυνός βέλομακ τοις οὐδὲν καὶ τὸν εἴκης ἀναγνώναται νόμον τοις τοις. καὶ γὰρ εἰς πάτητα φανεῖται πάσῃ οὐδεὶς, ητοῦτος ἀλλοιος οὐδέποτε διαδέσπαζεται, Εἰς τὸ πούτα θερβαλός.

Νόμος.
Εὐήγερτος εἶπεν, διαν ἡ πομπὴ ἡ τῷ διοικέσθαι πραγμάτῃ, καὶ οἱ καμαρδοί, Κοι ἔχω φθόδοι, * καὶ ἐπὶ λιασμα πομπῇ καὶ οἱ ἔχωφθόδοι, καὶ οἱ καμαρδοί καὶ τοῖς στατη διοικούσιοις ἡ πομπὴ, καὶ οἱ παγδες Κόκκινος, καὶ οἱ κα μαρδοί, Κοι ἔχωφθόδοι, καὶ θαργυλίων τῇ πομπῇ καὶ τῷ αὐλίν, μήτε σέξιναι μήτε αὐτοχθόνεσσι, μήτε λεμβανεῖν ἀπεργεν εἰς ρεύμα, μηδὲ τῷ λαρητημέρεγον εἰς ταύτας ταῦς ἄμερας, εἴαν δέ τη πούταν πις ωραΐσσαιη γενόδικος ἐσώ τη παθόντη, καὶ φρεγολαμικατη μετέ ἔσωσαν εἰς τη

A ladi oportere censueritis: vt, quæ iurè & sententia iudicium, eorum sunt qui vicere, vieti primisque possessoribus, hoc quidem certe in festo, restitueritis. Tanta igitur, Athenienses, vestra omnium est & humanitas & pietas: vt hisce diebus de iniuriis prius factis, penas sumi vetereritis. Midias autem his ipsis diebus ea perpetrasse ostendetur, quæ ultimo supplicio sunt vindicanda. Volo autem, vbi ab initio singularia quæ perpessus sum, exposuero, etiam de verbiberibus dicere, quibus me postea affectit. Nam ex omnibus eius facinoribus, ne unum quidem est, ob quod exitio dignus non sit. Quum Pandiona tribus tertio abhinc anno praetorem non haberet, conuo cataque concione, in qua praetorem lex iubet choris tibicines sortitò dare, verba & iurgia intercederent (praetor enim curatores tribus, hi prætorem accusabant) ego me ultro sumptus suppeditaturum sum pollicitus: & cum sortitione facta mihi obuenisset prima tibicinis electio, vos, Athenienses, viuerti utrumque summopere comprobastis, & pollicitationem meam, & fortunæ benignitatem & strepitum plausumque talem, qualis laudantium & gratulantium sollet esse, excitastis. Midias autem solus, vt appareat, omnium indoluit, & me toto ædilitatis tempore continenter conuiciis est infectatus, & inturbauit, tam paruis quam maioribus in rebus. Quatopere autem, nobis aduersandi studio, aut saltatores, quos dimitti a saltatione postulabat, vexarit, aut quam molestus fuerit* lacessendo, & iubendo se Bacchanalium curatorem decerni, aut cætera quæ generis eiusdem sunt, omittam. Nec enim hoc ignoro, me, qui tum istius insultus & contumelias tolerabam, ad tantam iracundiam singulis istorum concitat, quantam ullum atrocissimum facinus commouere potuisse: vobis autem ceteris, ad quos ea nihil attinebant, non perinde fortasse per se se digna videri, vt propterea in iudicii veniatur. Ea vero dicam, quibus auditis æquè omnes iure indignemini. Omnem enim modum excedunt, ea quæ deinceps dicā. Ac ne accusare quidē eum ego nūc instituissim: nisi tū etiā statim in populi convenuit coarguisse. Sacram vestem (nam sacram ego esse puto, quam festi gratia pararis, quamdiu ea vtare) auctorāque coronas, quas ad ornamēta chori curaueram faciendas, per insidias. Athenienses, mihi perdere conatus est, noctu aurificis ædes aggressus. ac perdidit ille quidē, non tamē omnes: nec enim potuit. Quanquam autem nemo est, qui se dicat in hac ciuitate unquam de quoquam audiuisse, qui tale facinus ausus fuerit ac perpetravit: iste tamen hoc non contentus, etiā chori mei magistrū, Athenienses, corruptit. Quod nisi Telephanes tibicē, singulari probitate, mihi tum optimè consultū voluisset, fraudeq. animaduersa, homine illo repulsi, instruendum sibi docendūmq. choru censuisset: ne certare quidem licuisset, Athenienses: sed chorus rudis & imparatus introisset, cū ignoratio nostra maxima. Neque vero hic suæ improbitati modum fecit: sed tā infinita fuit eius proteruitas, vt coronatum prætorem corruperit: ædiles cōtra me concitarit, clamitando, minitando, iurantibus iudicibus astando, scenæ aditus obstruendo, clavis defigendo: ipse homo priuatus, vim publicam facere, & infandis molestiis afficere me nō destiterit. Harū rerū, quæ quidem in præsentia populi, aut apud iudices in theatro acta sūt, vos mihi, iudices, omnes testes estis,

Enimvero & quissima censenda est ea dicentis oratio: A
cuius veritas eorum qui pro tribunal sedent, testi-
monio comprobatur. Præterea corruptis iis, qui de
certamine ludorum inter actores iudicaturi erat: duo
hæc tanquam fastigia quædam, omnibus suis precla-
ris factis imposuit, quod & meum corpus consume-
liosè vexauit: & tribui meæ, quæ in certamine supe-
rior erat, in primis causa fuit, ne victoria potiretur.
In me igitur & tribules meos protervè, atque in fe-
stum nefariè commissa per istum, Athenienses, qui-
bus ego commotus, eum apud populū accusavi: hæc
sunt, & alia multa: è quibus quæcunque potero, sta-
tum vobis commemorabo. Possum autem & alias in-
finitas eius iniurias & cōtumelias multis vestrum fa-
etas, & facinora impuri istius multa & atrocia nar-
rare: quæ alij, iudices, metu istius, & eius confidentiæ,
& sodalium. & opum, & insolentiæ, ac reliquarum re-
rum quibus iste pollet, attoniti, suo dolo re dissimu-
lato, queuerunt: alij vlcisci iudicio conati, nihil effe-
cerunt. Sunt etiam, qui præstare id, atque expedire si-
bi fortasse rati, cù eo træsigerint. Quod qui facere nō
recularunt: iis quidē ipsis est satisfactū: eius autē vin-
dictæ, quæ legibus debetur, propter iniurias & illis &
nunc mihi, cæterisque omnibus ab isto factas, ad vos
rediit hæreditas. Ea igitur omnia in unum collecta,
tanti æstimate, quanti vobis æquum videbitur. Excu-
tiā autē & coarguam ordine, primū ea in quibus
ego sum violatus: deinde iniurias vobis factas: postea
in reliquam eius omnem vitam inquiram: ac ostendam,
non unam eum mortem commeruisse, sed mul-
tas. Cape primū aurificis testimonium, ac recita.

TESTIMONIVM.

Pammenes Pāmenis filius, Eparchus. Ego aurificinā
in foro habeo, in qua & versor, & aurificinā facio. cū
autē mihi Demosthenes, cui dico testimoniuī, aureā
coronam parandā, & auratam vestem faciendam lo-
cassem, vt in eis Bacchanalium festiuitatem celebra-
ret, egóq. cōfiscissim omnia, & penes me parata habe-
re: Midias, is qui nūc à Demosthene accusatur, nō etū
in ædes meas impetu factō cū aliis, quos secū addu-
xerat, coronā & vestē perdere conatus est: & quedam
sanè laſtit: nō omnia tamē potuit, interuētu meo pro-
hibitibus. Possum præterea de his quoque, Atheniēſes,
multa dicere, vt initio huius orationis dixi, quā in a-
lios admisit: ac cōtumelias & improba eius facinora
tot collegi, quot mox audietis. fuit autē collectio faci-
lis. Nā hi, quib. insultarat, ipsi ad me accesserūt, Volo
autē priusquā ad illa veniā ea dicere, q̄ decipiēdi vestri

Lefutatio causa eū afferre instituisse audio. Nā, vt mihi dictu sū
defensio- mē necessariū, sic auditu vobis vtilissimū esse puto, vt
num Mi- illæ rationes in primis aperiātur. Quapropter hæc o-
dia, ac pri- ratio qua cauebitur ne decipiāmini, erit in causa, vt
mū de publico sicut ius & iuris iurādi religio postular, pronuncietis.
judicio. Omniū gitur maximē vobis hæc oratio diligēter au-
diēda, & infigēda memoriae est: & singulis isti^o cau-
lariationib. occurrēdū. lā primū omniū nō est obscurū,
ex his quæ ipse apud quosdā, vt mihi nūciatū est, cō-
memorauit, eū hoc diciturū: me, si omnino perpessus
essē hæc quæ dicā, decuiisse iudicio priuato accusare.
Nā quod ad vestiū & aurearū coronarū pditionē at-
tingeat, & vniuersā violētiā in chortū admīssam: actio-
nē dāni dati fuisse instituēdā. Deinde, q̄ mēu corpus
lælum esse querar, iniuriarū, nequaquam verō publici
criminis reū faciendum: & hanc litis x̄stimatione
nem intentandam, quid sit luendum, aut soluendum.

εἶτις λέγη. ἔσι δὲ πραγμάτων μηδὲ σκέπτο οὐκ ἀδηλο-
τὸ μοι, ὃς εἰπερ ἀληθῶς ἐπεπόνθει ταῦτα ἀ λέγει
καὶ τὴν χρυσῶν σεφάνων τῆς θεοφύσεως, καὶ τῆς πε-
νθείτης φυμα, θέρεως. οὐ μέτ' δι' οὐδὲ σημεσίᾳ πε-

καὶ τὸ τὸν λόγων Σύζου χεὶς δικαιοτάτους ἡγεῖθαι,
οὐδὲ αὐτὸς καθάπερ μέρος περὶ λέγοντι μητριοῦσιν ἀλιθεῖς
εἴτε). * ταφοσθλέψιες Σίνης Σύζου κειται τοῖς σύζην
τῷν αἰδρῶν, μόνο ταῦτα ὀπατερεὶς πεφάλαμα εἰφόροις
Σύζης ἐκατάστησομένοις ἐπειδηπεντεντέροις μέροις μέτεστη
εἰς τὸ σῶμα, τῇ φυλῆς δὲ κεφάλῃσι τὸν ἀγανά, αἵτινες
ταῦτα τῷ νηπίσσω πατέσσι. τὰ μέρη οὖν εἰς εἰτε καὶ
τοὺς φυλέτας ἡσελγυμάτα, καὶ τοῖς τοις ἔορτιν αἱ-
κήματα Σύζω πισταγμάτα, εἰφόροις αὐτὸν περιγέ-
λομένα, ταῦτα τοῖς, ὃνδιαρεῖς ἀθλεῖαι, καὶ πολλαχοῦ τοις
ἄνδρασι αἱοῖς τε φέρειται, περιεῖς ὑμέτερας αὐτίκα δὲ κα-
λλαχοῦ δὲ λέγονται πονηρίας ἐπέρεις παμπληθεῖς αἱ-
ταῖς, καὶ μέτεστη εἰς πολλοὺς οὐραῖς, καὶ Σλημάνεια τῷ
μαρεῖ Σύζου πολλὰ καὶ δειπνά. εἰφόροις τῷ πεπονθό-
των, οἱ μέρη, ὃνδιαρεῖς διηγεῖσαι, καταδείσατες τοῦτο,
καὶ τὸ Σύζου θεότητα, τοῖς τοις τοῖς αὐτοῖς ἐταίρεις, καὶ
πλοῦτον, καὶ μέτεστη, καὶ ταῦτα δὲ δοσα περέσσει τοις,
ἵστησαι ἔχον. οἱ δὲ ἀπιχειρίσατες δίκιων λαβθά-
νειν, οὐκοῦν διδωκόποιαν εἰσὶ δὲ καὶ οἱ διελυσαπτοὶ, οὓς
λαυσιτελεῖν αὐτοῖς ἡγούμενοι. τοις μέροισιν ἵστησαι
δίκιων, ἔχονταν οἱ γε πεισθεῖτες τοῖς δὲ ἵστησαι τῷ
μων, οἱς τοῦδε βασις ἐστι, καὶ πείνοντες οὐδέποτε, καὶ τοις
ἔμε, καὶ παῖτας τοὺς ἄλλους ὑμεῖς εἰσέληπειόμοι. παθ-
τον οὖν αἰθέρων εἰ τίμημα ποιήσαθε, ὅπα δίκιον
ἡγεῖσθε. ἔξελέγειν δὲ, παρατον μέρη δοσα αὐτοῖς ἰβεί-
σθεντος δοσα ὑμεῖς διδοῦντες μεταταῦτα δὲ καὶ
τὸν ἄλλον, ἀποδεῖς ἀθλεῖαι, βίον παῖτα αὐτοῖς
πάσον, καὶ διέξω πολλὰν θανάτων, οὐχ σχόλοντα αἱ-
ξιον. Λέγεμοι τοις τῷ γενυσοχόον παράτην λαβθῶν μη-
τυρεῖσαν.

Мартурия.

Πανερύντος παμμάρθιους * ἐπαρχῷ, ἔχω γενοσχέσι
ἐν τῇ ἀργφῇ, εἰ φὲ καὶ καταγίγνομαι, καὶ ἕργαζομαι
τὴν γενοσχέσιν τέχνην. ἐπόδιντῷ δὲ μοι δημο-
σίους φὲ μήτραν, σέφανον γενοσσιν ὡςει κατα-
σκεψόματι, καὶ ίμάπον δέγχεστον πυνῆσαι, ὅπας ποι-
ώσῃ ση τὸν αὐτοῖς τὴν τὸ διονύσου πομπὴν, οὐ μόνον
οὐατελέστατῷ μοτά καὶ ἔχοντῷ πάρει μαντεῖσινα,
εἰσενδήσας τερζὸς με νίκτωρ μειδίας, ὁ κειμόνιμος
τὸν δημοσίους, ἔχον μὴ ἔαντε καὶ ἄλλους, ἐπεγγέ-
ρησε δέχεται τὸν σέφανον, καὶ τὸ ίμάπον. καὶ πα-
ρὰ μὲν τῷ ἐλυμήνατο, οὐ μέρος τοι πύντα γε ἐδικά-
θη. δέ το διπαναντα μὲ καλύπταν. Πολλὰ μέροις,
φὲ αἴθρες αἴθιναι, καὶ φὲ ὁν τοὺς ἄλλους ή πόλικα
ἔχω λέγειν, φὲ ερέπον ἐν αρχῇ τε λέγουν, καὶ σωείδε-
χα υβρεις αὖτε. Καὶ πονερας τοσαύτας, δσας ἀκίνοται
αὐτίκα δὴ μάλα. οὐδὲ μὲν η συλλογὴ ῥαδία. αὐτοὶ γένοι
πεπονθότες τεργήσαντας μοι. Σούλεματα δὲ τούτων εἰ-
πεν, οἵτις ἐπιχειρήσθη αὐτὸν ἀκίνοα ἔξαπατάν ὑμαῖς
τοὺς γὰρ τούτους λόγους, εμοὶ μέρος αἴθαγκρατόπις,
τεργειπεῖν νοῦν ματι, οὐ μην το γενομικατάποις ἀκίνοι, μετι;
τὸ δικύανα περὶ δέρκον δέδει τὸ γῆφον δικαλύσας ὀλίγη-
πατηθεῖνα λόγος οὐ μάτις δεῖται, αἴπει το εἶσαι. πολὺ δὲ μέ-
λισα ταῦτα τούτων τῷ λόγῳ τεργέσθειν οὐ μᾶς δει καὶ
μηνημονούσας τούτον, καὶ φροὸς ἔκαστον ἀπαντάντο

έγω δέ, εἴ μήτε οὐκέποιο δέ οἶδα, καὶ οὐκάς δέ εἰδέναι
χρή, ὅπερ εἰ περιβαλλόμενοι αὐτῷ, ἀλλὰ εἰδησά-
μενοι, οὐκάντων αὐτὸν οὐδέποτε με λέγετο, οὐδὲ εἰπερ
λέποτον ἀλλέποτε περιβαλλόμενοι με εἰδεῖσθαι, καὶ πάρ
αυτῷ παίδικομενα τὴν πινακίαν πινεῖσθαι. δέ, τε γέ
χρεῖ, λέποτε πόλεως, οὐδὲ εἰδέποτε πινακίαν, οὐδὲ
πινακίαν περιβαλλόμενοι εἰδέποτε πινακίαν, οὐδὲ
τὴν σὺν τῷ νόμῳ οὐδὲ εἰδέποτε πινακίαν αἰδινού-
πον οὐδὲ τῶν τοῦτον εἰδέποτε πινακίαν αἰδινού-
πον οὐδὲ τῶν τοῦτον εἰδέποτε πινακίαν αἰδινού-
πον. φύγοντο μέτρον οὐδὲ οἶναν καὶ ιδιωτικότερον οὐδὲ, τὸ τὸν
παρέστα τόπον τὸν μήδοντα δίκαιον διακενούμενον,
τὸν οὐκ διδεῖ αὐτὸν θυνταῖς λέγεται. Δικαιοῦν δέ
στρεφόντων, πούτοις τε μὴ περιστέχειν, καὶ οὐ αὐτόν
ασελγάμοντα, πολέμουν. μὴ δὲ τὸ λέγον αὐτὸν
έπειτα, ὅπερ δίκαιας δίκαιων οὐ νόμος μοι, καὶ
χρεφέων οὐδέποτε. δίκαιωσι γάρ. ἀλλὰ αἰσθανόμενοι
καὶ οἱ διληπτοί τὸν περιποιητὸν, οὐ τοῦτο τὸν πινακίαν αἰδι-
νούποτε, τέτοιο δικαιούποτε. τέτοιο γάρ αὐτὸν οὐχί περιβαλλό-
μενον, καὶ τοῦτο τὸν πινακίαν οὐδέποτε μὲν οὐ μεῖς εἰδέ-
ποτε τὸν * οὐδὲ τὸν ιδίων δικαιῶν πλεονεξίαν αἴφεις, τῇ
πόλει περιβαλλόμενοι τῆς πινακίας, καὶ τέτοιο εἰλόγου
τὸν εἰδέποτε, αἴφεις οὐδὲν οὐδὲ λαζανού λαζανού έμοι. χά-
ρεν, οὐ βλέψεις δύποτε, τέτοιο εἰδέποτε πολλῷ χρήσεται πολλῷ λό-
γῳ. οὐδὲ τούτων οὐ καὶ τούτων πολλῷ χρήσεται πολλῷ λό-
γῳ. μὴ με δημοσιεύει περιβαλλόμενοι, μηδὲ δικαιοδό-
τες μὲν αἴδειτε οὐ πούτοις πολλάκις οὐδὲ τὸ φέρεται, βου-
λούμενοι φεύγοντα πινακίαν οὐδὲ τὸν πολλόν πολλόν συ-
νάγεται. εἰχει δὲ οὐχ οὕτω τῶν τοῦτον, οὐδὲ οὐγγάριον οὐδέ-
να γάρ οὐδὲ αἰδινούποτε οὐδὲν, οὐδὲν τὸν περιποιητὸν
εἰδέποτε, οὐδὲν γάρ οὐδὲν αἰδινούποτε τοῦ, αἴφεις
καὶ οὐκάς παθὼν πεισθή, ποιεῖθε τὸν πινακίαν,
ἀλλὰ ποιώντων, νόμοις οὐδέποτε τοῦτο τὸν αἰδινούποτεν,
εἰσ' αἰδίλοις μέτροις πινακίασιν, αἰδίλοις δὲ τοῖς αἰ-
δικούμενοις. οὗτοι δέ τοι ποιῶντες οἱ νόμοι; πάσιν
υπόχοντα τοῖς εὖ τῷ πόλει δίκαιοι, αἴφεις αἰδινούποτε τοῦ
τοῦτο διαίτην λαζανού. διτοι τούτων τὸν περιβαλλόμενον
πινακίαν νόμοις πολέμησεν, οὐ τοῖς κατηγορεῖσι τέ-
τον εἰδέποτε, αἴφεις τοῖς νόμοις οὐδὲν αὐτοῖς βεβαύ-
ται. αἴλαζεν, περέγει τὸ ποιοῦντον, διηγείταις φο-
στοῖς οὐδέποτε, δίκαιος καὶ ποιός καὶ ταῦτα αἰδινούποτε
οὐλέγεται. οὐ γάρ εἰς δημοσιεύειν οὐτα μετασχηματίζει
μόνον, ταῦτα τὸν οὐλέγειν, αἴφεις εἰς χρηστὸν οὐλέ-
γεν. τέτοιο δέ σον δικαίαται, γνωίτε αἴσκητε.
τέτοιο δέ τοι τέθη, δικαιοδότερον πούτον, οὐδὲν περι-
βαλλόμενος. αἴλαζεν πολλέστερον, αἴφεις τοῖς
τοῦτον ιδιώτην οὐτα πινακίαν, οὐδέποτε τοῦ πατέρας εἰ-
πεις, χραφέων οὐδέποτε πινακίας περιποιητούς εἰδέποτε.
εἴπεις δέ περιβαλλόμενος εἴπεις εἴσαι καθάπαξ. εἴπε-
ις δέ τοῖς νόμοις οὐδὲν τέτοιο ποιῶν περιποιητούς, οὐδὲ
πόλεως. καὶ πάλιν γε τὸν αἴφειται, ταῦτα τέτοιο.
εἴπεις εἰσεφαναρμόνιον πατέσῃ ποιεῖσθαι, παντοῖς εἴπεις αἴποτε.
εἴπεις δέ ιδιώτην, διαίτην πασίδικον. καὶ οὐ μόνον τοῦτον οὕτω τῶν τοῦτον
τοῦτο οὐδὲν, οὐδὲν περιποιητούς, οὐδὲν ποιόν διαίτην. εἴπεις δέ
παντας, ιδιώτην οὐτα διάτη καὶ δίκαιον περιποιητούς αἴποτε διδόντα. εἴπεις δέ
τοντας, παντας διατάσσοντας, οὐβετας φάγεται. δημοσίας οὐργούς καὶ πινακίας, δίκαιος οὐτα περιποιητούς.

A Ego vero vnum illud satis scio, idque vobis etiam te-
nendum est: nisi populum appellarem, sed in ius eum
vocarem: cōtiariam statim rationem obici mihi po-
tuisse: si quid horum esse verum, me publice conve-
ri, & in re praesenti supplicium de iniuriis exposcere
debiisse. nam & chorum fuisse ciuitatis, & vestrum
omnem causa festi parata: & me, cui illa accidissent,
adilem. Quis igitur aliam vindictam ei prætulisset,
qua legibus in eos datur, qui festum violatunt? Hæc
omnia compertum habeo, istum tum fuisse dicturum.
Rei enī, opinor, & santis est, certum iudicij modū,
quod minus pœnas det, detractando, dictitare, & fuisse
modum usurpandum, qui nullus est. Sapientes au-
tem iudices decet, & hæc non audire, & quemcūque
petulanter delinquentem comprehendenter, suppli-
cio cohercere. Ne igitur eum dicere sinatis, priuata
etiam iudicia lege concedi, & actionem iniuriarum
(conceduntur enim) sed vel non fecisse se ea de qui-
bus accusatur: vel iis factis, festum non polluisse, hoc
ostendat. De hoc enim & ego sum conqueritus, & vos
nunc sententiam feretis. Quod si ego priuatorū iu-
dicatorum prærogativa omissem, reipublicæ vindictam
relinquo, & id certamen delegi, unde nihil ad me lu-
cri redit: æquum fuerit utique mihi gratiam potius
haberi à vobis, quam damnum infligi. Scio etiam cum,
hoc subinde inculcaturū: Ne me tradite Demosthe-
ni, neque me proprie Demosthenem ē medio tolli-
te: ideone me interficiet, quia cum isto bellum ge-
ro? Talia sāpe, scio, clamabit, vt me hisce verbis in-
uidiosum faciat. Absit autem, & multum absit, vt hec
ita se habeant. Neminem enim fontem vos cuiquam
accusatori traditis. Nec enim ubi quis affectus iniu-
ria fuerit, tale supplicium delinquenti infligitis, qua-
le is qui læsus est, infligendum esse persuadere vobis
studet: sed contraria, tulistis leges ante iniurias, quum
& qui delinquerent, in incerto essent: & in quos de-
linqueretur, æquè in incerto. Quæ vero harum le-
gum vis est? Pollicentur omnibus ciubis, si cui fiat
iniuria, ei se vlciscendi suo præsidio copiam facturas.
Si quem igitur leges violante punitis: eum non ac-
cusatoribus traditis, sed leges vestras cōfirmatis. Iam
ad illud quum, Demosthenes, inquiet, læsus est: iusta
& communis, & ad omnium securitatem pertinens
responsio est, illo die non me Demosthenem tantum
esse exagitatum: sed etiam adilem vestrum. Quod
quantum valeat, hinc cognoscetis. Scitis ē Sexuiris
nemini esse nomen Sexuir, sed suum quoddam uni-
cuique. Si quem igitur eorum, dum priuatus est, vel
mulctarit quispiam, vel conuiciis incesserit: iniuriarum
& conuicij postulabitur. Sin Sexuirum: ignomi-
nia sine dubio notabitur. Quapropter quod quisquis
id facit: is iam etiam leges contumelia afficit, &
vestram communem coronam, & nomē ciuitatis. Nam
Sexuir nullius hominis est nomen, sed ciuitatis. Ea-
dem est & prætoris ratio: quem si quis coronatum
verberauerit, aut conuiciis incesserit: infamis est. Sin
priuatum: priuato iudicio est obnoxius. Nec horum
tantum ea ratio est: sed omnium eorum quibus pu-
blice aliqua securitas, aut coronæ ius, aut aliis quis-
piam honos conceditur. Ita etiam, si Midias aliis
quibusdam diebus, me vt personam priuatam, ad
hunc modum læsisset: priuatum etiam pœnas eū dare
oporteret. Si vero adilem vestrum, die festo his om-
nib. iniuriis & contumeliis affectū ab eo esse cōstat: æ-
quū eū est publicā indignationē & vltione experiri.

B Nō pro
pter De-
mosthe-
nem, sed
propter
adile vio-
latum, &
iniurias,
plectendū
est Mi-
diām.

Nam cum Demosthene simul etiam ædilis violabatur: hoc verò nomen publicū est: idque his diebus factū, quibus est legibus interdictū. Sunt autem leges, quando feruntur, cōsiderādæ, quænam, & cuiusmodi sunt: quæcum verò receptæ fuerint, custodiēdæ & vslupanda. Nam hoc iurisurandi vestri religio, & æquitas alio qui postulat. Olim habuistis legē damni dati: habuistis verberationis, habuistis contumelias. Iam si eos qui Bacchanalibus horū aliquid admisissēt, hisce legibus fuissest satis puniri: superuacanea fuissest hæc lex, sed non est satis: eius rei signum hoc est. Sacram legem constituitis ipsi deo deferti solennitate. Si quis igitur illis etiam veteribus legibus, & hæc post illas lata, & reliquis omnib. est reus: is propterea ne impunè feret sua scelerā: an potius meritō grauius mulctabitur? Evidē existimo grauius mulctādū. Nunciauit mihi porrō quidam, eum circūeūtem colligere, ac sciscitari, quibus nam vñuenerit, ut contumeliis afficerentur: eōsque vobis dicturum. & cōmemoraturū esse: veluti Athenienses, præsidē quē aliquādō ferunt apud vos à Polyzelo verberatum: & Sexuirum, qui nuper plagas accepit, in tibicina asserenda: & alios quosdam eius generis. Quasi verò, si multos alios multa acerba perpessos ostenderit: vos æquioribus animis factas mihi iniurias laturi sitis. Mihi verò Athenienses, contrarium iurē potius faciendū videtur: si quam modū publicæ vtilitatis rationem habere debeatis. Quis enim vestrū ignorat, vt huiusmodi multa fīat, impunitatē in causa ellē: vt verò deinceps nemo petulāter agere ausit, id hac sola ratione posse perfici: si quicq; deprehēsus fuerit, meritū supplicū luat? Si igitur alios ab huiusmodi facinorib. deterreri expedit: ea quoq; de causa iste ponendū est: eōq; magis, quo plura eius & atrociora facinora extāt. Sin ad licētiā aperiēda fenestra est: & iste & alij omnes sūt impunē dimittēdi. Iā nō simile habere istū, & alios, impetrādē veniç causā inueniemus. Nā primū is, qui Sexuirū verberavit, tres habuit excusationes, ebrietatē, amorē, ignoratiā: ppterēa quod noctu & intenebris res gesta est. Deinde Polyzelus iracūdia, & subito impulsu animi, qui deliberādi spatiū negat, se peccasse dixit: nec enim hostis fuerat, neq; contumelias causā fecerat. Midia verò nihil horū est p̄ dicat. Nā & inimicus mihi fuit, & interdiu, sciēs, contumelias fecit. Nec ex hoc hoc solum, sed ex omnibus rebus appetet, illi fuisse ppositū mihi insultare, Iā nec simile quicquā ab illis & à me factū esse video. Nā Sexuirū illū nec vestri nec legū rationē habuisse, aut grauiter tulisse cōstat: sed priuatum summa nescio quāta delinitū, ab actione destitisse. Deinde is qui à Polyzelo verberatus fuit, de ea ipsa re, priuata trāfactione facta, & legibus, & vobis p̄ nihil habitis, ne in iudiciū quidē Polyzelū adduxit. Si quis igitur illos accusare in præsētia volet, hæc dicēda erunt. Sin crimina isti per me obiecta refutare: quiduis potius erit afferēdū. Nā hæc negotia cū illis, vt quæ maximē, pugnāt. Me enim nec accepisse quicquā, nec accipere instituisse cognoscetur: sed eā vltionem, quæ tū pro legibus, tū pro Deo, tū pro vobis exigēda est, ita vti decet, reseruatā, nūc vobis reddidisse. Ne igitur sinatis eum talia dicere: neq; etiā si per vim ingesserit, tanquam aliquid æqui dicenti auscultetis. Nā si hæc sic apud vos decreta fuerint: nō vllā defensionem habebit. Qæcausa. n. humana saltē, quæ mediocris excusatio facinorū illi^o, pferetur? iracūdia nimirū.

άμα γέ τε μήμεθίστει καὶ ὁ χορηγὸς οὐκέτε. πότε
δὲ δέ τις πόλεως ὄνομα· καὶ τοῖς ταῦτας ταῖς ιμέραις,
αἷς οὐκ εἰστον οἱ νόμοι. ζητεῖ δὲ ὅταν μὴ πεπήστε τοῖς νό-
μοις, ὅποιοι τοὺς εἰσισκοπεῖς ἐπειδὰν ἢ θητεῖς, οὐ-
λεῖτεν καὶ χρῆσθαι. καὶ γέ δὲ δύρκα ταῦτα οὐκέτε, καὶ
ἄλλως δίκαια. ἵνα ὁ τῆς βλαβερᾶς ιμᾶς νόμος πόλεμον
οἱ τῆς αρχαὶ ἵνα ὁ τῆς θυρεῶς. εἰ τοῖς απόγονοῖς τοῖς
τοῖς θεοῦσίοις η̄ ποιοῦνται τύποι καὶ τύποις τοῖς
τούρμας δίνουν μίσθια· οὐδὲν μὲν οὐ μηδεποτέ εἰπεῖς
τε νόμουν. ἀλλὰ οὐκ δύσκει. σημεῖον δέ. ἔθεσθε ἵετο
νόμον ἀπό τοῦ θεοῦ τῷ τοῦ τερπνίας. εἰ τοῖς οὐκ κα-
κείσιοις τοῖς περιπάτοις νόμοις, καὶ τύποις μητε-
ἔπειτος τετέντη, καὶ πᾶσι τοῖς λεπτοῖς ἵετο. ὁ
τύπος πότερον διὰ διέτη τοῖς δίκαιοις, οὐ μείζων δι-
καιῶν; ἵετο μὴ οἴημαι μέίζων. ἀπό τοῖς τοῖς μη-
τεριώντα αὐτὸν, συλλέγειν καὶ πατέσθιεν, ποιη-
τοῦ συμβέβηκεν οὐθενατῆναι; καὶ λέγει τύπος, καὶ
διηγεῖται τεχνὸς ιμᾶς μέλλεν οἶον, ὡς αἱρεῖς αἴσθη-
οι, τὸν περιεργόν, ὃν πότε φασιν εἰς ιμᾶν τὸν πολυ-
ζήλου πληγῆναι· καὶ τὸν θεσμοθέτειν, διεγάγει
ἐπλήγη τοὺς αὐλατείδας ἀφαρεύματος· καὶ ποιητοῦ
πναῖς· αἱς ἑαὐτοὶ πολλοὶς ἐπέργεις πολλαὶ καὶ δεῖπνα
πονθότας θητεῖσην, ἵτοι ιμᾶς ἐρ' οἵς ἵετο πότερον
οὐργούσιν μέροις. ἐμοὶ δὲ αὖ τούναντίον, ὡς αἱρεῖς αἴσθη-
ναις, δοκεῖτε ποιεῖν αὖ εἰκότας, ἐπερ γέ τοι ποτῆ
βελτίστου δεῖ μέλειν οὐ μηδὲν τοῖς γένοις αἰδεῖν οὐδὲ,
ταῦλα τοῖς γένοις εἰσερχεται, τοῦ μὴ κολέφεσθαι τοῖς οὐ-
μετρανοῖς αἴτοις ὃν; τοῦ δὲ μηδένα οὐθεῖται πο-
λειστὸν, τὸ δίκαιον τὸν αὐτὸν ληφθεῖται, τοῦ περιποτειδί-
σθαι, μένον αἴτοις αὖ γνούμαρον; εἰ μὴ ποίησις ποτέ
φασι συμφέρει τοῖς ἄλλοις, τοῖς τούτοις δὲ ἐπεικα-
λεσθέον· καὶ μᾶλλον γε δισταῖ περ αὖ ή πλείω καὶ με-
ζων. εἰ δὲ παρεξιώματα καὶ τὰ τούτα καὶ πάτας εἰποι-
εῖν τούτων, οὐδὲ ὄντας εὔστατα τούτων κακένοις συ-
γκένειαν δέρισσομεν. πραττοῦ μὴδὲ γένον θεσμοθέτη
πατάξας, τοῖς εἰχει τερψάσκεις, μέθηις, ἔφρι, ι-
γνοια, διὰ τὸ σπότοις καὶ νυκτὸς τὸ περιγματικόν.
ἔπειτα ὁ πολύζηλος, ὥργη καὶ βόπου περιπέτεια,
φετίση τὸν λογισμὸν, αἱμρτὸν ἐφοειν. οὐ γέ εἰ-
θέρος γε οὐ πηρχει ὁν, οὐδὲ ἐρ' οὐθενατετέντη
πονθότας. αλλὰ γε μετία τούτων οὐδέν δέσιν εἰσεῖν. καὶ γέ
ἔχθερος λεῖ, καὶ μὴ οὐμέσσειν εἰδὼς οὐθεῖται ποτέ
τούτου μόνον, ἀλλὰ δέπι πατέτων φάνεται περιπραμένο-
με οὐθεῖται. καὶ μεῖ, εἰδὲ τοῦ περιπραμένου τοῦ
καὶ τούτοις, εἰδὲν δρυσιον ὁργεῖ πραττοῦ μὴδὲ γέ θεσμο-
θέτης, εἰχει τοῦ μέρη, εἰ δὲ τοῦ νόμων φευγοῖς,
ἢ δὲ ἀγανακτίσας φυνίστεται ἀλλὰ ιδίᾳ πειδεῖ,
οπόσῳ πληποτε αργυρείῳ καθευφεις τὸν ἀγῶνα. ἔπειτα
οἱ πληγεῖς ἐκμενοί· τοῦτο τὸ πολυζήλου, τωτὸ τετοίδια
διελυσάμενος, ἐρράθει πολλαὶ τοῖς νόμοις εἰπαντε-
ιμᾶν, οὐδὲ εἰσηγαγει τὸν πολύζηλον. εἰ μὴ ποίησις
κατηγορεῖν βούλεται τις εἰς τῷ παρέστη δεῖ λέγει
ταῦτα. εἰδὲ τοῦτο ἐγένετο τούτου κατηγόρησα διπλο-
γένεται, πατέται μᾶλλον ἢ ταῦτα λεγέτοις. παντὸν πι-
ναντίον εὑνέοις, αἱ τοῦ μέρη οὐ τελεθεῖν, εἰ τοῦ

Nóu.

Εάν πείσεις τινα, ή παιδα, ή γυναικα, ή ανδρα deatur. Qui vero priuata iudicia dicunt ex lege hac:
της ἐλεύθερον, ή την δουλων, ή φύσιον ποιηση, εἰς τούτον τινα, χραφέσθω περὶ τοὺς θεούς οὐ βου-
λούμενον αὐτεπαιρον οἵτε ἔξειν. οἱ τε θεομοθέται, εἰσαγόντοις εἰς την ἡλιαίαν έπανοντα πίεσσον, ἀφ' οὗ αὐτὸν
χραφή, οὐτοι μητε δημόσιον καλοῦντες εἰς την ὅρων τον οἶνον τε. οἴνοι δὲ αὐτοῖς καταγωγῆς ηλιαίαν πιμέντο-
ται ωτε φύσιαζονται, οἴνοι δέ ποτε οἶνοι δέ μη χρείων. χραφας ιδίας καὶ τὸν κόμην.

A nā hoc fortasse dicet. Verū ad quæ aliquis subiit, non expectato consilio mentis, facie a impulsu fuerit, etiam contumeliosè fecerit, pei iram tam en esse facta, dicere potest. Que vero diu ante p̄gmediatus, continenter per multos dies contra leges facere palam deprehenditur: non modo absit ab eo ut natus fecerit: sed nemini iam dubium esse debet, quin de industria, dataque opera talis homo contumeliam fecerit. Eo inueniō quām ea quorum à me accusati, & fecisse, & contumeliosè fecisse conuncatur, iudicē: leges de cetero sunt consilientiae: ex quarum p̄scrip̄to vos iudicaturos esse iurastis: & considerandū, quāto severius, & grauius hæ puniendos statuerint eos, qui data opera, & per contumeliam delinquunt, quā reliquos, qui alio quopiam modo peccat. Primum de dato dāmno hæ leges omnes (vt ab his ordinar) si quis volens dāmnum dederit, duplum: si inuitus, tūplum pro dato dāmno soluere iubet. meritū. & quām enim est, vt Iesus, vtū factum est, adiungetur. sōti autē nō eandem poenam statut, siue volens, siue inuitus fecerit. Deinde leges capitalium facinorum, cædes consilio factas, morte perpetuāque exilio & publicatione bonorum puniunt. qui autem fortuitò cædem fecerūt: cū his multò remissius & humanius esse agendū saixerūt. Nec in his tātūm, hominibus petulatibus & proteuis, sed & in ceteris omnib. leges iratas esse cernit. Nā q̄ causa est, si quis iudicatu solui, nō soluerit: cur lex actionē vnde vi, nō priuata fecerit, sed ad crimina publica referri oportere statuerit? quæ item causa est, si quis volēs à volēte talētis singulis vel bitnis, vel dentis ēt acceptis, defraudarit: cur ei nihil cum repub. neḡcij sit? Si aliquid exigui omnino precij ceperis, idq. vi eripueris: tātūdē cōuictū ærario debebere, quātū homini priuato leges iubent. quamobrem? quia quæcūq. vi gerūtur, cōmunes esse iniurias etiam iis, ad quos illud negotium nihil attineret, legislator césuit: robur corporis paucoru, leges vniuersorū esse: eū qui trāsegerit, libi: cui vis facta sit, reip. velle satisfactū. Quapropter etiā ip̄sū cōtumelia accusationē cuiusliberas, litis æstimationē totā publicā fecit. Q̄ putaret, ab eo qui cōtumeliosè agere institueret, non cū tātūm, cui facta esset iniuria, sed repub. etiā lēdi: & ei qui Iesus esset, animaduertione satisficeri: nec decere eū, iniuriā sibi factā vēdere pecunia. & rē vsq. adēd exaggeravit, vt si vel seruo cōtumelia facta fuerit, nō min' in ea causa publicā actionē dederit. Nec enim putauit respiciendū, quisnā esset qui lādereetur: sed cuiusmodi res esset quæ fieret: quā cū dedecere reperisset: sanxit & vetuit, ne vel in seruum, vel omnino in quenquam committeretur. Nō enim est, non est, Athenienses, quicquam rerum omnium intolerabilius contumelia, aur maiore vobis cum indignatione vindicandū. Sed cap̄e ipsam legem de cōtumelia, & recita. Nihil enim præstabilius est, quām ipsam legem audire. L E X. Si quis aliquem contumelia affecerit, siue puerum, siue mulierem, siue virum, ingenuos, aut seruos, aut aliquid legibus interdictum in horum aliquem admiserit: eum quicunque volet Atheniensium, cui id licet, deferto apud Sexuiros. Sexuiri autem actionem danto intra dies triginta apud Heliæam, ab eo die quo res in iudicium allata fuerit: nisi publicum aliquid impedit. Tum vero, cū primū fieri poterit. Qui verò dānat s̄uerit: illi Heliæa statim crimē æstimet, quid luere aut soluere debere videatur. Qui verò priuata iudicia dictarit ex lege hac:

Si quis non persecutus fuerit actionem, aut persecutus, quintam suffragiorum parte non tulerit: is mille drachmarum multam etiam soluat. Sin contumelia pecuniis extimata fuerit: vinciarum, si ingenuum affecterit contumelia, donec soluerit. Auditis, Athenienses, humanitatem legis, quae nec seruos affici contumeliis sinit. Quid igitur, per deos, si quis lege hac ad Barbaros perlata, unde mancipia in Graeciam adducuntur, vos laudans, & de vestra urbe commemoratas, ad eos dixerit: esse quosdam Graecos, homines ita mansuetis & humanis moribus praeditos, ut multis injuriis ab eis affecti, & paternis inimicitias in eos quasi naturae instinctu propagatis: tam ne illos quidem vexari contumeliosè patientur, quos pretio numerato ad se uitare emerint: sed legem publicè sanxerint hanc, quae talia vetaret, & multos iam ob eam legem violata in capite mulcerant. Haec inquam, si audiuisserint, perceperissentque Barbarian non arbitramini, eos publicè ius hospitij nobiscum omnibus inituros? Eam legem igitur non tantum apud Graecos celebrem, sed Barbarorum etiam approbatione dignam, is qui violat, quoniam supplicio sit afficiendus considerate, ut satis graues poenas dederit? Quod si ego, Athenienses, quum sic tractarer à Midia, non ædilis fuisset: contumeliae tantum eius facinora damnari potuissent. Nunc, si quis eum violatæ religionis damnet: recte mihi factus videbitur. Neque enim certe hoc ignoratis, vos istos choros vniuersos & hymnos, in Bacchi honorem instituere: non modò ex legibus Bacchanalibus: sed etiam ex oraculis: in quibus vniuersis nostræ urbi diuinis hoc esse promulgatum inuenietis, non minus Delphis quam Dodoneæ, ut choros instituat ritu patrio, & vicos lustret, & coronas gestet. Sed cape ipsa oracula, & recita.

ORACVLA.

*Impero Erechthidis, Pandionis urbis alumnis,
Qui solito regitis semper sacra parva cultu,
Ut Bacchi memores, amplis regionibus urbis
Primulas Bromio celebri tribuat honore.*

Sacra aris fiant, coma sit redimua coronis.

Sacra pro sanitate fiant, & vota, Ioui supremo, &
Herculi: Apollini presidi, pro bona fortuna. Apollini
compitalitio. Latonæ, Diana: ite in compitis crateres
statuëdi sunt, & chori ducëdi, & corona: gestâdæ ritu
patrio: sublatiis puris manib. dextris & sinistris, ad di-
uos diuâsq. cœlestes omnes, & donorū recordâdum.

ALIVD.

Oracula Dodonæa populo Atheniensi data, Iouis filius significat, sacra non in tempore esse facta; iubetque delectos noue sacrificulos ad solennitatem mitti, qui Ioui Dodonæo celeriter aratores boues, & cum singulis binas bucculas offerat. Dionæ porrò bouem & alias victimas, & æream mensam: atque insuper id donarium, quod populus Athenienium dedicauit.

ALIVD.

Iouis filius Dodonæ significat : Baccho populari victimam integræ immolandam, & craterem mis-
cendū, & choros ducēdos. Apollini malorum depul-
sori mastandum bouem, coronas gestandas tā seruis
quām ingenuis, & misericordiæ rationē habēdam,
vno die, *opulento loui bouem album immolandū.

Sunt, Athenienses, & hæc & alia multa in urbe
præclara oracula. Quid igitur inde vobis colligen-
dum est? hoc nimirum: reliqua sacra diis, qui in sin-
gulis oraculis nominatim exprimuntur: fieri iubent:
λεῖ, ιερέων τέλειον, καὶ πεστῆσαι πεσόστη, καὶ χρεί-
φανθορεῖν ἐλυθέρους καὶ δουλούς, καὶ ἐλεεῖν.
αὐθέρες αὐθεντάροι, καὶ αὐταῖς παῖς αὐλαῖς πολλαῖς μητέ-
ρεῦσιν εἰδῆσαι δεῖ; ὅπερ τὰς μὲν ἀλλας θυσίας, τοῖς σφ-

A εἰ αὐτὸς μὴ ἐπεξέλθῃ, οὐ πεξιῶν μὴ μεταλάβῃ τὸ πέμπον οὐδεὶς τῷ θύφων ἀποπάτω χλίας δραχμαῖς τῷ δημοσίῳ· εἰσὶ δὲ αργυρεῖου πινεῦται τῆς ὑδρεως, δεξιόθεα*. εἰ αὖτε λόγον θεοὺν οὐδείς, μέχρις αὐτὸν σημεῖον. Ακούετε, ὡς αἱδρες αἴθλωσθοι, τὰ νόμου τῆς φιλαθροφίας, δις οὐδὲ τοὺς δούλους οὐδείς αἴσιοι; πιστεῖς τοὺς θεοὺς θεατούν, εἰ τις εἰς τοὺς βαρβαρούς ἐνεγκὼν τὸν νόμον τῶν τούτων, παρὰ δὲ τὰ αὐθόραπτα εἰς τοὺς ἔλληνας κομιζεῖται, ἐπιγνῶν οὐδέποτε, καὶ διεξιῶν, τοῖς τῆς πόλεως, εἴποι τοὺς αὐτοὺς, ὅπερ εἰσὶ πνεοὶ ἔλληνες αἴθρεψον οὐτοὺς οὐ μεριστούς φιλαθροφοι τοὺς ξόποις, αἴτε πολλὰ οὐφέροντες οὐδὲποτε, καὶ φύσης τῆς τούτους οὐδέποτε οὐφέροντες οὐδὲποτε, πατέτης, ὅμως οὐδὲ δόσον αἴθρη μητραθεσίτες δέλλους κατόπινται, ωδὲ τούτους οὐδείς εἰσιν αἴθριοι· αἴλαντα νόμον δημοσίᾳ τὸν ταῦτα καλούσοντα τεθειντα πουτονί· καὶ πολλοὺς οὐδὲποτε βασιτας τὸν νόμον τῶν τούτων, εἰζημώσασι Θανάτῳ. εἰ ταῦτα αἴλαστας καὶ σωθεῖν οἱ βαρβαροί, ωκεῖς αὐτὸν δημοσίᾳ τούτους οὐδὲποτε τοὺς ἔλληνούς μόνον δέδοκιμοντα νόμον, αἴλαντας καὶ τοῦτο τοῖς βαρβαροῖς δέδοξαντας αὐτὸν εἰχειν, σοκοπεῖσθαντος οὐδεῖσαντος, λοιπά δοὺς δίκιον. αἴσιας εἰσαγόμενοις; εἰ μὴ τοίνυν, ὡς αἱδρες αἴθλωσθοι, μη χρηματοδοτοῦντα ταῦτα τοπονθεῖν ταῦτα μειδίους, οὐδὲποτε ταῦτα μέρη μόνον τῶν πειθαρεγμάτων αὐταῖς. τινὲς δὲ μοι δοκεῖν, κανὸν ἵστερειαν εἰ καταγνώσοντες, τὰ τοποθετήσαντα τοπούντες γένος δέδοπον τέτοιο, ὅπερ τοὺς χρεοὺς οὐ μεῖς ἀπάντας, τούτους, καὶ οὐμένες τοῦ θεοῦ ποιεῖσθε, ωδέλλους οὐδὲποτε τοὺς τοῦ διονυσίων, αἴλαντας καὶ τὰς μαθίεις εἰς αἴσιας αἴλαστας αἴθηρημόν δέράστε τῇ πόλει, ὁμοίως εἰς δελφαῖς, καὶ εἰς δωδεκάνησον, χρεοὺς ισάναυ καὶ τὰ πάρεια, καὶ κηταστὰς αἴγαδας, καὶ τεφανηφορεῖν. Αράγωνδι μειδεῖσαν αἴλαντας τὰς μαθίεις.

Mastisay.

Αὐτῷ ἐρεχθίεστιν δύο ταῖς οἰκίαις
Ναέτε, οἱ πατέροις τόμοις ιδώντες,
Μεμνήσατε βάνχοι, καὶ δίρυχοις κατ' αὐγα
Ιστάνται ὄραιων βεσσιών χάρεν ἀμμιγα πάτηται.
Καὶ κυιοσῶν βουλίστηκεν σεφάνοις πυγόσπιτα

Περὶ ὑγείας θέντι καὶ δέκατη τοῦ πάτρ. καὶ ἡ γε-
νεῖ, διπλῶν τεσσατερίων, τὸν τύχας ἀγαθῶν. διπλ.
λων ἀγαθῶν, λεπτοῖς, αρτεμισί, καὶ κατ' ἀγαθὰς κατη-
ρεῖς ισάμην καὶ χρεοῖς, οἱ σεφανιφορεῖς καὶ τὰ πάτερα,
θεοῖς ὅλυμποις πάνταις καὶ πάσαις ὁσίας δέκαταις
αριστερέσις ἀντίστοιτες, καὶ μυαστῶμεν.

上總

Εκ διαδώντος μαντεία τῷ δίκυῳ τῷ αὐθεντικῷ. Ο τέ
διὸς σημαίνει, ὅτι ταῖς ἀρχαῖς παρελεγόντες τῆς θυσίας,⁶
τῆς θεωρίας. αἱ ρετοὺς ἐπὶ πάμπειν πελάστει θεωρεῖ⁷ οὐ-
τεῖα, καὶ τούτους δῆλα παχέων τῷ δίκῃ Δωδωναϊκῷ αρ-
τεῖες βοῦται. καὶ πολλές εἰσιν δύο⁸ βοῦσσες. τῇ δὲ δικύᾳ
βοῦν καὶ ἄλλα ιερεῖα, καὶ ἔπιπλα χαλκεῖα. καὶ πολλή,
τὸ αὐτόνυμον, ὃ αἴτιον, ὃ δύμος ὁ αὐθεντικός.

Επίεια.

Ο τέλος σύμαχον ἐν Δωδεκάνη¹, διοικήσω δικαιο-
τικές ιστάναι. Διπόλισμον διπολικόν ποτάμιον, Θυσαί, καὶ σε-
θύνειν μίαν οἵμεσσαν διί κτησίσθι βουνὸν λαβούν. Εἰσιν, ὡ-
αὶ ἐν τῇ πόλει καλαθί καὶ γαθαῖ. Τί οὖν ὃκ τούτων οὐδὲ
εἰπεῖντο μανῆσις θεραπαιομόρφοις θεοῖς θεογόνοις θύσι-
ιστάναι

ισάνα δὲ χρεού καὶ σεφανιφορέων οὐδὲ τὰ πάζια,
τρεῖς ἀπότας τῆς αρικουμάρης μαΐσιας τρεσσαρά
εργούντων. οἱ πάντα χρεοί ταῦτας οἱ μηνόιδης καὶ
οἱ χρηστοί, δῆλον διπλάς μὲν ἡμέρας ἐκεῖ ας αἱ συνερ-
χόντα δὴ τὸν ἀγῶνα κατα τὰς μαντίες ταῦτας,
τοῦτοι αὐτῷ εἰσεφανούμενα διηγεῖσθαι, δὲ τὸ μέλλον τηνάν,
καὶ οἱ στάτους ὑστερούμενοι τηνάν, τοὺς δὲ τῷ διπλα-
κίων, τῷδε αὐτῷ τούτῳ ἡδη σεφανιφορέων τηνάν.
τὸν οὖν
εἰς πάντα τούτων τῷ χρονικῷ, ἢ τῷ χρονικῷ οὐείσον-
τα εἰς τὸ φρέσκον, καὶ ταῦτα εἰς αὐτῷ τῷ ἀγῶνι, καὶ εἰς τὸν τὸν
τεοῦ ιερόν, τούτον, ἀλλοπλικὸν αὐτεῖν φίσσοιμος; καὶ
μὲν ιστέ γε τέτοιο, ἐπι βουλέωντος τῷ χρονικῷ οὐδενί, τρεσσα-
σταλέσσαντο τοὺς χρονικούς σπουδαῖς, ἀλλὰ εἰς μὲν κα-
λίσην, παντούντες δραχμαῖς εἰς δὲ κατίσεσθαι πελό-
σην, καλίσις διπλάνη εταῖξετο. πίνθισκος; Σπάσ μὴ
τὸν εἰσεφανωμένον, καὶ λειτουργοῦντα τὸν θεόν ταῦτα
τῷ οὐρανῷ, καὶ τῇ μηδὲν ἐπηρεάζῃ, μηδὲν οὐείσηι μη-
δεὶς οὐεπιπτεῖσθαι. ταῦτα τὸν μὲν χρονικὸν τῷ δὲ τρεσσα-
λέσσαντο τὸν νόμον αἰζήνιον ἔταιρον δὲ τῷ χρονικῷ αι-
τοῦ οὐδὲν οὐ συγκόλας οὐδὲ τὰ πάντας τοὺς νόμους οὐτε
φιλεῖσθαι, οὐ διάσησθαι, ἀλλὰ μὲν οὐδὲν οὐδὲν ἐστὸν το-
καλας καὶ φιλανθρώπως τοὺς νόμους τῷδε τῷ πολλάν
κεῖσθαι, εἰ τοῖς ἀπειδοῦσι καὶ βιαζομένοις αὐτοῖς, ἢ πιρ-
υμῆν ὄργην, τῷ δὲ οὐκείσιον, μὴ θυμόστεται. φέρε δὲ τρεσσα-
σταν κακέντο σκίψαντες. αὐτούτησσομαδὲ οὐδὲν μη-
δὲν αὐτούτων μοι, εἰπεὶ δὲ τοῦ συμφορῆς πινάντων γεγονό-
των, ονόματα μηδέδηλα. οὐ γάρ οὐειδίστα, μαὶ τοὺς θεοὺς,
ἀλλαὶ συγχερέστερον τὸν βουλέωντα τέτοιο ποίσαν. ἀλλὰ
διεῖσθαι, τῷ βιαζομένῳ οὐδὲν οὐείσειν, καὶ τὰ τοιαῦτα ποι-
εῖσθαις ἀπαντήσεις οὐμεῖς οἱ ἀλλοι φύσιτετε. σταύνισεντοι δι-
ποντοις, οἱ τοὺς ἔργηκοις χρεοὺς διδάσκων. Εἶται ἀστρα-
τεῖας εἴδωλα, καὶ κέργυπτη συμφορά. τέτοιον μὲν τοῦ δι-
τυχοῦ ταῦτα, ἐματώσαστο τὸ φιλοτεινῶν χρονικὸς
ἔργον διδώνοιμος, θεοσδοτόμης. τὸ μὲν οὐδὲν πραβοτον, ἥγα-
ντακούσιοι αἱ προχρηστοί, καὶ καλύπτοντες φάσατο. ἡς δὲ
ἐπιπλεόθι τὸ θέατρον, καὶ τὸν ὅχλον συνειλεγμένον
εἶδον δὲ τὸ πάντα τοῦ ἀγῶνα, ἀκριπταν, εἰσαγαγεῖσθαι, οὐδεὶς τρεσσα-
σταν αἱ προχρηστοί, καὶ οὐδὲν τῷ ιδίων ἐχεῖσθαι οὐδεὶς
καλύπτει ποσοῦτες πάντες τῷ χρονικῷ πνοές αἱ φάσαι·
ἄλλοτε δὲν αριστεῖταις οινοτίδες συλλήπται, ἵπτυχοις πικά-
σται τοιούτοις. δές μια μὲν καὶ γέρεν δέσιν ἔδη, καὶ οἳσις
ἡττῶν χρονικούς. λεπτὸν δὲ ποτὲ ἡγεμώνια τῆς συλλῆπται,
οὐδεὶς πάντες τέτοιον τὸ πλεονέκτη-
μα. οὐδὲν ἐτόλμησε τούτων ἔξαγαγεῖν, οὐδὲν καλύπτει.
δέσιν τὸ δέντον αὐτὸν διπλαχέρομενον τῷ χειρὶ τέτοιο ποι-
σα, καὶ μὴ τρεσσαλέσσασθαι τρεσσάς τὸν αἴρχοντας οὐείσαι,
ώς περ αἱ εἰς ξένον τὸς έξαγαγεῖν ἔδη λεπτόπατας τὸν σόκνα
τῆς αὐτολιγίας ταῦτας αὐτόχειρ ὁφθίωνται θρύσιμοι οὐ-
ούνοιοι δειπνόν, ὡς αἴρεταις σκαραβαῖς, καὶ χέτλιοις, τῷδε μὲν
τηνάν αἱ ταῦτα τῷδε τέτοιον οἰουμένοιν χρονικῷ, τῷδε μὲν
τηνάν αἱ ταῦτα τῷδε τέτοιον οἰουμένοιν χρονικῷ, τῷδε μὲν

A choreas autem ducere, patrioq; ritu gestare coronas, reliquis omnibus vaticinationib; tanquam appédi cē addunt. Chorus igitur omnes qui conueniunt, & nos ædiles conitati, illis diebus quib; ad ludum conuenimus, ex hisce oracib; pro vobis ornari co: onis: nec minus eum qui postremus omnium, quām qui victor est futurus. Qui autem parta iam **victoria**, sacrificat: istum demum pro se se coronatur. Qui igitur in aliquem ē chorus, aut ædilem, dio impelle, impetu facit: in ipso certamine præsentim, & Dei templis: cum ne aliud quām violasse religionem dicemus? Illud etiam scitis, vos, quanquam velitis, ne quis peregrinus in certamen descendat, omnino tamen ædilium nulli permisisse, vt actores ad magistratus rapiat, eosq; dispiciat: sed si citarit, quinquaginta: si sedere iusterit, mille drachmarum multam soluere iussisse. Cur veròne coronatum aliquem, & sacris operantem, illo die vocet, molestiā aut contumelia afficiat quisquam de industria. Is igitur qui vel ætorem citarit, lege indemnis non erit: qui verò ædilem ipsum contra leges omnes conciderit adeò maneficē, poenas nō dabit? At qui nulla erit legū humanaū & populariū vtilitas, si cōtēptoribus & violatoribus eaiū, vestra, qui singulis tēporibus cū autoritate estis, iracūdia nō erit. Agite verò, p deos immortales, illud etiā cōsiderate. Oratos autē vobis, ne mihi succēseat, si quorūdā quibus res aduersa acciderūt, nominatini meminero. nec enim (deos testor) id a me fiet, vt cuiquā quicquā obiiciā: sed vostendā, quātopere vos cæteri omnes à vi aut contumelia faciēda, & aliis eiusdē generis rebus abhorreatis. Est Sānio quidā, qui tragicos choros docet. is defixa militia reus est peractus, ac aduentiore fortunā vsus. Hunc post eā calamitatem, quidam prēbitor tragediū, æmulādi studio cōduxit, Theosdotides opinor. Ac primū eius in æditate emuli indignabāntur, sēq; prohibitos minabantur. Ut verò theatricō pleno populū ad spectādos ludos cōuenisse viderūt veniri sūt, permiserūt, nemo attigit. Ac tātam in vno quoq; vestrūm religionis fuisse reverētiā videre est, vt omne deinceps reliquū tēpus choros doceat: neq; ex priuatis eius inimicis quisquā prohibeat: nedū editi manus afferat. Alius est Aristides ē tribu Oeneia, simili ferē & ipse calamitate cōflictatus, qui iā & consenuit, & in cœruludion ēminus est fortasse celebris sed aliquādo dux & princeps tribus fuit. Scitis autē hoc vtique, si quis ducem sustulerit, reliquum chorū perire. sed tamen cum ædiles inter se multi ambitionēs cōtēderēt: nullus vñquā prærogatiā hāc animaduerit, aut ausus est eū educere ac prohibere. Nā quia id facere necesse erat, eo manu prehēso, nec licebat citare ad pratorē, sicuti, si quis educere peregrinum voluisset: nemo fuit omnium, qui id tā petulans facinus in cōspectu populi committere nō erubesceret. Est-ne ferēdum igitur, Atheniēs, ac nō potius grauissimē vindicandū: cūm ædiliū, qui in ea repositā esse victoriā putarēt, & sape omnes opes suā in hac munera effudissent, nemo vñquā fuerit ausus vel eos attingere, quos legibus licet: sed ita religiosis ita verecūdis, ita moderatis fuisse ingenii, vt quantū & sūptus faciebant, & æstuabant, tamē sibi tēperarent, & cūm vestras voluntates, tum festi studium cōsiderarēt: à Midia homine priuato, qui nihil insup̄sisset, propterea q; cuidā infēsus erat atq; inimicus illū sumptus faciētem ædile, nulla ignominia notatū, undīva τολμῆσα πόπον, μηδὲ ὡροῖ τόμοι οἰδόσαι νεζίας ζεκεῖσται, ὥστε αὐτούσιας, αὐτούσιας, δυωτῶν τέλει τέλει εορτής αὐτούσιας, μεστάς, ιδιώτελες οἴτη, υπηρχε, τέτοια αὐτούσια, χρηστοῦνται, οἴτημοι οἱ τα-

impudenter inuadi & verberari, neque festi, neque legum, neque sermonum vestrorum, neque Dei habitatione? Etsi autem Athenienses, inimici tui inter multos intercesserunt, non modo priuatis, sed publicis etiam de causis: nullus vñquam tamen eò venit impudentia, vt tale quicquam aunderet. Nam Iphicratem olim illù ferunt à Diocle Pitthensi capitali odio disfensisse; prætereaque sic euensis, vt Tisias, Iphicratis frater, in ædilitate cum Diocle componeretur. Sed tamen, quamvis & multos amicos, & magnas opes haberet Iphicrates: tantaque esset animi magnitudine, quanta esse consentaneum est virum & gloriæ & eos honores assicatum, quibus ille à vobis ornatus fuerat: non noctu aurificum officinas inuasit, neque ad festum parat vestimenta dilacerauit, neque chori magistrum corruptit, neque chorū discere prohibuit, aut quicquam tale, qualis perpetrauit iste, designauit; sed & legum & vestrarum voluntatum habita ratione, inimicum suum victorem & coronatum spectare sustinuit: meritò. Nam in qua ipse repub. se beatum esse factum sciebat: ei talib. in rebus concedendum putabat. Præterea * Philostratus Colonæus, vt scimus omnes, Chabriam, cùm dies illi capitis de Oropo dicta esset, accusauit: & quidem omnium accusatorum fuit acerrimus: posteaque cù pueris sumptus ad Bacchanalia suppeditaret, vicit: nec illi tamen alapas dedit Chabrias, neque coronā eripuit, nec omnino ad illum accessit, ubi non oportebat. Quanquam autem complures habeo, qui multis de causis inter se inimici fuerūt: nullum tamen audiui vñquam, aut vidi, qui eò contumeliam venerit, vt tale aliquid designaret. Ac ne illud quidem quenquam vestrum scio meminisse prius factum, vt quisquam sine priuatim, sine publicè suscepit inimiciis, aut quum iudices vocarentur, astitisset: aut dum iurarent, eosdem iurisurandi religione soluissent, aut denique vlla tali re hostile odium præ se tulisset, atque effundisset. Nam hæc omnia, & eius generis alia, Athenienses, amelioratione adductum aliquem, qui sit ædilis, facere: non nihil excusationis habet: sed ex malevolentia, consulto, aliquem in reb. omnibus exagitare, sicutque potentiam & violentiam ostentare, tāquam legibus superiorem: graue est merecule, & iniquum, neque utile vobis. Nam si quisq. ædilium hoc sibi certò esse prop. situm sciret: Si mihi ille nescio quis, sive Midias, sive quispiam aliis, cōfidens, itaq. dues, inimicus fuerit: primū & victoria priuabor, etiā p̄clarioris aliquo me gessero: deinde rebus omnib. ero inferior, & perpetuo cōtuneliis onerabor: quis ita incōsideratus, aut ita deplorati animi est, qui (vlt̄o quidem) vñcanat à te drachmam insumptā velit? nemo p̄fecto. Sed illud opinor est: quod studia & cupiditatē omniū excitat, vt nullis sumptib. parcere velint, q̄ in populari repub. pari æquōq. iure cū ceteris, omnes licere sibi vivere arbitrantur. Mihi

Liberality de-
verò hęc, Athenienses, per istū cōtingere nō potuerūt: buisse Mi-
sed præter acceptā cōtumeliā, insuper victoria quoq. diam ce-
sum fraudatus. Arqui vobis omniib. illud ego p̄spicue
Demo- sthene: nō
litatē suscepitū ipsū ædilē Erechtheiū suæ trib⁹ se-
p̄fiteri: æquatōq. mecū periculo, sive re familiari exem-
pli meo, insumenda, sic demū eripere mihi victoriā.

ὑπειζοντ, μηδὲ τὸ πότην, καὶ λυστέν ἐνε, τῷ μὲν τοις νόμοις αἴτιοι φιλομείθαι τερεῖς θύμος, καὶ μηδὲ δέσμοι τὸ σώμα τοῖς αὐτοῖς ταῦται ἔχειν ἐμε. ὑχρίν γδὲ αὐτὸν. ὁ αἰδρες ἀθίωμοι, δτ̄ εἰς της πανδο-
νίδιοι χρηγός οὔτεστι τὸν δίκαιον, τῆς τοτε ἔρεχθιδοι αἰασάντα, τῆς ιαντας φυλῆς, αἰθιοπῶν.
καὶ κατατησαντ̄ ξανθὸν οἰζίου, καὶ τὰ ὄντα αναλίσκοντα, ματερ̄ εἴω. οὐτω με αἴφαρειθαι τὴν τίκλην

A τερπιλογίζειν Ε τύπτειν; τῷ μήθε ἐρπῆς μήτε γραψό-
μεν, μήτε τί μετις ἐρπεῖτε, μή τι τὸ θεοῦ φερτίζειν; πολ-
λαῖν τοῖντιν, τῷ αἰδρες ἀθίωμοι, γεννηπιδίον εἰς περονάλ-
λησις, οὐ μόνον ὅτι ιδίων ἀλλὰ μὲν ποιαν τερπιλογίαν
οὐδὲ εἰς ποτε τερπεῖς ποτετοῦτοι αἰσθαντος, ὡς το-
οῦ τον τολμῆσαι ποιεῖν κατηπιστεῖν το-
τε ἐπένον, διοκλεῖ τὸ πτερῖν, τὰ μαλισα ὑθεῖν εἰς-
χεῖν. καὶ ἔτι τερπεῖς ποτετοῦτοι συμβείναι ποιεῖν τὸν ιδι-
κέστοις αἰδελφον, αἴφαρηγόνται τὸν διοκλεῖ. αλλὰ δια-
πολοὺς μὲν ἔχειν φίλους ιψικεάτης, πολλάς τοις ζήντα
πεντηδέσιος, * φερναιν δι' εἰς εἰς ποτετοῦτον τὸν ιδίων
εἰκός αἰδρα τῇ δόξῃ καὶ πρᾶτος ποτετοῦτον τὸν ιδίων
ξιστο τοφερούμενος οὐκ εἴδει οὐδὲ ταῖς τοῖς ιδίων ζηνούσιν
οικιας νύκταρ, οὐδὲ οὐτε πρόγνων τὰ φέραντα οὐδὲν
ταριχεῖν ποτετοῦτον οὐδὲν οὐδὲν οὐδὲν οὐδὲν
οὐδὲ τὸ ζερέν κατεύθυνται οὐδὲν οὐδὲν οὐδὲν
οὐδὲν, ὃς εἴτε διεπειπτεῖται εποίει. αλλὰ τοῖς νόμοις Ε το-
τῷ αἰλλων βουλιοῖς συγχωρεῖν, λιγίσκετο καὶ νικεῖται
καὶ σερπουμένον τὸν ἔχειν εἶχεν, εἰποτος. εἰ η γδὲ αι-
τος διδάμων οἵδεις λεγονάς πολιτα, ταῖνην αγ-
χωρεῖν τὰ ποιεῖται οἱ ξινοι. πάντα * φιλοστρατον οὐσι-
τος τοι αἰδελφον, χαρίου κατηγερεύειν, δι'
εποίειτο τὴν τοῖς αἰδελφον πρίν ποτετοῦτον τὸν ιδίων
τοις κατηγερεύειν ποτετοῦτον οὐτούμενον, καὶ μη το-
τα χρηγόντα παῖς διονύσια, καὶ παῖς τοῖς κοποῖς
ἔχειν αἰλλότοις θρομέψαι οὐδένα, οὐτε παλευρέαν
τοις καὶ τοις παρεπότα, οὐθὲ οὐταν οὐνιώσιν οἰχοροι-
τα, τὸ διλλοις οἰστον τὸν τοιόταν ἔχειν. οἰχεται οὐ-
τον. ταῖτα γδὲ πάντα Ε τα ποιαντα, ὁ αἰδρες ἀθίωμοι,
φιλοτικία μὲν παραχείται, δι' Ταχριγένη, ποιεῖν, ἔχει-
πιν τοι γνωμένην. εὔχρυσον δέ, γαννεντα την τὸν τερπιλο-
γίας εἰφάπασι, τοῖς τοῖς ιδίαι δικαίων πρείτω Ε βια-
τῷ νόμῳ. οὐσιας διδεινούμενον, οὐδέλεις Βαρύν, καὶ οὐ-
χ δίναρόν έτσι, οὐδὲ συμφέεσν οι μην. ἐγδὲ οὐτούτη
χρηγόνταν τέτο τερπιλογία θροιτο, διπ, αἰδελφον εἴθεσ, ή μοι, μειδίας, ή τοις αἰλλα τερπιλογίας ηγετούτα
πλούσιοι. φρατον μὲν αἴφαρειθαι τὴν τίκλην, καὶ
ἀμενον αἰωνίωμα τον. εἴστειτ εἰφάπασι λεπτόνομα, καὶ τερπιλογίζομενοι διετελέσαν τό-
σον αἰσθαντος ποιοιν Ε φιλοπιείδες, καὶ πα-
λισκεντεῖται έτελειν, έπεινό έτσι, διπ τοις καὶ τοις δικαίω-
μασι τοις ιαντας έτελειται έταιτηται, τὸν δημορεάτην εἴδω-
τοντα, ἀλλὰ χερεῖς ον οὐτείδειν, καὶ τοις νίκης ποτε-
τοῦτον οὐσελγεῖς έξειν ποιοιν πειδία, μηδὲ
εἴω γε διπ μηδὲν οὐσελγεῖς έξειν ποιοιν πειδία, μηδὲ

υειζεν δὲ ποιῶτα, καὶ τύπειν, καὶ τόπον γε δὲ τὸ
μὴ εἰ ποίουσεν, ἐν ὧ πάντα μήμον εἰπούσεν αἱ, καὶ οὐκε-
νέσσοτο τοιούτον καὶ δέν· ἐμοὶ δὲ, ὃς, εἰπε πε, ω̄ αἴδρες
αἴθινοι, βιλεταὶ νομίσαται μαρίας (μαρία γε ἵστος
εῖν, ταῦθι μαρίαν ποιεῖ) εἰ τοι καὶ φιλοποιία, χρ-
ημάτων, ὑπέστην, ἀπό φιλοποιίας καὶ μαρίας ἐπηρεάζων
παρηκολοῦστεν, ὡς μηδὲ τῷ εἰργῷ μαρίαν, μηδὲ
τῷ χρεοῦ, μηδὲ τῷ σώματῷ τῷ χειρε τελεσθέντε
χρέωμα μου. εἰ πόνιν πε οὐ μή, ω̄ αἴδρες αἴθινοι,
ἄλλος πως ἔχει τὸν ὄργυλον διπλαῖς, οὐδὲς αἴθινοι,
αἴθινοι τεθνάται ἢν ὅρθος ἔχει. ἐν γάρ εῖται δίκηνον, ε-
δὲ πεσόντον, τελεῖ τὸ πατέρθιον διλέβειαν τῷ μηδὲν
ιαστεῖσθιν τερεῖς οὐβειν, μερίδα εἰς σωτηρίαν
ὑπάρχειν ἢ λαζανὸν μή, ω̄ς αἴπαντον τῷ αἰνιέστων αἴ-
πον, κολάζειν πεσόντες τῷ δὲ * εἰτε τῷ βονθεῖν διποδί-
σθνατον τὸν χρεοῦ. καὶ τὸ αὐτὸν τὸν εἰσιτεν, ω̄ς οὐ. γε-
γνημάτης πότον καὶ δεινός εἰτε τῷ ποιεῖν δεινόν, τῷ λό-
γωτο πεστηματικῷ τῷ περιεργῷ, καὶ φοβερον ποιεῖ πολ-
λοῦ γε καὶ δεῖ. διλέποντα παντες. εἰδὲ μή, πολοί γε,
μέθινον πν παλαιστικότο πότε, σκένεν τὸν νεανίσκον,
C οὐφίλον πν παγκρατιστον (ιονεῖς πε οὐ μελας.
δε διδέ διπο μηνωνοι πνες οὐ μή δι λέγω τετο, εἰ
* οὐδεις εἰς οὐδεις πνει καὶ διατετελεῖ οὐτος ιδίας, διπο
ο τούτων αὐτὸν οὐβειζεν φέτο, αἰματάμνον διπος, ω̄ς
τοι διποτεῖνα. οὐσον διαίωνα πολλοὶ τὸν λεωδά-
ματον διελφόν, διποτενατα βοιωτὸν εἰ δειπνω-
καὶ ουμόδω ποιητὴ δια πληγειν μίαν. ἐν διδέ οὐ πλη-
γη παρέστησε τὸν ὄργυλον, ἀλλ οὐ απρία καὶ διπο τὸ τούτων
τοις ἐλεύθεροις εῖται δεινόν, καὶ περ δι εινον; ἀλ-
λα. τὸ εφ' οὐβει, πολλοὶ γε αὐτὸν πετεινον τὸ τούτων, ω̄ς
αἴδρες αἴθινοι, ἀν διποτὸν εἰναίαν διδέ αὐτὸν πε-
γειλη διεισθεῖται εἰπέρω, πε διημετη, τῷ βλέμματι,
τῇ φονῇ, διταν ω̄ς οὐβρίζων, διταν ω̄ς εἰχθεῖς οὐπάρχον,
διταν κοδύλοις, διταν διποτον κόρροις. ταῦτα κατεῖ. ταῦ-
τα δέσιτον αἴθεροις αὐτοῖς, αἴθεις διτας τὸ πεσπο-
λακιζεῖσθαι. εἰδέσις αὐτοῖς, αἴδρες αἴθινοι, ταῦτα αἴθι-
γγλον, διώνυτο τὸ δεινὸν πεδιστηματοι τοις αἰκούσουσιν
εἴποις, ω̄ς διπο τοις αἴθινοις καὶ τὸ πεδιστηματον τῷ
περιχοντο ποιεῖσθαι σφραγῆς οὐβεισταγον, οὐ-
καὶ διπο περισταθεῖσθαι διποτον, ω̄ς αἴδρες αἴθινοι, καὶ
λογίσασθαι περ οὐδὲν αὐτοῖς, δισφη πλειονα δια πόργυλον
περιστηκε πεδιστηματο, περιχοντο ποιωτα τὸν διποτενατο.
οὐδεις γε τὸν γωρίμον, καὶ τούτου μθίστον, σκαντόν
εἰξ, εἰπότα αἴθερον εἰπότη, καὶ τούτου γωρίμον. οὐ
τὸν μὴ γανιέντοις εἰπεινε, τον διποτενατο μετα-
ταῦτα, αἴσχομφρον, καὶ καταχόνθι εἰπότον εἰπελον, καὶ
ταῦτα εἰς οἰκίαν εἰπότον διποτον, οὐ μηδὲ βαδίζειν
κέλει αἴτο. εἴπο δὲ οὐτον εἰχθεῖν, εἴφοντος, εἴδεν, οὐδεις
εἴποντο, τὸ ποιηντος, σκαντόν πολλοῖν καὶ ξενίων η πο-
λιτρο, οὐβειζούσιν, η ταῦτα εἰσφέρει, καὶ οὐ πολλοῖν οὐδὲ
πολλοῖν διδίζειν χορηγουμένη. η, εἰματον μὴ γε, ω̄ αἴ-
δρες αἴθινοι, σωφρόνως. μᾶλλον δὲ τούτων οἷμα καὶ
βεβελούδις, μᾶσχομφρον τοτε, C μηδὲν αἴκησον, εἰς αχ-
θεῖται περιστηκε. περ δὲ διαμάντι, η πάσιν, εἰπε αὐτῷ βε-
βούπην αἴπαζομφρον, πολλοῖν συγκράμμενον εἰχε. δοκοῦσι δὲ μοι καὶ τῷ δικαστον πότε πολλοῖ. αἴκησον γε
αὐτὸν εἴω γε μία μόνον αἴλαντα φίφω. καὶ ταῦτα οὐτε πλαστατα, οὐτε διποτενατα τῷ δικαστον οὐδειος,
οὐτε φιλέσιον, οὐτε μηδεγί, οὐτε μέγα οὐδὲ διποποιησασ ποιησατα. Τὸ μὴ τοίνυν οὐτοισι. Το-
μὴ καταχροντεσ αὐτοῖς οὐδὲ διποημάτω, εἰπούσιον καταψήσασ αὐτοῖς, αλλ οὐποτον τὸν ζόνον, ω̄ς καὶ διποτενα-

A Sic verò insultare & verberare, ne tum quidem. Nūc
id quidem non fecit, quo populo honorē habere po-
tuisse: neque ullum tale fūx generositas specimen
edidit: Sed me, qui siue quis, Athenienses, insaniā eā
existimare vult (est n. fortasse insanix, nisi supra vi-
res) sine liberalitatem, vltro adilitatē subi: adeo pa-
lām & nefariē insultans, affectatus est, vt neque à sa-
cristi vestibus, neque à choro, denique nec à corpore
meo manus abstinget. Si quis autem vestrū, Ath-
enienses, Midia quidem irascitur: non adeo tamci, vt
eum morte mulctādum existimet: is nō recte sentit.
Nec n. æquum est, aut conuenit, eius qui Iesus est ve-
recundiani, illi qui omnes contumelias sua habenas
laxauit, ad salutem quicquam opitulari. sed is quidē
sic est puniendus, vt per quē non steterit, quod minus
atrocissima quæque perpetrarentur: accusatori verò
prōptè opem ferēto, gratiā referri deceat. Nec n. hoc
profectō dici potest, me, cum ex huiusmodi rebus nī
hil viquam atrocitatis extiterit, nūc exaggerare hoc
factum, & terribile facere. Lögē quidem se res aliter
habet, quam norint omnes, aut plerique saltē, Eu-
thynum, qui olim palæstrita fuit, adolescentulum il-
lum, & Sophilum pancratiasten (fuit is homo robu-
stus, niger: satis scio intelligere vestrū aliquos quē
dicam) hunc igitur Sophilum Sami in cōgressu quo-
dam, familiarique colloquio, in illum à quo vapula-
rat, quod is se contumeliam ei facere putabat, sic vin-
dicasse, vt etiam occideret. Norunt, ab Euzone mul-
ti Leodamantis fratre occisum esse Bæotum in cō-
ena & congressu communi, ob vnam plagam. Nec enim
plaga excitarat iracundiam, sed ignominia: Neq. ver-
bera ingenuis sunt acerba, quanquam acerba sunt: sed
cōtumelias causa verberari, est acerbum. Multa enim
is qui verberat, Athenienses, fecerit: quorum quādam
is qui Iesus est, aliis nec referre possit: gestu, obtutu,
voce, quum vt insultans, quum vt inimicus, quū pu-
gno, quum in mala: hæc commouent, hæc ad insaniā
adigunt homines, ferendis cōtumelias non affuetos.
Neq. est, Athenienses, qui hæc ireferēs, acerbitatē rei
geite auditorib. sic rep̄serare possit, sicut reuera, ipsō-
que factō vapulati & spectatorib. eidēs appetit cō-
tumelia. Cōsiderate igitur p Ionē & deos, Athenien-
ses, & cogitate vobiscū, quāto maiore iracūdia me in
flāmari cōuenerit, cū à Midia sic tractarer, quām tunc
Euzeonē illū qui Bæotū interfecit? Nā is à familiari,
eōq. ebrio, corā sex aut septē hominib. iisq. familiari-
bus, vapulauit: qui alterū ob ea quē fecerat vitu patuti,
alterū, si æquo tulisset animo iniuriā, iræq. impasset,
deinde laudatur erat: p̄serim ad cōnā in cōdes ingress
sum, quod nec accedeat ipsi licebat. Ego verò ab inimi-
ci, sobrio, male, cōtumelias causa, nō p̄ ebrietatem, in
cōspectu multorū, & hospitū, & cuiū, sū cōtumelias
affectus: atq. insip̄ in tēplo, quod mihi mun̄ adilitatis
sustineti magna cūdi necessitas incūbebat. Ac me qui
dē, Athenienses, prudenter aut feliciter poti⁹ existimo
fecisse, tū qui eo tēpore iniuriā dissimularim, tū qui p̄
iracūdia nō sim ad atrox aliquod facin⁹ impulsus. Sed
Euzeoni tñ, & omnib. si quis illi dū cōtumelias pateretur,
op̄e tulit, omnino ignoscit: idēq. meo quidē iudi-
cio, ēt iudicū pleriq. tū fecerūt. Nā vno tātū suffragio
dānatū esse audio: idq. cū neq. fleuisset, neq. vllū iudi-
cē deprecat̄ esset, neq. vllū humanitatis apud iudices
vel parū vel magnū signū dedisset. Ponamus igitur
sic: Eos qui eum dānauerūt, nō damnasse propterea,
quod se vltus sit: sed q̄ eo modo, vt etiam occideret,

qui absoluerebatur, etiam hanc immodicam vltionem, illi cuius corpus esset violatum, lagitos esse. Quid igitur mihi qui ita diligenter caui, ne quid grauius committeretur, vt nec vim vi repulerim: a quo tadem vltionis iniuriarum exigenda copia fieri debet? Evidem a vobis arbitror, & legibus: & ex eius statui omnibus contumeliosos omnes & petulantes neminem ipsum vlcisci per iracundiam, sed ad vos adducere debere: vt qui confirmetis, & reseructis his qui læsi sunt, legum punitia contra iniurios. Credo autem quodam vestrum audire velle, iudicium dices, que cause inimicitiam inter nos intercesserint: Inter Midiam & Demosthenem quum existimat mortaliū nemine ita insolenter & violenter in villū ciue debacchatū, nisi contra quem gravissimas irarum causas haberet. Volo igitur & de hoc similitatis initio referre, & cōmemorare: vt intelligatis, eū iure ppter illud etiam p̄cas fuisse datum. Absoluā autē narrationē hanc breuiter, etiā altius retere videbor. Cum admodum adolescentulus, tutores meos male administrati mei patrimonij accusaret, & istū adeo nō nossem, vt nec an natus esset scire (atque vtinā ne nūc quidē nossem) tū quum mihi actio dāda esset in diē circiter quartū aut quintū, imperium fecerūt in aedes meas, istius frater & iste trierarchia nomine opes mecum permutaturi: ac nomine quidē ille accommodabat, & erat is qui opes permutaret Thrasylodus. Res verò ipsa, & totius rei administratio illius erat, ac primum fores ædiū, vt que ī sui iuris ratione permutationis factae essent, diffiderunt: deinde cū soror etiā mea tū intus esset, puella adhuc, corā virgūcula obsecnā loquuti sunt, & talia, qualia, id genus hominum solet (nec enim ego me vñquam adduci sūnam, vt quicquam tum dictum apud vos referam) ac matrē & omnes nos fandis & infandis cōuiciis prosciderunt. Quod verò grauissimum est, & īā non dictū, sed factū: quasi suū negotiū ageretur, tutores iudicio liberarūt. Hæc quanquā vetera, quodam tñ ē vobis recordari puto. Tota. n. ciuitas illā permutationē, & illius tēporis insidias, & petulatiā istorū cognovit. Atq. ego tū omnino destitutus ope amicorū, & admodum adolescentulus, vt ne his quā apud curatores habet ā, priuarer, cū me recepturū expectarē nō tantillū, quanto recuperare potui: sed tam multa, quam multis me fraudatum esse noram: do istis viginti minas, quanti Trierarchiam locarant. Ac illū illius tēporis in me iniuria, hæ sunt. Postea verò, dicta illi die ob maledicta, absentem damnauit. nec enim ad iudicium venit: cūmque indicatum nō soluisset, nihil rerum eius, quod mihi licebat, vñquam attigi. Rursus dicta illi die vnde vi: nunquam haec tenus in hunc usque diē impetrare actionem potui. Tot technis & causis subinde inuētis iste tergiuersatur. Ac ego quidē ita verecundē, iudicio, legibus, omnia mihi censeo facienda. iste autem, vt vos auditis, petulanter non mihi tantum & meis: sed & tribulib. meis insultandum putavit propter me. Hæc vt à me verē dici constet: voca mihi testes: vt sciatis, priusquam autoritate legum veteres eius iniurias vlcisci possem, me aliis ab eo, quales audistis, esse contumeliosi oneratum.

TESTES.

Callisthenes Sphettius, Diognetus Theotiscus, Mnēsithenus Alopecensis: Scimus Demosthenē, cui testimoniū dicimus, Midia dī dixisse unde vi, ei qui nunc ab eo publico crimine accusatur: & īā octo annos illud iudicium elusisse Midiam, ac totius huius morte causam extitisse, semper tergiuersantem & procastinante.

Bēly, pālīn Τιαντα σδα απηκόαισθεισμα.

Καλλιδένης σφίτις, θιόγυντος * Θεωρίου. μηνούθεος αλωπεκήθεος. οίδαιδη μημοδένην, φύρτυζεύμην πρίσιν λελογχότα μειδία σέζούλεις, τῷ εἰ, νῦν υπάντα αὐτει πειναδέρω μημοσιά, καὶ πόνη τῇ πρώτῃ σκέψῃ δεῖται εἴη οὐτοί, καὶ τῇ χρόνῳ γενθομένῳ παντὸς αἴπον μειδίας, αἱ τεραστίσματα τῶν οὐδέν. Καὶ τοὺς μάρτιους, ινέ εἰδεῖθεν περὶ Τις ιόργες δίκαιη ὡν τεραστίσματα τῶν Λαρνακῆς.

Μάρτυρες.

Ο Σειρν

Ο τοῖνες πεπόιηται καὶ ὁ αὐτὸς ἀδίκωμαι, τὰς τις
δίκις, ἀκούσατε, φήσετε ἐφ' οὐδέου τινὶ ὑβρι-
καὶ τινὶ υἱοφυνίᾳ αὐτός. τῆς δὲ δίκις ταῦτα,
λέγω οὐτὸς εἶλον αὐτόν, γίγνεται μετασητικὸς στρατός
φαλαρόδες, αὐθεντῶ πάντας μὴ τις καὶ αὐτοῖς μεν,
ἄλλος δὲ οὐ πονεῖται, ἀλλὰ καὶ πάντας αἴγενάς οὐ-
δὲ δικιάς δικούσεις θολωλέντες. οὐ τοσὶ στρατοὶ οἵτινες
πονοῦσιν εἰδίποδος· οὐκέτι οὐδείς εἰσιν οὐδέποτε
ληπτούσει τὰ στρατιώταν, οὐ πομπούσια, καὶ αὐτοὺς γερα-
φαῖ, καὶ οὐδὲν ἔτι λιπούσιαν, τὸ μὲν προστόν, οὐ πο-
χεῖν ἐδεῖτο μηδὲ τινὶ δικτυά. ἔσται ταῖς τινὶ υἱοφυνί-
ασιν αἰτιαλέστη. τὸ τελευταῖον δὲ ὡς οὐτὸς ἐγένετο ὁ φίς,
κατεδίκητεν. οὐδὲν δὲ ἐπέρειται οὐσιῶς καὶ σκοτώς, ἔρχε-
ται μειδίας οὗτοις περὶ τὸ τέλος αρχόντας, ἐξοίτις, καὶ τὸν στρατό-
να ἀπόντας, οὐδὲ τινὶ εἰπεῖν δεδοκότα, ὡς ἐπειδὴ τὸ πα-
ρεχθούμενον πιὸς εἰπεῖν θαύματα. τὸ μὲν οὐκέποτεν
οἷος λιπούσιαν αὐτὸν, τινὶ δίκιοι, λιπούσια δεδοκότικεται,
ταιτίων διποδεικητικῶν * δοτοφαγένειν, καὶ τοῖς αρ-
χοῦσι μεταχειράσθεντι παντοκράτορα δραχμαῖς αὐτοῖς
εἰδίσθεν. ὡς δὲ εἰδυχέραγον οὐ τοι τὸ περιφύμα, καὶ οὐδε-
τέρους ἔταιειτεν αἰτειλίστας καὶ διαλειδοριθεῖς, ἀπελ-
θῶν, τί ποιεῖτε; Σερπιάδες τινὶ καπονθεαταν. τινὶ μὲν δίκι-
αν αἰπολαχθεῖν, οὐκ ὄμοσεν, ἀλλὰ εἴσοιτε καθ' ἐαυτὸς πι-
εῖται θυμέθητοι, καὶ αἰώνιος αἰτειλίστης. Βουλόμενος δὲ
τὸ μέλλον λαθεῖν φυλάξεις τινὶ τελευταῖαν ἴτερον τὸ
δικτυόθμ, τινὶ τὸ θεργυλιάθνος ἢ τὸ σπιροφορεῖον τὸ
γνωμόδιον. εἰς λιπούσιαν μὲν ἔλεος τὸ δικτυόθμ, δὲ οὐκέποτεν
αἰτειστας τὸν προτατάσσοντα δομῆμα τινὶ φύφον περι-
πότας τοῖς νόμοις, καὶ περιφέρει οὐδὲν οὐτονομῆτηρα φα-
ρμῷ *, κατηγόρειν ερημον, οὐδὲν δὲ παρέβοτος, ἐκβάλλεται
καὶ αἴμοι τὸν διαγνητικόν. καὶ τινὲς εἰς αἴθωσαίν, δὲν μεδίας
ερημον διρλεδίκιοις ἀπαντώντες αἰτεσέρηπον τὸν τοῦ πο-
λετον, καὶ καθάπαξ ἀπιθανότηταν θυμέθητην οὐτε λαζαχῆν δίκιοις
ἀδικηθέντα οὐτε δικητητὴν θυμέθητην μεδίας. οὐτὸς
ὅλως τινὶ αὐτῷ ὁδὸς βαδίζειν, ὡς ἔστιν, εἰς αἰσφα-
λέσ. δεῖ δὲ τὸ περιφύμα, ματιμέτρος οὐτούσιον οὐτε φαδαί, Κ
λογίσασθαι τὸ ποτὸν έξιν ὁ παπετόν μειδίας οὐτούσιον οὐτούσιον,
τηλικαύτην ἐπεβούλισος λαζεῖν τὸν περιφύμα μέρον
παρ αἰδρὸς πολίτου δίκιοις; καὶ μὲν δὲ τοι διενόν ὡς αἴτι-
θως καὶ ωρφυίς ουγγάνωμεν ἔχειν. εἰδὲ δὲ μηδὲν, θεά-
σασθαι τινὶ αἰσθάγαν Κ τινὶ αἰμόπτα, ή καθ' αἰτειστον
χεῖται τὸν εἰτογχενόνταν. τὸ οὐδὲν ἔδει δὲ πέπονθε, με-
γαλεῖν τὸ διπλεδίκιον, καὶ τοσαύτην, ὡς ἀποτε-
μεδίας τὸν οὐτον, ἀλλὰ χείσων ή δίκιοι μένοντιν δικητη-
καὶ δραχμῇ. πάντιν γε ἀλλα δίκιοις καὶ τέτο φαίνεται τοις αἴτοις
εἰπεῖν αἴδικος δέν. * οὐνέπειρος ωρφυμέρως θυμόμερος,
λαθεῖν αἴποι δέξεται τὸ αἴτιονθητικόν; ἀλλὰ αἴτημερον μὲν
μηδέτο, δὲ οὐδὲν δέσιται τοις τελευταῖον τὸ μηδὲν ιδικητηνα
τοις αἴτημερον δραχμαὶ δὲ οὐδέποτε μίαν ἐκτίπηκεν.
ἀλλὰ μή πα τέτο. ἀλλὰ τινὶ μὴ οὐσιῶν αἰπολαχεῖν
εἰδέκιον αἴποι δίκιον, Κ περὶ εἰπεῖν αἴτημερον περιφύμα κατα-
στηπομη, περὶ δὲ τὸ αἴτημερον μηδέμιατ. ἀλλὰ τοῖς οὐτοῖς
ματετέντεις τυχεῖν μηδέμιατ. ἀλλὰ τοῖς οὐτοῖς
ματετέντεις τυχεῖν μηδέμιατ. ἀλλὰ τοῖς οὐτοῖς

A De iudicio igitur, quod scelus Athenienses, commiserit, audite, & spectate in singulis eius insolentiam, & confidentiam. Illius enim iudicij (hoc dico, quo eum conuiici) fuit mihi arbitri Stratophalereus: homo pauper ille quidem & quietus: sed alioqui non improbus, ac potius omnino bonus: id quod miserum, non recte, immo per quam flagitiosus, sed neque iure perdidit. Et o Stra: one nobis arbitrante, cum tandem aduenisset status dies, ac omnia constituta legibus peracta essent, ut dilationes, ut exceptiones, neque quicquam restaret amplius: primum me precatur, ut arbitrium differem. Deinde ut in posterum diem reuicerem. Tandem, quod nec ego consentire, neque se iste sisteret, & iam aduersus auctoritate Midiam damnauit. Crepusculo autem, & tenebris ingruentibus, venit Midias ad praetorium, & praetores exentes deprehendit, Stratophalereus abente, qui iam in iure absente pronunciariat: ut ego est quodam, qui interfui, coperi. Primum igitur persuadere Stratoni conatur, ut sententia danatorum in absolutariam converteret. Vtque prætores scripturam mutaret, & quinquaginta drachmas se illis datum paciscitur. Qui cum eam rem moleste ferrent, ac neutri eodem se adduci parentur: cominatus, multisque coniuncti eos infectatus, digressus inde quid facit? opera et precium est spectare eius maliciam * quum arbitri sententiā dicta die rescindere veller: ius iuriū non debet, sed contra se ratā fieri suit. Sic a Noueniros absque iure iurando est relata. Et quia clavis fraude struere institerat, obseruato arbitrorum die ultimo, qui mense Aprili aut Maio est, ad quem arbitrorum alius venit, alius non venit, consuli persuasit, ut sententia ferret contraria: omnes leges, nullo viatore adscripto, nullis accusantibus. presente nemine, loco mouet, atque ignominia noctat arbitrum. Et nunc unus Atheniensis, quia Midias deferti vadimonij danatus est, totius reipublice conditoris spoliatus, ab omni dignitate priuatus est. Sic nec accepta iniuria diem dicere, nec arbitrum esse Midie, denique nec eadem ire via, ut appareret, tutum est. Sic autem hoc negotium vobis confidendum est, animoque reputandum, quid tandem sit, qua tam atroci affectus iniuria Midias, ab homine cuius tantum exigere pro factis supplicium studierit. Quod si reuera quid intolerabile atque immane fuerit: venia meretur. Sin tale nihil: spectate scelus & crudelitatem, qua in omnes obuios gravissim. Quid est igitur quod sit perpessus? magno scilicet iudicio damnatus fuit, & tamen, ut tota re familiari priuaretur: at mille drachmarum dūtaxatis erat. Omnino: sed mordet etiam hoc, inquietus aliquis, quoniam per iniuriā, iudicatum solvendū est. * An vsu ei venit, ut, cum statu diē præterisse ignoraret, afficeretur iniuria: in modo illo ipso die cognovit: idque maximo argumēto est, hominē illū nihil iniuste fecisse. Iste vero drachmā non dū illā soluit. Sed de hoc posterius. At qui licebat ei pfectō referre causā ad iudices, & defēdere iudicium esse nullū, ac mecum experiri, cum quo ab initio res ei fuerat. Sed hoc noluit: & ne Midias definito legibus decē minarū iudicio periclitaretur, cui se non statuit, (quod factū oportuit, quod si deliqueret, pœnas daret: sin minus, absoluere tur) ciue Atheniē dignitate spoliari oportet, negata omni venia, omni defensione, omni aequitate: quae etiam palam convictis iniuriarum cōceduntur omnia. Postquam autem in ordinē coegit, quā voluit, & vos hoc ei cōdonastis: suūque impudentē animū, quo talia consilia necūt,

expleuit: num illud fecit, ut iudicatum solueret, propter quod hominem perdidit? at ne teruncum quidem in hunc usque diem: potiusque actione unde vi postulari non recusat. Alter igitur ignominia notatus propter nostras rixas, periret: alter, cui mali nihil quicquam accidit, sursum deorsum leges, arbitros, omnia quæ libido tulerit, versat, ac sententiam latam in arbitrum, quam reo non vocato per insidias elicit, ipse sibi ratam fecit: qua verò ipse mihi tenebatur, vocatus, sciens, vadimonium deserens, irritam facit. At qui si iste tanta pena dignos iudicat eos, à quibus absens damnatur: quas penas istum dare vobis oportebit, ita manifestè leges vestras per contumeliam violantem? nam si ignominia, si legum, si iudiciorum, si rerum denique omnium priuatio, illius in iuriaz digna pena est: contumelia certè parua erit, meo quidem iudicio mors. Ut autem vera me dicere constet, voca mihi harum rerum testes, & arbitrorum reita legem.

TESTES.

Nicostratus Myrrhinusius, Phanias Aphidnæus : Scimus Demosthenem, cui testimonium dicimus: & Midiam, qui à Demosthene accusatur, quum ob malefacta diem illi dixisset, sumpsisse arbitrum Stratonē: & quū vadimonij dies lege p̄finita adesset. Midiam apud arbitram se non stitisse, sed deseruisse vadimonium. Damnatum igitur Midiam absentem, scimus conatū esse persuadere Stratoni arbitro & nobis, qui temporibus illis nouemuiti eramus, ut arbitrium rescinderemus, drachm̄is quinquagenis p̄missis. Quod ubi recusauimus: nobis minitacū insuper, discellisse. ob hanc causā scimus Stratonē à Midia insidiose circumuentū, & cōtra omne ius & æquitatē ignominia notatum esse. Recita etiam arbitrorum legē.

LEX.

Si qui de priuatis contractibus litigant, & arbitrum somere voluerint quemcunque : eis liceat sumere quemcunque voluerint arbitrum. Quod si com muniter voluerint, acquiescant in eius sententia, ne que ab hoc in aliud iudicium eadem crimina defe rent: sed quæ ab arbitrio iudicata fuerint, rata habento. Age, voca etiam Stratone in ipsum, eum qui talia pertulit. Stare enim ei profecto licebit. Hic, Athenienses, pauper fortassis est, improbus non est. Qui cum ciuis sit, & omnes expeditiones iuuenis obierit, neque sceleris quicquam admiscrit: nunc tacitus astat, non aliis modò communibus bonis spoliatus, sed loquendi etiam lamentandique potestate: ac iurene an iniuria hæc sibi acciderint, ne id quidem apud vos audet exponere. & hec à Midia perpeccus est, & à Midia opibus atque insolentia, ob paupertatem solitudinemque suam, & ordinem plebeium: qui, si legibus contemptis, quinquaginta drachmis ab isto acceptis, damnatoriam sententiam in absolutoriam mutasset: iam honoribus fungeretur, & sine ullo malo æquo irre cum reliquis ciuibus frueretur. Sed quia iustitiam pluris fecit quam Midiam: & leges magis tinxuit, quam istius minas: ob hec in tantam & talem calamitatem ab isto est cōiectus. Vos igitur hominē ita crudelē, ita inhumanum, tātum suppliciū pro his exigente, in quibus iniuriam sibi esse factam duntat dicit(nec enim facta illis fuit iniuria) hunc inquā in ciuium aliquem contumeliosē p. lām insultatē, absolueris: hūc qui neq. festi, neq. sacroru, neq. legis,

μετεῖχε τοῖς ἄνδρεis ἡμῖν. ἐπειδὴ δὲ παρεῖδε τοὺς τὰ δίκαια μειδίαi, καὶ τοὺς οἱρεις μᾶλλον ἔδεισε τῷ ἀπελαθεῖ τῷ πούτῳ τελικῶντα τηλικαύτη καὶ τοιωτη συμφορά τελεπέπλωνεν τὸ πότοντον. εἰδὲ οἱ μεῖς τὸ οὔτας ὥμεν, τὸν οὕτας ἀγράμμονα, τὸν τηλικαύτας δίκρες λαμβάνοντα, ἢν αὐτὶς ἤδη μάσι φησι μόνον (οὐ γέ ἤδη πότον) πάτον οὐείζοντα λαβόντες εἰς πνα τῷ πολιτῷ, ἀφίστε; καὶ μήτ' ἴσορπτε, μήτε ιεροῦ,

πλοσεν, αὐτοῦ, ἐκεῖνοι ἐπίσης, τὸν καταδίκην ἐπέτησε,
διὰ τὸν αὐθεγόπον ἀπώλεσεν, ἀλλ' οὐδὲ γαληκού οὐ-
δέπω οὐ τημενεγνάλλα δίκην ἔξουλης παρεισεβο-
γένουκοι οὐδέποτε, οὐδέποτε γάλλης παρεισεβο-
ποιού πέπονθεν αλλ' αἴσιοι κατέπειροι νόμοις, πιοι δια-
τητας, πάντας αὐτοὺς βούληγε σφέδες. Εἴ τοι μὴ καὶ δια-
τητες γνάσιοι, λειτέσθιαντον κατέποιτοι ποτε, αὐτοῖς κυ-
ρεῖσαν αἰτία πεποιήκεν, λοιδόρων αὐτοῖς ὁ φλεγέμοι, φε-
γγιληδεῖς, εἰδὼς, οὐκ ἀπαρτῆσθαι, ἀκνεεγν ποιεῖ καὶ τοι, εἰ
διδόθες τὸ ἑρμον καταδιψητο αὐτούς, τηλαστικού
δίκην εἵστι αἴξιοι λαμβάνειν πίστα οὐδὲ πεσούσις φέρεται
τούτου λαζενί, τὸ φυτεγχός διπο τοις υπερέσεις νόμοις; οὐ
διέρει διδάσκαλοντος; εἰ γάρ ἀπομία, Εἴ τόμων η δικαίη
παθτον σέρνοισι, ἐκεῖνοι τε αδικίησθαι πεσούσινοι
δέσι δικη τοῖς γε ὑπέρεως μηνεγν θάνατος ἐμοι γε φέρεται;
Αλλὰ μειαίως ἀληθῶν λέγω, καὶ λέγε μοι πότεν τοις μερ-
Β τυεχεις, καὶ τὸν τέλον διαφητῆσθαι αἰνάγκησθαι νόμον.

Μαρτυρες.

Νικόστρατος μωρρίνθσι Θ., φανίας αφιδνῶ Θ., σίδη
μὴν δημοσθένει, φέρεται εὖν μὴν, καὶ μειδία τὸν κενὸν
μένον ἵστο δημοσθένεις, ἐπὶ ἀπόλετον δημοσθένεις ἔλεγο
τὸν τὰ κακηγορίου δίκην, ἐλεμφόντις διατητῶν σρί-
ταντα· οὐχ ἐπεὶ ἔτεν ἡ κυρεία * τὸνόμον, εἰς ἀπαγγέλλεται
μειδίαν ἐπὶ τὴν δίκηταν ἀλλὰ κατατητούσαται. Φυλακής
ζέριμου καὶ μειδίας, δημισάμβα μεδίαν τοισδενταί πάντα τα
σρατεστα τὸν διατητῶν καὶ ἡμέας, ὅντας εἰς ἐπεισοδίον τοῖς
χεόνοις αρχότας. δόπιος τηλεί δίκητας * ἀπόλετον δια-
ποτωρέν, καὶ διδοῦτα δραχμὰς πεντάκοντα. καὶ ἴστε-
δὴ οὐχ ὑπεμένειν μὲν, τερψατειλήσαντα ἡμῖν, καὶ οὐ-
τος ἀπελλαγήσαται. καὶ οὐδὲ ταύτην τὸν αἴπαι δημι-
σάμβα σεάποντα ἵστο μειδίαν καταβεβεβεβεβεβεβεβεβεβε-
τα, καὶ διατητῶν τὰ δίκαια ἀπιωθέντα. Λέγε δὴ καὶ τὸ
τοῦ διατητῶν νόμον.

Nº 5.

Εαν δέ πρες τῷ οὐκεντρικῷ συμβολαῖσιν οἰδίων περὶ ἀλληλου
ἀμφισβητῶν, καὶ βούλωνται σιγαπτήν ἐλέθη όπ-
νον, ὅξετα αὐτοῖς αὔριον θάτι, ὃν αἱ βούλωνται σιγαπτήν.
ἐπειδὴν βούλωνται * κατακοινόν μερέποσαν ἐν τοῖς
τέσσαροι τούτου σχεγωδεῖσιν καὶ μητέ παταφερ: ποσπ
λότο τούτου ἐφ' ἔτεν σικαστίεν ταυτὰ ἡγιάντει
ἀλλ' ἔστι τὰ κερδεῖτα τέσσερα σιγαπτήν κύεια. Καλε
μὴ καὶ τὸν σεράπειον αὐτὸν τὸν τὰ τοιαῦτα πεπονθότα
ἔσται γὰρ ὁξετα βίπουντεν αὐτῷ. Σεῖτι, ὡς αἴσθεροι αἴσθ-
ειναι, πάντες μὲν ἵστος θεῖν. οὐ ποτεφός δέ γα. Σεῖτι μέρη
πολίτης αὖ, ἐστατόι μέρος απάσας τας ἐν ἡλιαρά
τείας, καὶ δεινὸν οὐδὲν εἰργαστεῖν, ἐπικειμενούν
μόνον τῇ πλευρᾷν αὐγαδῶν τῇ ποιναὶ απειρημέ-
νος. αλλὰ καὶ τὰ φεγγαδαῖ, ή ὁδὸν εραδαῖ. καὶ εὐδέ
σιγαρα. ἀδικα πέποντεν, γενέται ταῦτα εξεστιν αὐτῷ περι
ὑμᾶς εἰπεῖν καὶ τῶν τα πεπονθέν τέσσερα μεθίουν, ποτέ
μεθίουν πλούτε, ἐπ τῆς ιαστηφανίας, τοῦθε την πεινα,
Ἐ ἐρημία, Ἐ τὸ τῇ πολιαν εἰς τῇ. η ει μὲν τῷ πλευρᾷ
ποτέ νόμοις, θαύεται πεντίκαια δραχμαῖς πορταῖς
Ἐ την δίπην, λα κατεδιήπησεν διποτεραρέων από
φηνεν. Επίπιμος αἱ λα, καὶ οὐδὲν ἔχειν κακούν, τῇ ποτέ

A nec alterius rei vlliis ratione habet, nō cōdēnabitisi? non in eo exceptum statuetis? Ecquid dicitis, iudices? Quam, obsecro vos, æquā excusationē habituri estis, aut honestā eā scilicet, esse petulatē & improbus? Nā hæc certe vera sunt. Sed odio p̄lequēti, iudices, vobis sunt potius tales, quam seruādi. Nū quia diues at hāc ferē causā esse iniuriarū eius & petulatiæ reperietis. Quare occasio hæc & facultas, ppter quā ita infole- scit & graffatur, adiuntur ei potius, quam ppter ean- dē cōseruetur. Magnā, n. pecuniā in hominis cōfiden- tis & improbi manu relinquere. i. ensem illi porrige- re, quo iuguletini. Quid restat igitur? vt vos eius mi- serescat scilicet? nā filiolos adducet, & lamentabitur, & eorū precib. se donari petet. hoc n. est reliquū. At- qui nostis hoc pfectō, qui indignè malo aliquo con- flictatur, cui ferēdo sint imp̄res, eorū moueri miseri- cordia oportere: nō istorū qui dant perpetratorū see- lerū p̄cenas. Ecquē isti iure mouerēt: qui videat istūm huius filiis nihil esse motū? qui p̄ter mala cetera, cala- mitati patris nullā adhiberi posse medicinā sciūt. nec enim inflcta illi multa est, qua dissoluta pristinam recuperare dignitatē liceat: sed ita simpliciter impe- B tu iracūdīæ & cōtumeliae. Midianæ est ignominia no- tatus. Cuius ergo ferocitas cōprinetur & frāgetur au- dacia? cui tādē opes, ppter quas iste hæc facit, eripiē- tur? siquidē isti tāquā calamitoso vos misericordiam tribuetis? Sin pauper aliquis, scelere nullo obligatus, in summas ab isto miseras p̄ iniuriā est cōiectus, hu- ius vicē nihil irascemini? Abilit. Nemini, n. miserendū est, qui nemini miseretur: neq. quicquā illi veni- dandū, qui veniā dat nemini. Nā ego quidē ita sentio, mortales omnes in hac sentētia esse, vt existimēt, o- portere vnūquēq. ex tota sua viuēdi ratione quāli sti- pé quādā ad degēdā vitā colligere: nō eā tātū quā col- ligūt, & quā explent aliqui: sed aliā etiā, qualē ego. Ea quā est? æquū me comēmque p̄bē erga omnes: sum misericors, beneficus in multis. Omnes decet tali ho- mini eadē tāquā tributū pēdere: si quādō vel occasio vel necessitas inciderit. Alter iste quis? violentus, qui tū nemini miseretur, tū nemini hominē esse putat. Eadem hæc vestigalia isti apud singulos reposita esse decet. Tu igitur qui talē collectā expleueris: dignus es C qui ipse nūc eadē recipias. Arbitror equidē, Atheniē- ses, et si p̄terea nihil accusandū in Midia habeāt, nec ea quā dicēda restat, superiorū criminū atrocitatē su- perarēt: iure vos ex his quā diximus, nū cōdēnaturos, & capite litē æstimaturos, nō tñ hic rei finis fuit: ne- que mihi plura, quā subiiciā defutura sunt. Tantā iste mihi accusandi sui copiā suppeditauit. Quod igitur desertorum ordinum actionem contra me machina- tus est, & qui id faceret, mercede conduxit, inquinatū illum, & nimis expeditum, Euclēmonem* pulviscu- lum p̄termitto. Nec n. sycophanta ille mihi nego- cium facessit: nec iste vllam ob aliam causam cōdu- xit, nisi vt ante statuas heroum extaret, omnēsque vi- derent: Euclēmon Lusiēsis accusauit Demosthenem Pæaniensem desertorum ordinum. ac mihi videtur illud, si quo modo licuisset, libenter ascripturus, se à Midia conductum accusare. Sed hæc omitto. Nam quo ipse iudicio, actione omissa, infamem sese redi- didit: de eo mihi nō opus est alio iudicio: sed hac vltione sum contentus. Quod verō, Athenienses, & a- cerbum, & miserandum, & commune, mihi quidem, piaculum, non scelus, admissum esse ab eo videtur: id iam dicam. Nam afflīcta & ærumnoso Aristarcho Moschi filio, quū malū & graue crīmen obiiceretur:

primū, Athenienses, in foro obambulans, impios
& non ferendos de me sermones spargere audebat:
me illius facinoris esse autorem. quibus rebus cum
nihil proficeret: accedens ad eos, qui eum cædis eius
insimulabant, perempti necessarios pecuniam polli-
cebatur, si me illius criminis arcesseret: nec ab eo co-
natū, vel religio, vel ius & fas, vel quicquam eum a-
liud impediit atque deterruit: nec illorum puduit, à
quibus ista petebat, si tale ac tantum crimē in aliquē
insontem coniiceret: sed cùm hunc vnum sibi quasi li-
mitem præfinisset, vt me tolleret ē medio: nihil præ-
termittendum esse duxit. Quasi verò oporteat, qui cō-
tumeliis & iniuriis ab eo oneratus, vltionem flagitat
nec retinet, eum exterminatum tolli ē medio, nec vſ-
quam respirare: quin & desertorum ordinum reuin-
peragi, & cædis accusari, ac tantum non palo affigi.

Quod si hec fecisse conuincetur, prater ea quibus in
edilitate me exagitauit: quam iure misericordiam à
vobis, quam veniam consequetur? Nam ego quidem
his machinationibus interfectorum meum extitisse
illum iudico: ac tum quidem Bacchanalibus ornatū,
& corpus sumptuſque meos læſiſſe nūc verò his qua-
moliebatur & ſtruebat, tum illa, tum cætera omnia,
tum urbem, tum familiam, tum ius honorum, tu for-
tuſas, tum spes. Nam si vna eius inſidiæ ſucceluum
habuiffent: omnibus hiſ ſuſſem ſpoliatus ego, nec
domi ſepeliri mihi licuifset. Qua mobrem iudices?
Quod si cui eo quod cotra omnes leges iniuriis & cotu-
meliis agitatus à Midia, opere iudicū & fidē implora-
rit, hec & huiusmodi alia perpetiā dominica erūt: adorare in-
iurios & contumeliosos, quae ad modū fit apud Barba-
ros, non vlcisci, consultissimum fuerit. Atque vt me
vera dicere, & hec ab insano, & impudēte iſto cæte-
ris eſſe facinoribus adiecta conſtet: voca mihi harum
rerum testes.

TESTES.

Dionysius Aphidnæus, Antiphilus Pæaniësis: sublato
Nicodemo, cognato nostro, violēta morte ab Aristar-
cho Moschi filio, reū cædis agebamus Aristarchū. Ea
re Midas animaduera, qui nunc accusatur à Demo-
sthene, cui nos testimoniuū dicimus, nos data pecunia
tētabat, vt omisso & liberato Aristarcho, Demosthe-
ni iudicū cædis intētaremus. Cape mihi iā etiā legē
de munerib. Interim verd, Atheniēses, dū iste legem
profert, volo pauca ad vos dicere: precatus à vobis
omnib. per Iouē, & deos, Iudices, vt omnia quæ audie-
ris, sic audiatis, vt cū animis vestris cogitatis, quidnā
vestrūm aliquis, si talia perpeſſus esset, fecisset: quan-
tāque indignatione factam sibi iniuriam vindicandā
censuſſet. Nam ego grauiter tuli equidem cōtume-
lias in munere obēudo mihi factas: sed multō etiam
grauius, Atheniēses, ea quæ ſecuta ſunt, maiorequē
cū indignatione tuli. Quem .n. omnino finē eſſe di-
xeris improbitatis, aut etiā ſumma impudētiæ & cru-
delitatis & eōtumeliæ: ſi quis, poſtquā aliquem mul-
tiſ hercule non ferēdī ſiniuriſ agitarit, illas aded nō
emēdet, mutatāsq. velit, vt multō etiā ati oclora inſu-
per deſignet, nec opibus ad ea vtatur, quibus ſine cu-
iū ſquam offenſa ſuis ipſe coſmodis conſultat: ſed ad
contraria magis, per quæ aliquo iniuste eiecto, & cō-
tumeliis onerato, copiis & abundantia diuiriati ipſe
beatus videatur? Hęc autē, Atheniēſes, iſte in me
omnia deſignauit: quem & falſo criminē cædis reūm
fecit, quod in me nō cadebat, vt res ipſa declarauit: &
deſertorum ordinum accuſauit, tribus ipſe ordinib.
deſertis: & terū Eſboicarū (nā hoc penē omiſſiſſem)
āmen. π τὸν διάνοιαν ἀλλ' έπει ταῦτα πάντα, καὶ οὐ
μονέτην τῆς φρεσούδεις ταῦτα τοίνυν, οὐ αἰδεῖς αἴθου-
γέ μει φόρου Ταῦτη, καὶ οὐ δὲν ἐμοὶ φρεſούδεις ταῦτα,
τρέψατο, τρέψατο ταῦτα εἰς λεπτούποις. καὶ τὴν ταῦτα

Α τὸ μὴ τῷρατον, ὃ αἱ δρες ἀθλημάτοι, καὶ τὰς ἀγρούς πε-
πλων, ἀστερίες ή δεινοὺς λόγους ἵτολμα τοῖς ἐμοὶ λέ-
γειν. ὡς ἐγὼ τὸ περίγυμα εἰμι δεδρακάς τέτο. ὡς δὲ οὐ-
δὲν λύνετού τοις περιστελθῶν τοῖς ἐποίησιν ἀγανακτή-
αγάπαι τῷ φόνου, τοῖς τῷ πετελθυτικότος οἰκείοις, καὶ
μετ' ὑπερχειρίτων δώσθη, εἰ τὸ περίγυμα τοῦς αὐτοῖς ἐμά,
καὶ εἴ τε θεοὺς, εἴδος σίας, εἴ τ' ἀλλοι εἰδὲν ἐποίησατο ἐμπο-
δῶν τῷ ποιάτῳ λέγω, εἴδοι ὄκνησεν. ἀλλὰ εἴδει περιστελθῆσαι
βρέφου αὐτοῖς ἥχιστη, εἰ τοιεῖτο κανὸν καὶ πιλικέτων αδι-
κως ἐπάγῃ τῷ ἀλλά σὺν δέοντι θέμαρος παντὶ ἔσπειρε
αὐτελεῖν, εἰδὲν ἐλεύσιπνον φέτο δεῖν. ὡς δέοντι, εἴ τις ὑβριδεῖς
τὸν πούτε μίκτης αἴξει τυχεῖν, η μὲν σωπά, τοῖς ἔξο-
εισον αἰηρήσει, Καὶ μιδαμῆ παρεθέλλει. ἀλλὰ καὶ λεπτο-
παξίου γραφεῖν ἥλωκένει, καὶ ἐφ' αἴματι φύγειν, καὶ
μονονού περιστελθῆσαι. καὶ τοι ταῦθ' ὅταν ἔξεγει κατη-
ποιαν, περιστελθεῖσει με χρητιζοῦσατ· τίνος στρυγο-
μένης, ή περιέλεισον δικαίως τούτης ταπεινοῦς; ή
μὴρ γένεται αὐτὸν, ὃ αἱ δρες ἀθλημάτοι, νομίζω αἰτίας
B μεν γεγενέσθαι τούτοις τοῖς ἔργοις ή τότε μὴν τοῖς διο-
νυσίοις τὰς ἀθρασούσιν καὶ τὸ στόμα, καὶ παίαν-
μεθούσεις ζειν. νῦν δὲ τούτοις οἵδες ἐπίστει καὶ διεπει-
τετο, ἐκεῖνά τε, καὶ τὰ λειπά ταῦτα, τὰς πόλιν, τὸ
γέροντος, τὰς δημιτιμάν, τὰς ἐλπίδας. εἰ γένεται ἐπειδού-
λοισις κατάρρεσεν· αἰτίαντον αἴτιοντερήνιαν γένεται, ταῦ-
μηδὲ ταφεῖναι περιστερήνην οἰκοι μοι. δέ τοι, αἱ δρες
δικαστής; εἰ γένεται, εἴ τις τοῦτο ταῦτας τοῖς νομούσιοι
αἰτίας τὸν μετίσιον βοηθεῖν αἴτιον πεισθεῖται ταῦτα καὶ
τοιαῦτα ἐτέρη αἴτιον παθεῖν υποτρέψεις περιστερήνην τοῖς
ὑβριδεῖσον εἶσαι. Αλλὰ μὲν, ὡς ἀληθῆ λέγω, η περι-
τερήνης ταῦτα τῷ βαθέλυρῳ τούτῳ καὶ αἴσιοι, γέ-
λειμοι τούτον τοῖς μάρτυρεσ.

Μαρτυρες.

Διονύσιος ἀφιδνῆσος, αὐτίβιλος παγανιδές, διεργά-
ριτος τυκοδημίου, τε οἰκείου ἡ μῆρ βιαίω θανάτῳ τὸν
ἀεισάρχη τὸ μόχη, ἐπεξῆ μὴ τὸ φόνον * τὸ αρίστηρον.
αἰθόρθρος ὃ ταῦτα μεσίας, ὁ τοῦ κεινόμορφος τὸν θη-
μοθύρας, ὡς μήτητον εὔμημον, ἐπειδεῖ ήμέτι μίδοις κέρμα-
τα, τὸ μὴ ἀειστηρχον ἀθέρον ἀφείναι, θηρευθεὶς δὲ τῷ
χραφίῳ τὸ φόνου καθάρεψαντος. Λαΐς δημοτικῇ πο-
τεῖ τὸ δωρεόν τομον. Εν δόσι ωρῇ τὸν τόμον, ὡς αἴθρες ἀθη-
νῆσοι, λαμπτεῖται, βούλομαι μηδεὶς τοὺς ἴματα εἶπει,
δειθείες ὑμέρας ἀποτίνοις τοφές μίδοις καὶ θεάσιν, ὡς αἴθρες ει-
κασται, τοσὶ τοιτον ὅντις ἀποκούπτει, τεθεὶς τὸν δέντρον εἰ-
κεῖται τῇ γνώμῃ, πάντες ἔπαρχε τοιαῦτον ὑμέραν, ἐποίησε
τίνα αὖτις εἰχεν ὄργην ἥσθιστον τῷ τοφές τὸν ποιεῖται; εἰσιν
ἐπινοχῶς χαλεπῶς ἐφ' οἷς τοσὶ τὸ λόγουργίαν οὐερεῖσθαι.
Ἐπι πολλοῖς χαλεπώτερον, ὡς αἴθρες ἀθηνῆσοι, ζύποις
τοῖς μετατάτας ἐντίσσα, καὶ μεταλοντον ἡγανάκτια, πόνο-
ώς ἀλιθῶς πίεις αὐτὸφορες τις εἴτις μηκίας; Η καὶ πνα
ἥσθιστοιν αἴθρειας καὶ ἀμόστητος καὶ οὐερεως; αἴθρεπος
εἰ ποιήσις δεινὰ τὴν δία καὶ πολλὰ ἀδίκως πνα, αἴτι-
τε ταῦτα αἴθραμβανειν καὶ μετατηνώσουσιν, ἐπι πο-
λλοῖς δεινόπερα ἀλλα τετετεργάζοιτο· καὶ γενέτο πο-
πλουτεῖν μηδὲπι ταῦτα, σὺ οἵς μηδένα Βλάσπετον απο-
τεί αδίκως ἐκβαλάντι πνα καὶ τοφηπλακίσας, αὐτὸν διδι-
νάοις, ταῦτα ζύποις πίεις. Τοστέρον ἐμοι. Καὶ μηδέπας ἐπιγά-
ως ποτε τετεγμένα μητοιδέπλωσε· Καὶ χραφίῳ λόγοπαταξία μετ-
οίησε τετεγμένα ποντίς ποτε μηδέπας παρῆλθε μοι εἶπει
αὐτὸν

ἀ πλάταρχος, ὁ τούτου ξένος καὶ φίλος, μετασέξατο, ὡς
ἔγω αἴπος εἴμι κατεσκέψας, ωφελεῖ τὸ τοπεῖον μηδέ-
δα πᾶν φυλακὴν δέξαι πλουταρχούν γεγονός. καὶ τελε-
ῦθ' Βιωτῶν μοι λεχόντος, δοκιμαζομένου κατηγόρει
κατὰ τοπεῖον μηδὲ ταρφεῖνον μοι φεύγειν. εἰ δέ τοι δί-
πλεν ὦν ἐπεπονθεῖν λαβεῖν, δομῆσαι τοπεῖον, ὃν τὸ δί-
πλον εὐοὶ προσθέτειν ἀνθεῖν. καὶ ταῦτα πάρχων ἐγώ, καὶ
τὰ τον τον πρόσωπον, δὲν διεξέρχομαι τοῦ περιπάτου, ἐλα-
νόμορφος, οὐδὲ ἀπό την ἑρποτετάνων, ὅπερες τῷ δόποισον κο-
μιδῇ, ἐπὶ ἔργῳ, ὃν αὐτοῖς προστίθεται, ὅ; π. γενὴ ποιῶσα. εἰ δέ
ἐπιπλέον τί καὶ αὐτοὺς ταῦτα ἔδη δεῖ, οὐ μέτετι τῷ ίστον εἰδε-
ῖν ὅμοιαν, πλινθερές ἀθλαῖοι, περέες τοὺς πλαυσίους τοῖς
πολλαῖς ἕρθεις, μέτετιν, οὐ. αἱ λαφύραι χρόνοι τάτοις τὰ
δίκλειν ἔποχαν, οὓς αἱ αἱ τοις Κύλωντας, διδόντας, καὶ τα-
πεική πατέρας εἰσαγαγοῦντας, τούτους ὡς ὑμέτερους καὶ ψυχὰ αἱ τινε-
ταῖς τῷ δὲ ἀλλαντικῷ ἔκαστος, πλευραῖς συμβῇ, περέσφατος
καὶ ἔπικη μῆρτνές εἰσιν ἔποιμοι τύποις, καὶ σωμήτροι
πάντες διέπεπτοι καὶ δέ τοι μέρη. εἰμὶ δὲ εὖδε ταῦτα τοῦ μέρτη-
ρεν ἐπειδὴν αἱ σέρετε εἴσιοις, ταῦτα μέρη οὐδὲ εἴποι τοις αἱ
οἰμαὶ Θρυλῶν. Τὸν ἥγιόμον μοι λέγε εφεξῆς, ὡστε τῷ
ξάνθει. Λέγε.

Nóugç.

A à Plutarcho hospite atque amico suo gestarum cul-
pam in me transferre conatus est, antequam consta-
ret inter omnes Plutarchum autorem esse. denique
cum sortitò mihi senatorius ordo decerneretur, &
de me censura fieret: accusauit ita, vt in summas an-
gustias redigerer. Nam non modò atroces iniurias
mihi factas vlcisci non licebat: sed periculum etiam
erat, ne alienorum scelerum pœnas darem. Quæ cū
ego ferrem, & hoc quo recenseo modo agitarer, quā
quam nec omnium desertissimus, neque nimis pau-
per atque inops, quid agere debeam. Atheniēses, nō
inuenio. Si quid. n. etiam hac de re iam dicendū est:
non pari æquōque iure, Atheniēses, viuimus cū opu-
lētis nos tenuiores. nō viuimus, nō: sed & dilationes
sistēdi se iudicio, quas ipsi volūt, eis cōcedūtur, & in
iuriæ istorū obsoletæ iam & frigidæ ad vos perue-
niūt: nos autem reliquā vulgus, si quid cōtigit: recen-
tibus adhuc delictis in iudiciū adducimur, & testes
istis in promptu sūt, & advocati oēs expediti contrā
nos. Mihi verò nec vera testari velle quosdam cer-
nitis. Et hēc quidem cum lacrymis dixerit aliquis, o-
pinor. Sed legem mihi recita, quēadmodū cōperam.
Recita.

LEX.

Si quis Atheniensium ab aliquo acceperit, aut ipse alteri dederit, aut pollicitis aliquos corruperit, ad nondum populo: atque etiam, si idem per ciuem aliquem modo machinatione quacunque fecerit: ignominiosus esto, tum ipse, tum liberis, tu quicquid eius est. Ille autem tam est homo impius & pollutus, ut tum dicere, tu facere quiduis, pensi nihil habeat, neque distinguat verumne sit an falsum: amicum oppugnet an inimicum? & si qua sunt alia eiusmodi: ut me, quem homicidij criminatus fuerat, tanto scelere obiecto, nihilominus pro feliciori senatus ingressum diuinam facere, & sacrificare, & victimas ferire fieret pro vobis totaque republica: idemque nos prohibuerit, quod minus spectaculi princeps, in honorem Neptunii Louis commune pro republica spectaculum celebrarem: prætereaque permiserit, ut sacerdos venerandis deabus deligerer ex omnibus Atheniensibus, cum duob. collegis, victimasque ferrem. Nunquid igitur, si punctum duntaxat aut umbram eorum quae in me machinabatur, ostendere potuisse, haec concessisset? ego quidem non opinor. Itaque his rebus euidenter concorditer, id eum sibi studio habuisse, ut me per libidinem & petulantiam patriæ eiiceret. Sed cum id facinus, quoquod se verteret, nullo modo in me deriuare posset: aperte iam, * me relieto, Aristarchū criminabatur. atque vt cetera taceā senatu ea de re coacto & deliberate, iste progressus: Ignoratis, inquit, rei veritatem, o senatores: & cum homicidium habeatis (Aristarchū intelligēs tēpus territis, & inquiritis, & nugas agitis. nō eum occidetis? nō in ędes facietis imperium? nō cōprehēdetis? Hęc dicebat scelerosum istud caput, & impudens, qui pri- dię fuisse ab Aristarcho egredius, itaque eius consuetudine ut alias quispiam v̄sus: qui ille rebus suis secundis, omnium acerrimè à me contedisset, ut cum isto redirem in gratiam, atque transfigerem. Quae si ita dicebat, ut Aristarchum eorum aliquid propter quae periit, designasse existimaret, fidemque verbis accusatorum adhibebat: ne tum quidē sic dicuisset. Modesta enim amicoru pœna hęc est, si quid atrocius designasse videantur, ab illorum consuetudine deinceps te segregare. vlcisci autem & persecui, lysis atque inimicis relinquitur. Sed hoc ei sanè condonemus. Sin autem collocutum cum eo, & sub eodem testo versatū esse, tāquā omnis criminis experte cōstatib;

lab

illa verò dixisse atque obiecisse calūnandi mei cau-
sa: nonne decies, vel decies millies potius iurè meri-
tōq; occidetur? Atqui me vera dicere, & pridie quā
hac loqueretur, istū accessisse, & sermonē cōculisse,
postridēque iterum (quid verò ad sumam istā im-
puritatē addi potest, Athenienses) domi illum cō-
uenisse, & iuxta assidentem, dextera iniecta præsen-
tibus multis, post ista verba in senatu, quibus Aristar-
chū vt homicidam detulerat, grauissimēque crimi-
natus fuerat: adiurantem, exitium ipsum sibi impre-
cantem, si quid de illo mali dixisset: nec reformidaf-
fe periuriū, quāvis eius rei cōscij adēsset: ac per eū
studuisse redire mecum in gratiam, vti constet. etiam
horum, eos qui interfuere, testes vobis cito.

TESTES.

Nónne verò indignum facinus est, Atheniēses, ac
potius impiū, asserere homicidā esse eundē: ac rursus
id se non dixisse, einrare? cui cedem obi ecerit, cum
illo sub eodem versari teat? Quod si ego istum di-
miserō, vestro in istum præiudicio deserto: nihil de-
linquo, si diis placet. Sin ius meū persequor: ordi-
nes deserui, cæde sū pollutus, metolli oportet è me
dio. Ego verò cōtrā sentio: si istum diuinissimem, me re
lieturum fuisse iustitiæ ordinem, mihiique iurè diem
homicidij dicendum: nam id si fecissem: non vtique
viuere me decuisset. Ut igitur hęc quoque verè à me
dici constet: etiam horum voca mihi testes.

TESTES.

Lysimachus Alopecensis, Demea Suniensis, Chia-
res Thoricius, Philemon Sphettius, Moschus Pæ-
niëlis: quibus temporibus Aristarchus, Moschi filius
apud senatum est delatus de occiso Nicodemo: sci-
mus Midiam, qui à Demosthene, cui testimonium dic-
imus, accusatur, ad senatum ingressum, dicere, non
alium ullum esse Nicodemi interfectorē quam Ari-
starchum, qui id facinus suis manibus perpetrasset:
cōsiliūque dedisse senatui, vt in Aristarchi ædes fa-
cto impetu, eū cōprehēderet. Hæc aut ad senatū di-
cebar: quū pridie cū Aristacho & nobiscū esset cō-
natus. Scimus porr̄ Midiam, vt à senatu recesserat,
& ea verba dixerat, denuò ad Aristarchū ingressū,
illique sic injecta dextra, cum deuotione sui capi-
tis irrasse, nihil se in senatu mali de eo dixisse: atque
ab Aristacho petuisse, vt sibi Demotthenem recon-
ciliaret. Quid igitur addi potest? quæ isti similis fuit,
aut fieri potuit improbitas? qui hominem calamito-
sum, à quo nulla rē lāsus fuerat (omittit amicum) si-
mul & calumniandum censuit, & orandum, vt se a-
pud me in gratia poneret? eaque egit, & sumptus fe-
cit in hoc, vt vñā cum illo me quoque per iniuriam

Translatio priuati ma-
li in ciuitatem.
e iiceret ciuitate? Istim igitur talem morem & ma-
chinationem, Athenieles, vt qui sibi factas iniurias iu-
re vlciscuntur, pluribus etiam afficiantur in malis: no qui
dem grauiter & iniquo animo ferre me, vos aut re-
liquos negligere decet. Minime profecto id commit-
tendum est: sed pariter oes irasci debetis: illud repu-
tates, & considerantes, iniuriis accipiendis, o Athenie-
ses, maximè opportunos esse nostrum pauperrimos
quosque & infirmissimos. inferendis aut, sic ut non
modò facinorum pœnas ipsi no dēt, sed etiā aliquos
mercede cōducat, qui vicissim negotia facessant ac-
cūsatorib. paratissimos & expeditissimos esse, homi-
nes petulantes & pecuniosos. Non igitur negligi talia
debēt: neq; cū qui metu sui & terrore prohibet, quod
minus à se iniuriarū, quæ alicui nostrū factæ fuerint,
pœnæ expetatur, aliud facere cēsendum est, quam æ-
qualitatis & libertatis societatem nobis eruptum ire
ou dñi dei patr̄p̄n tñ piñi tñ ou dñs tñ dñs eip̄p̄ov tñ dñ
patr̄ aut̄, alio n̄ xgr̄ vñp̄l̄vñ piñi, n̄ tñs tñs ionj

λέγων ἡ καὶ καταπόδρος ταῦθ' ἔνεκα τὰ συνοφιατὲν
ἐμὲ πας καὶ δεκάκις, μεγάλον ἡ μετάνιας εἰς ὀπολιαλένα
δίκηρος; αὐλαὶ μὲν ὡς αὐλῆς λέγω, οὐ τῇ αριστεροῖς
τε ταῦτ' ἐλεγχοῦ εἰσεληλύθει ηδείλετο εἰκόνα τῷ διὶ οὐ-
σεργίᾳ πάλιν (Τοῦ γὰρ τέτο οὐκ ἔχον δέσιν οὐδέβολαι αγ-
θαροίσας, αἱ δρες αὐθικαῖοι) εἰσελθὼν οἷαδὲ ὡς ἀλεπίον,
ηγή ἐφεξῆς οὔτεσι καθεζόμενος, τὸ δεξιὸν ἐνεβαλὼν, πα-
ρέγντον πολλῶν, μὲν τοις ἀντὶ τὴν βελῆ τούτους λέγοντες οἱς
αὐτόχθεισα ηδείλετα εἰρίκει τὸν αρίστα χον· ἄμφις
μὲν κατ' ἑξαλείας, μηδὲν εἰρηκένα τοις αὖτα φλαμενῃ,
ηδεὶν εἰφέροντι ζεν ὅπιορισον, καὶ ταῦτα παρέγνταν οὐκ ου-
νειδέστεν· οὐδέποτε ἡ ηδείλετας ἐμὲ αὐτῷ διὶ ἀλεπίνον γέγονεν
ταὶ σφελύσθες· ηγή τούτων τοις παρέγντας οὐ μη καλῶ μη-
τυρας.

Μαρτυρεῖ

Καὶ τοι πᾶς ἐλεύθερος, ὁ αὐτὸς ἀθηναῖος, μέλλον ἂν σέες, λέγειν ὡς φονεῖς, καὶ πάλιν ὡς εἰπεῖς Σαῦτ' ἀπομνηνα; γέγονος μὲν ὅνειροι γένενται, τούτω δὲ σκαρεφόντων γίγνεσθαι, καὶ μὲν ἀρώ τετον ἐγώ, καὶ πρεσβύτερον κατηχειεῖς Σίνην. οὐδὲν ὡς ἔστιν αἴσιον. αἱ δὲ ἐπιξέναι· λέγονται τὰς τάξιν, φόνου πονερῶν, διὰ με αἰνητῆρα. ἐγὼ δὲ αὖτις πονοῦμαι, εἰ τον ἀφεντικα, λεπτοπέντα μὲν, ὁ αὐτὸς ἀθηναῖος, τὴν τοι μητρὸν τάξιν· φόνου δὲ αἱ εἰποτες ἐματεταλσαντεν, καὶ με δήπου βιωτὸν τέλο ποιουντο. οὐδὲν Σίνης Σαῦτ' αἰλιθην λέγω, καὶ λειπει μοι οὐ πον Σίνης μήτρας.

Μαρτυρεῖ.

Λυσίμαχος ἀλωπικῆθεν, μηρέας σουσιεῖς, χαρῆς θορ-
κιος, φιλητών σφήτηος, μόχος παγακιεῖς, καθ' εἰς κυρροῦ
ἡ εισαγγελία ἐδόθη ἡ εἰς τὸ Βουλεὺς ἵστρον αἰσιαρχοντά
μόχου, διτεῖν νικόδημον ἀπεκτονώς, οἰδαμόν μειδία πε-
κεινόμηνον ὅποδημοδένας, ὃ μήτρα εγένετο, ἐλόντα
τεσσεράς τὸ Βουλεὺς ἢ λέγοντες, μηδένα ἔτερον ἐδήλωτο
μου φούει, ἀλλ' αἴσιαρχον ἡ τὸν αὐτὸν γεγονέναι απί-
C χαρεῖν συμβουλίδων τὰ τὴν Βελῆ, βασιλεὺν διπλῶν οἰκα-
τὴ αἴσιαρχον, ἢ συλλαγμάτων αιτον. ταῦτα τὸ ἐλεγενό-
την Βουλεὺς, τῇ περιπετείᾳ μετ' αἰσιαρχον, ἢ μήτρη
συμδεσμικωντας. οἰδαμόν ἡ καὶ μειδία ὡς ἀπηλε-
πότο τῆς Βουλῆς, πατέοις τοὺς λόγους εἰρηνότα, εἰσεληνο-
δότε πάλιν ὡς αἴσιαρχον· καὶ την διξιαὶ ὡς ἐμβέβη-
κότε, ἢ ὄμονόν τα κατ' ἀξωλείας, μηδὲν κατ' ἀπό φρο-
την Βουλεὺς εἰρηνίαν φαιλον ἡ αἴσιαρχα αἴσιαρχο-
ς πως αἱ διατάξεις αὐτῷ δημοσίειν. τίς οὖν ἵστροι
τὶς ὁμοία τῇ τούτου γέγονεν, ἢ οὐρανοῖς αἱ ποτεία; οὐα-
δρα ἀποχωρεῖται οὐδὲν αὐτὸν ἡ διπλότητα, ἐν γὰρ εἰ φίλο-
άμα συκοφαντεῖν φέτο δεῖν, καὶ περιστεραῖς αἱ ποτεία
λύεται ἡξίους; καὶ ταῦτα ἐπεφεγγότε, καὶ γενέμετον αἰδίοις
καὶ ταῦτα μετ' ἀπεινούνταμέ περιστεραῖς βαλεῖν αἴσιας; τέ-
μοροι τοι τα τοιότον ἔδος καὶ τὸ πατέον διαστολήσασμα, ὡς ἀπό
ἀθλητῶν, τὸ Τίς ἵστρος αὐτῆς ἐπεξειστο δικαίως, ἐπιπλέον
περισσάντα κακά· οὐκέμοι μόνοι ἀΐσιον ἐστιν αἴσιαρχον·
Εαρέως φέρειν, ὑπὸ δὲ τοῖς ἀλλοις παρειδεῖν πολλοῦ
καὶ δεῖ, ἀλλὰ πᾶσιν ὁμοίως ὄργιστέον· ἐπιλεγμένοις οἱ
θεωρεῖσθαι, διτεῖν τὸ μέρος ὡς ἀνθρεψ αθλητῶν, ῥαδίως κακό-
παθεῖν, ἐγγυταῖς ἡ μέρη εἰσιν οἱ πνέστατοι καὶ αἴσι-
ατοις τῷ δὲ ὑβρείσαται, καὶ τέ πεισταῖς μὴ δοῦμεν
κακόν, ἀλλὰ τοῖς αὐτοπαρέξοντας περιγγέτα μισθώ-
σαται, οἱ βελευροὶ καὶ χείματα ἔχοντες εἰσιν ἡ γυναι-
κεῖς καὶ φόβῳ τὸ δίκειον, ὡς αἱ μέρη αἴσιαν θῆ πες, λαμβα-
νούσις καὶ τὰς τῆς ἐπιδεσμίας ήμέρη μετενοίας αφαιρεῖσ-

A Nam ego quidem fortassis atque alius quispiā falso crimen atque calūniam repulerimus, nō statim cōsternati & afflitti. vos autē reliqui ē populo quid facietis: nisi exemplum statueritis, quo deter eantur omnes à diuitiis in tales abusus conuertendis? * Vbi rationem reddideris, iudiciumq; subieris, quibus de reb. accusatis, tum vindicandum in eos qui falsū in te crimen iecerint: ac tum, si quis te deliq̄isse viderit, non est tollendus ē medio: nequē vbi falsa crimina obieceris, conandum, vt sine iudicio absoluis: aut pœnas infligi tibi, xrgē ferendum: sed antē cauendum est, ne petulanter quicquam cōmitas. Quas igitur iniurias & contumelias, tū corpore meo, tum in ædilitate perpessus, quibus & quā variis insidiis appetitus, quibus malis oneratus, tandem euaserim, audiuitis, Athenienses: quāquam multa præteri. Nec enim explicari facile fortassis omnia queant. Sic autem se res habet: Nullum est facinorū omniū, quod ad me solum attineat. Nam in iis per quæ chorus violatus est, tribus nostra, decima veltrūm pars, vna est violata: iniuriis & insidiis mihi factis, leges, quārum prædīo unusquisque veltrūm salutis est. præter hæc omnia verò deus ille, cuius ego ædilis eram, & religionis, quæcumque illa eit maiestas & diuinitas, vna lēsa eit. Decet igitur eos qui pro atrocitate facinorum de isto pœnas sumere volunt, non ita modò irasci, quasi de nobis tantū agatur: sed quasi eadē opera leges, & deus, & iespub. & ego, omnes denique violati sumus, sic exigere supplicium. Iltius porrò adiutores & aduocatos non patiōnos esse tātū: sed approbatori setiam facinorum iltius extimabius. Quod si, Athenienses, sobrium & moderatum ergo alios Midias se gesisset: neque reliquorum ciuitum ullum læsisset, atque in me solum aded petulans & violentus extisisset: primum equidem id infelicitati meæ tribuisse: deinde vererer, ne iste, reliqua suæ vitæ moderatione & humanitate offensare re id conseq̄ueretur, vt iū punē ferret iniurias mihi factas. Nunc tot eius extant in multis veltrūm edita facinora, & talia, vt hac solitudine liberatus, contrā magistram, ne, vbi audieritis alios ab eo multa & atrocia esse perpessos, talis aliqua cogitatio vobis incidat: Quid tu igitur, nō grauioribus quā alijs affectus iniuriis, indignaris? Omnia quidē iltius facinora neque ego vobis exponere queam, neque vos audiēda cēfatis. Nā tame si nobis aqua geminet, & illi, ad eā quę mihi data est, addatur: nō tamē sufficeret. Quę verò maxima sūt, & euidētissima, hęc dicam: vel illud potius faciam: legam vobis, quos mihi ipsi cōfeci omnes commentarios. Dicā verò primum id, quod vobis audire placuerit: deinceps alterum, & reliqua eodem modo, quo ad audire volueritis. Sūt autē scelerā, a omnis generis, iniurię contumeliamque multę, in familiares maleficia, commissa in deospiacula: neque locus ullus est, in quo istum non morte digna commisſe multa, inuenturi sitis.

COMMENTARII FACINORVM

Midia.

Quām multa igitur, Athenienses, perpetuū in obuiū quęc cōmiserit, hęc sunt, aliq; multa quæ præteri. Nec n. semel quisquā referē queat, ea quæ iste petulater atq; assidue lōgo totius vitę tēpore perpetravit. Est & operæ preciū videre, quatos iā animos ei fecerit horū facinorū omniū impunitas. Nec n. putauit, vt mihi videtur, illustre, aut animosū, aut morte dignum esse, quicquid vnius alij quis cū uno egerit: secundi totā tribū & senatū, & gētem probris affecisset.

Midię in alios ciues Atheniensis iniuriz exagerant di cauta narratur.

COMMENTARII FACINORVM

Mudiæ.

Quād multa igitur Athenienses, perpetuū in obuiū
quēq; cōmiserit, hēc sunt, aliaq; multa quā p̄t̄r̄jī.
Nec .n. semel quisquā referē queat, ea quā iste petu-
lāter atq; assiduē lōgo totius vitē tēpore perpetra-
uit. Est & operā p̄cū videre, quātos iā animos ei se-
cerit horū facinorū omniū impunitas. Nec .n. puta-
nit, vt inibi videtur, illustre, aut animosū, aut morte-
dignum esse, quicquid viuis aliquis cū uno egerit: sed
nisi totā tribū & senatū, & gētem probris affecisset,

Contumeliam
equites Ar-
guras, &
mollie-

& multos vestrum simul exigitasset, vitam sibi a-
cerbam fore putauit. Ac cetera quidem, cum insini-
ta dicēda haberē, raceo, sed de equitib. qui Argurae
expeditionis cōmilitones ei fuerūt: scitis utique oēs,
quales conciones apud vos habuerit Chalcide reuer-
sus, quum accusaret, ac diceret, illū exercitū cū igno-
minia reipub. exiūsse: & quib. conuiciis propter eos
Cratinum, qui nūc ei, vt audio, patrocinabitur, pro-
pterea fuerit insectatus, meministis. Eū igitur qui tā
inultorū ciuitū simul tantas iniurias & odia susci-
pere de nihilo, nō dubitat: quanta improbitate & cō-
fidentia hac agere putandū? Atqui vtrū oī Midia, de-
decori sūt ciuitati qui acie instructa & armis, quib.
oportebat eos, qui hostibus occursuri essent, ornari,
trasfretarūt, & se cū sociis cōiunixerūt: an verò tu qui
in sortione vota faciebas, ne tibi militādum esset: ac
thorace nunquā induito, mulo vēctus ex Argura Eu-
bœa, cū lēnis & cymbiis & cadis, qui publicani, pi-
gnabant hēc. n. ad nos legionarios (nec. n. ad cūdē
cū illis locū puenim?) poterebātor. Ita si te propter
hēc derisit Archetion, aut aliquis aliis, oēs agitasti?
Nā si illa fecisti quē de te socij equites iactabāt, & tu
de te dici quārebaris: iure male audiebas. Etenim &
illlos, & hos, & totā ciuitatē iniuriis & probris afficie-
bas. Si te tale nihil designatē quidā cōfixerūt, de te
mētiētes, reliquique milites illos nō obiurgabāt, sed
tua infamia lētabātur: perspicuū est, te visū esse pro-
pter reliquę vitę petulatiā talia maledicta cōme-
ruisse. Maius igitur habere modestię studium te de-
cūsset, nō illos calūniari. Tu verò minitatis omnib.
exagitas oēs, postulas vt alij quid tu velis cōsiderēt: i-
pse quid sine molestiis aliorū facere possis, nō con-
sideras. Iam quod indignissimū est, & maximū, meo
Midia nul-
penitus
reliquā cū
alii
stringutur
& gregates
deo, atque illis tales excusationes abundē supperere:
enī, & ty-
rānica po-
in Alcibia
de vindica
ea.

quidē iudicio, petulantę signū tot homines, oī nef-
alius nō horruisset: Iam ceteris hominib. in iudicium
adductis, iudices, ynū atq; alterum crimē obiici vi-
tē, & ty-
rānica po-
in Alcibia
de vindica
ea.

eius generis alia: isti verò cōtrario modo res fese ha-
bent. Vos omnes enim scire arbitror mores eius &
petulantiam, vitęque insolentiam: & iamdudum ple-
rosque mirari exēstimo, cui quādam, quae ipi noīt
nunc ex me nō audierint, multos etiam iniuriis ope-
ratos, nec pro testimonio dicere velle omnia video
quae ab isto sūt perpeſſi: cum violētiam istius &
importunitatē videāt, atque opes, quē potentem & me-
tuendum, nefarium istum efficiunt. Nam quodd au-
toritate diuitiis que pollens improbus est, & petu-
lans eo quāli propugnaculum quoddam habet con-
tra subitos vindictę insultus. Sed si ei res familia-
ris admatur: fortasse fiet in posterum modestior:
posteaque minoris pitabitur quam omnium mini-
mus apud vos. frustra enim conuiciabitur & clam-
tabit: si quid admiserit: * eadem qua nostrū alio-
quis pena afficietur. Nunc præſidiis eum niti vide-
mus Polyeucti, Timocratis, Euctemonis, nequissimi
hominis. Tales quosdam satellites secum ha-
bet: & præter hos, alios, testimoniū constitutam fo-
dalitatem: aperte quidem non aduersariū nobis:
sed tacite mendacia facilimē nutu comprobantū
quos medius fidius nihil ab isto emolumenti capere
puto: sed in hoc artificio exercitatissimi sunt, Athene-
nenses, * vt cum diuitiis se cōiungant, his adiunt,
testimonium dicant. Sunt autem ita omnia, opinor

σιγῇ τὰ φύλα, οὐδὲν διπλόντεον. οὐδὲ μὴ τοὺς θεοὺς οὐδὲν
οὐδὲρες αἰθηναῖοι, φεύγεισθαι* ωρές τοὺς πλουσίους, καὶ παρεῖναι καὶ μήτρας εἰσιν,
οὐδὲν ὀφελεῖδες γονίζω ωρές τάχας ἀλλὰ δεῖνοί πνεούσι,

καὶ παλαιὸς αἴθερος νῦν ἀλλὰ σινός, μυρία αἱ ἔρηνει-
παι. τοιὶ δὲ τῷ συραπτόντι μέρειν ἵπατον εἰς αἴθερας,
ισεῖ δῆπον πάντες οἰα ἐδημητρός ποτε παρά νῦν, ὃτι πέρ ἐξ
χαλκίδος, κατηγορεῖν, καὶ φασον, ὄνειδος ἔξελθει ταῖς
σπαταῖς ταύτην τῇ πόλει. καὶ τέλει λαϊδορίαν λιγειδορί-
αν* κατίνω τοῖς πόντον, τῷ νῦν, εἰς ἡγώ παθάνομα,
μέλλοντα οἰνοῖς αὐτῷ, μέμνηστε. τὸν δὲ πασούτοις αἴθεροις
οἵ τοι πολιτηρίας ἐχθροῖς ἐπὶ οὐδενὶ τηλικαύτην αρά-
νον πόση πονηρίαν τῇ περιπτώτῃ ταῦτα χρὴ νομίζειν περι-
τεῖν; καὶ τοι, πότερ εἰσιν, ὡς μειδία, ὄνειδος τῇ πόλει, οἱ οἴ-
ειτες εὖ τάξει, ηγέτης τούτων, λιγειδορίας τοῦ πολεμίους
οὐδὲ πολεμίους ἔξιοντες, καὶ συμβαλλομένος τοῖς
συμμάχοις ἦσαν, ὃ μητρά λαχεῖν μήχανος τῷ δέσμῳ,
ὅτε ἐπιλησεν. τὸν διωρεγαντα ὃ οὐδεποτε τὸ δέσμος, εἶτα
αράβης ἢ ὁχρόμηνος* ἔξελθεις εἰς δύσποιας, χλεύ-
θεις, καὶ κακούλια καὶ πάθοις ἔχοντες, καὶ εἰπλακεῖν τοῦ
παντοκοστολέγοι. ταῦτα γὰρ εἰς τοὺς ὅπλας ὑμές απη-
γέλατε. οὐ γὰρ εἰς ταῦτα ὑμεῖς ταῦταις διέβημεν. εἰσαγε-
τε δὲ τούτοις ἔσκοτειν αρχεῖαν, εἰ τις ἀλλος, παντούς
λαγεῖς; εἰ μὴ γὰρ εἰποίεις ταῦτα, ὡς μειδία. αὐτές φασον
σωματεῖς, καὶ κατηγορεῖς, ὡς λέγοντες τοῦ διηγείας
κακοῦσι πονεῖν, ηγέτης τούτων, ἢ οὐδὲν τις πόλην
ηδημεῖαν κατηγορεῖς. εἰ δὲ μὴ ποιοῦστος σου, καποδέσσα
ζόν της καταγόνδημάριος σου· οἱ δὲ λοιποὶ τῷ σραπατῷ,
οὐκ εἰπεῖνοις ἐπετίμων, ἀλλὰ σὺ εἰς ἐπεχειρεῖν δηλοῦστον
τῷ ἀλλοι τῷ εἴσι, ἀξιος αὐτοῖς ἐδέκεις εἴτε τοῦτα
ακοίεν. σαυτὸν οὐδὲ μεξιώτερον ἔχειν παρέχειν γεν-
εῖνοις διεβάλλεν. οὐ δὲ ἀπειδεῖς πασον· εἰλαυνεῖς πάντας
τοὺς ἀλλοις αἴξιοις, δὲ πὸ βούλει σκοπεῖν, εἰς αὐτοὺς οπο-
ποὺς δέ, πη μητρηστοὺς τοὺς ἀλλοις ποιῶν, καὶ τὸ δὲ χειλίο
τελονή μέρεστον ἔμοι γε δονοῦν μῆτρας εἰς εἴδη σημείον, το-
σούτον αἰθρώπων, ὡς μαρτυρεῖν περιττούς, παρεῖται. Εἰς δὲ
αἴθοντα κατηγορεῖς δὲ τοὺς αἴθοντας μήτρηματα
ταῖσισθε, τοὺς βίας. Καὶ τοῦτο φιλοσοφεῖ μοσαίων ὀρθρας τὴν
τητού, καὶ τὴν αἴθομέν, ἢ περί ιχνεύντας φοβερόν ποιεῖ
καταπίπου τοῦτον. τὸ γὰρ εἰπεῖν οὐδενὶς καὶ πλέον πο-
νηστεν εἴτε ηγέτης δέσμοις περιττούς, τετράγονος ποιεῖται αἴθερος
δέσμοις, αἴθερος δέσμοις πατέντων. επεὶ περιττεῖται δέσμος ταῦτα
μέρη εἰς αἴθερον εἰλέσθαι, ἐλάσθον αἴξιος εἴσαι τοῦ
καρπάτου παρά νῦν. μάτια γὰρ λαϊδορίστατα, ηγέτης
δέσμοις, αἴθερος δέσμοις πατέντων, πολύδεσμος, π-
μοκεάτης, δέσμοις πατέντων οὐ ποιορτός. τοιεστοί πνεούσι μηδο-
φερεῖ περιττούς ηγέτης εἴτε τοῦτοις ἐπεργοῦ, μήτρες
σωματοποιέταιρία, φανερώς μέρος οὐκ συνχλωμένων ήμην
οὐδὲν ὀφελεῖδες γονίζω ωρές τάχας ἀλλὰ δεῖνοί πνεούσι εἰσιν,

τούς ἄλλων ὑπὸ μερισμῶν, καθ' ἐμπόνος διώκαται. Α τερribilia cæteris vobis, per se se rerum suarū, ut quisque potest, sat agentibus. Quia etiā de causa vos conuenitis: vt quibus singulatim unusquisque vestrum est inferior, siue amicis, siue opibus, aliqua re simili: illorum singulis cōgregati sitis superiores, teneatis ferociā coērceatis. Iam fortasse talis etiam ad vos aliqua ratio perfertur: Quid igitur, si ille hec & hec perpeccus est? cur me nō vltus es? cur iten? si lo forfatis quopīā ī lēsis nominato. Ego verò quibus de causis opitulari sibi quisq; negligat: oēs vos /cire arbitror. Nā & occupationes, & studiū tranquillitatis, & infantiā, & inopia, cause denique infinita sunt: nō tamē decere arbitrari, istū talia nūc afferre: sed ab obiectis criminib. alienū & purū esse se se ostendere, quod si nequeat, præterea multò magis exitio esse digna. Nā si tā potēs est, vt talibus factis, nemo nostrū iudicio cum eo agere, aut eius iniurias vlcisci possit: nūc vindiela publica, postquā cōstrictus teneatur, ab omnib. nomine omniū est puniēdus, tāquam cōmuni hostis reipubl. Fertur aliquid fuisse in hac vrbe, veteris illius felicitatis temporibus, Alcibiades. Qui quibus & quātis in populu beneficis collatis, cōsiderate quēlo, quomodo à maioribus vestris fuit tractatus: posteaquā omnē grassādi Irētiā sibi sumendā censuit: neque hēc eo dico, quid Alcibiadi Midiam comparatum velim: non ita sum demens, nec attontus ego: sed vt sciatis vos Athenienses, & statuatis, nullam, neque esse, neque futuram esse vel familiam, vel opulentiam, vel potētā, quæ populo, coniuncta cū insolentia & iniuria, sit ferenda. Nam is paternum genus ab Alcmæonidis dicere perhibetur: quos moniti tā pro libertate populi contra tyrannos seditione, actos esse in exilium, & pecuniam Delphī m̄itatos, liberasse ciuitatem, Pi illistrati filii electis maternum ab Hippone quae familia & ipsa optimè de populo se penumerat merita est. Ne que ille hec à maioribus duntaxat accepereat: sed & ipse pro populo, corruptis armis, bis Sami, tertio in hac ipsa vrbe, suo corpore suam benevolentiam, nō pecuniis, aut verbis patrī probauit. Præterea equitibus Olympiæ certaminibus & victoris atque coronis ornatus fuit: optimus item imperator, & summus, vt aiunt, orator ille habebatur. Sed nihilominus illis temporibus maiores nostri ob nihil horum se ab illo vexari contumeliosè passi sunt, sed exilio mulctatu n eiecerunt. Et quamuis Lacedæmoniorū opes magnā tum essent: tamen & Decelean contra se muniri, & naues intercipi, omnia denique tolerarunt: quiduis inuitos pati præstabilis esse putantes, quām volentes concedere vt vexarentur. Sedque tandem illius tanta fuit iniuria, quantarum iste nunc est coniuctus? Gaureæ edili alapam dedit? Si ita sanè: sed adilis edili id fecit: nondum hac lege (nam eo tempore lata nondum erat) violata Pictorem Agatharchum in vincula coniecit? (nam & hēc dicunt) at id delinquentem eum deprehenderat, vt aiunt: quod ne criminis quidem obici loco debet. Mercuriales statuas mutilavit? omnia quidem impia facta, eadem severitate sunt vindicanda: * sed sacra prorsus abolere, est in quo à mutilatione statuas In contem differat. Atqui iste facinoris huius coniuctus est. Cō ptū adducit Midiam, & feramus igitur quis iste sit, & quib. ista fecerit. Proinde præterquam quod in honestum est, neque licitū, Iudices: ne fas quidem esse vobis, talium virotū posteri cū sitis, existimare, vt hominem improbus, & violentum, & contumeliosum, & * omnis dignitatis expertē, posteaquā vestra potestati subiectus est,

οὐ ποτέ τὸν νόμον ανθρακίαν. οὐ γάρ εἰσιτοπώ. εἰρηνή αγάπηρχον τὸν χραβέα, καὶ γάρ ταῦτα λέγουσι, λαβεῖν γέ παλιμφαλεῖτα ὡς φασιν, ὅπερ οὐδὲ οὐειδίζεται ἀξιον, οὐδὲ τὸν χρόνον ή μέτεοι αφέγονται, οὐδὲ τούτον ἀντα σωματικον οὐβείζειν αὐτοὺς ἀλλὰ ποιότες φυγάδες, ὁζέβαλον, καὶ λακεδαιμονίων ἴχνεον ὄντων τότε, καὶ δεκάλειαν αὐτοῖς ἐπιτελεῖσθαι, καὶ τὰς ναις ἀλώναι, καὶ πάτα υπέμεναι, ὅπου ἀποντες παθεῖν, καὶ λιονταῖς γέρνεται, καὶ εἰσελθεῖσι τὸν νόμον ανθρακίαν τεττέτεροι, οὐ ποτέ τὸν νόμον ανθρακίαν. οὐ γάρ εἰσιτοπώ. εἰρηνή αγάπηρχον τὸν χραβέα, καὶ γάρ ταῦτα λέγουσι, λαβεῖν γέ παλιμφαλεῖτα ὡς φασιν, ὅπερ οὐδὲ οὐειδίζεται ἀξιον, οὐδὲ τὸν χρόνον ή μέτεοι αφέγονται, οὐδὲ τούτον ἀντα σωματικον οὐβείζειν αὐτοὺς ἀλλὰ ποιότες φυγάδες, ὁζέβαλον, καὶ λακεδαιμονίων ἴχνεον ὄντων τότε, καὶ δεκάλειαν αὐτοῖς ἐπιτελεῖσθαι, καὶ τὰς ναις ἀλώναι, καὶ πάτα υπέμεναι, ὅπου ἀποντες παθεῖν, καὶ λιονταῖς γέρνεται, καὶ εἰσελθεῖσι τὸν νόμον ανθρακίαν τεττέτεροι, οὐ ποτέ τὸν νόμον ανθρακίαν. οὐ γάρ εἰσιτοπώ. εἰρηνή αγάπηρχον τὸν χραβέα, καὶ γάρ ταῦτα λέγουσι, λαβεῖν γέ παλιμφαλεῖτα ὡς φασιν, ὅπερ οὐδὲ οὐειδίζεται ἀξιον, οὐδὲ τὸν χρόνον ή μέτεοι αφέγονται, οὐδὲ τούτον ἀντα σωματικον οὐβείζειν αὐτοὺς ἀλλὰ ποιότες φυγάδες, ὁζέβαλον, καὶ λακεδαιμονίων ἴχνεον ὄντων τότε, καὶ δεκάλειαν αὐτοῖς ἐπιτελεῖσθαι, καὶ τὰς ναις ἀλώναι, καὶ πάτα υπέμεναι, ὅπου ἀποντες παθεῖν, καὶ λιονταῖς γέρνεται, καὶ εἰσελθεῖσι τὸν νόμον ανθρακίαν τεττέτεροι, οὐ ποτέ τὸν νόμον ανθρακίαν. οὐ γάρ εἰσιτοπώ. εἰρηνή αγάπηρχον τὸν χραβέα, καὶ γάρ ταῦτα λέγουσι, λαβεῖν γέ παλιμφαλεῖτα ὡς φασιν, ὅπερ οὐδὲ οὐειδίζεται ἀξιον, οὐδὲ τὸν χρόνον ή μέτεοι αφέγονται, οὐδὲ τούτον ἀντα σωματικον οὐβείζειν αὐτοὺς ἀλλὰ ποιότες φυγάδες, ὁζέβαλον, καὶ λακεδαιμονίων ἴχνεον ὄντων τότε, καὶ δεκάλειαν αὐτοῖς ἐπιτελεῖσθαι, καὶ τὰς ναις ἀλώναι, καὶ πάτα υπέμεναι, ὅπου ἀποντες παθεῖν, καὶ λιονταῖς γέρνεται, καὶ εἰσελθεῖσι τὸν νόμον ανθρακίαν τεττέτεροι, οὐ ποτέ τὸν νόμον ανθρακίαν. οὐ γάρ εἰσιτοπώ. εἰρηνή αγάπηρχον τὸν χραβέα, καὶ γάρ ταῦτα λέγουσι, λαβεῖν γέ παλιμφαλεῖτα ὡς φασιν, ὅπερ οὐδὲ οὐειδίζεται ἀξιον, οὐδὲ τὸν χρόνον ή μέτεοι αφέγονται, οὐδὲ τούτον ἀντα σωματικον οὐβείζειν αὐτοὺς ἀλλὰ ποιότες φυγάδες, ὁζέβαλον, καὶ λακεδαιμονίων ἴχνεον ὄντων τότε, καὶ δεκάλειαν αὐτοῖς ἐπιτελεῖσθαι, καὶ τὰς ναις ἀλώναι, καὶ πάτα υπέμεναι, ὅπου ἀποντες παθεῖν, καὶ λιονταῖς γέρνεται, καὶ εἰσελθεῖσι τὸν νόμον ανθρακίαν τεττέτεροι, οὐ ποτέ τὸν νόμον ανθρακίαν. οὐ γάρ εἰσιτοπώ. εἰρηνή αγάπηρχον τὸν χραβέα, καὶ γάρ ταῦτα λέγουσι, λαβεῖν γέ παλιμφαλεῖτα ὡς φασιν, ὅπερ οὐδὲ οὐειδίζεται ἀξιον, οὐδὲ τὸν χρόνον ή μέτεοι αφέγονται, οὐδὲ τούτον ἀντα σωματικον οὐβείζειν αὐτοὺς ἀλλὰ ποιότες φυγάδες, ὁζέβαλον, καὶ λακεδαιμονίων ἴχνεον ὄντων τότε, καὶ δεκάλειαν αὐτοῖς ἐπιτελεῖσθαι, καὶ τὰς ναις ἀλώναι, καὶ πάτα υπέμεναι, ὅπου ἀποντες παθεῖν, καὶ λιονταῖς γέρνεται, καὶ εἰσελθεῖσι τὸν νόμον ανθρακίαν τεττέτεροι, οὐ ποτέ τὸν νόμον ανθρακίαν. οὐ γάρ εἰσιτοπώ. εἰρηνή αγάπηρχον τὸν χραβέα, καὶ γάρ ταῦτα λέγουσι, λαβεῖν γέ παλιμφαλεῖτα ὡς φασιν, ὅπερ οὐδὲ οὐειδίζεται ἀξιον, οὐδὲ τὸν χρόνον ή μέτεοι αφέγονται, οὐδὲ τούτον ἀντα σωματικον οὐβείζειν αὐτοὺς ἀλλὰ ποιότες φυγάδες, ὁζέβαλον, καὶ λακεδαιμονίων ἴχνεον ὄντων τότε, καὶ δεκάλειαν αὐτοῖς ἐπιτελεῖσθαι, καὶ τὰς ναις ἀλώναι, καὶ πάτα υπέμεναι, ὅπου ἀποντες παθεῖν, καὶ λιονταῖς γέρνεται, καὶ εἰσελθεῖσι τὸν νόμον ανθρακίαν τεττέτεροι, οὐ ποτέ τὸν νόμον ανθρακίαν. οὐ γάρ εἰσιτοπώ. εἰρηνή αγάπηρχον τὸν χραβέα, καὶ γάρ ταῦτα λέγουσι, λαβεῖν γέ παλιμφαλεῖτα ὡς φασιν, ὅπερ οὐδὲ οὐειδίζεται ἀξιον, οὐδὲ τὸν χρόνον ή μέτεοι αφέγονται, οὐδὲ τούτον ἀντα σωματικον οὐβείζειν αὐτοὺς ἀλλὰ ποιότες φυγάδες, ὁζέβαλον, καὶ λακεδαιμονίων ἴχνεον ὄντων τότε, καὶ δεκάλειαν αὐτοῖς ἐπιτελεῖσθαι, καὶ τὰς ναις ἀλώναι, καὶ πάτα υπέμεναι, ὅπου ἀποντες παθεῖν, καὶ λιονταῖς γέρνεται, καὶ εἰσελθεῖσι τὸν νόμον ανθρακίαν τεττέτεροι, οὐ ποτέ τὸν νόμον ανθρακίαν. οὐ γάρ εἰσιτοπώ. εἰρηνή αγάπηρχον τὸν χραβέα, καὶ γάρ ταῦτα λέγουσι, λαβεῖν γέ παλιμφαλεῖτα ὡς φασιν, ὅπερ οὐδὲ οὐειδίζεται ἀξιον, οὐδὲ τὸν χρόνον ή μέτεοι αφέγονται, οὐδὲ τούτον ἀντα σωματικον οὐβείζειν αὐτοὺς ἀλλὰ ποιότες φυγάδες, ὁζέβαλον, καὶ λακεδαιμονίων ἴχνεον ὄντων τότε, καὶ δεκάλειαν αὐτοῖς ἐπιτελεῖσθαι, καὶ τὰς ναις ἀλώναι, καὶ πάτα υπέμεναι, ὅπου ἀποντες παθεῖν, καὶ λιονταῖς γέρνεται, καὶ εἰσελθεῖσι τὸν νόμον ανθρακίαν τεττέτεροι, οὐ ποτέ τὸν νόμον ανθρακίαν. οὐ γάρ εἰσιτοπώ. εἰρηνή αγάπηρχον τὸν χραβέα, καὶ γάρ ταῦτα λέγουσι, λαβεῖν γέ παλιμφαλεῖτα ὡς φασιν, ὅπερ οὐδὲ οὐειδίζεται ἀξιον, οὐδὲ τὸν χρόνον ή μέτεοι αφέγονται, οὐδὲ τούτον ἀντα σωματικον οὐβείζειν αὐτοὺς ἀλλὰ ποιότες φυγάδες, ὁζέβαλον, καὶ λακεδαιμονίων ἴχνεον ὄντων τότε, καὶ δεκάλειαν αὐτοῖς ἐπιτελεῖσθαι, καὶ τὰς ναις ἀλώναι, καὶ πάτα υπέμεναι, ὅπου ἀποντες παθεῖν, καὶ λιονταῖς γέρνεται, καὶ εἰσελθεῖσι τὸν νόμον ανθρακίαν τεττέτεροι, οὐ ποτέ τὸν νόμον ανθρακίαν. οὐ γάρ εἰσιτοπώ. εἰρηνή αγάπηρχον τὸν χραβέα, καὶ γάρ ταῦτα λέγουσι, λαβεῖν γέ παλιμφαλεῖτα ὡς φασιν, ὅπερ οὐδὲ οὐειδίζεται ἀξιον, οὐδὲ τὸν χρόνον ή μέτεοι αφέγονται, οὐδὲ τούτον ἀντα σωματικον οὐβείζειν αὐτοὺς ἀλλὰ ποιότες φυγάδες, ὁζέβαλον, καὶ λακεδαιμονίων ἴχνεον ὄντων τότε, καὶ δεκάλειαν αὐτοῖς ἐπιτελεῖσθαι, καὶ τὰς ναις ἀλώναι, καὶ πάτα υπέμεναι, ὅπου ἀποντες παθεῖν, καὶ λιονταῖς γέρνεται, καὶ εἰσελθεῖσι τὸν νόμον ανθρακίαν τεττέτεροι, οὐ ποτέ τὸν νόμον ανθρακίαν. οὐ γάρ εἰσιτοπώ. εἰρηνή αγάπηρχον τὸν χραβέα, καὶ γάρ ταῦτα λέγουσι, λαβεῖν γέ παλιμφαλεῖτα ὡς φασιν, ὅπερ οὐδὲ οὐειδίζεται ἀξιον, οὐδὲ τὸν χρόνον ή μέτεοι αφέγονται, οὐδὲ τούτον ἀντα σωματικον οὐβείζειν αὐτοὺς ἀλλὰ ποιότες φυγάδες, ὁζέβαλον, καὶ λακεδαιμονίων ἴχνεον ὄντων τότε, καὶ δεκάλειαν αὐτοῖς ἐπιτελεῖσθαι, καὶ τὰς ναις ἀλώναι, καὶ πάτα υπέμεναι, ὅπου ἀποντες παθεῖν, καὶ λιονταῖς γέρνεται, καὶ εἰσελθεῖσι τὸν νόμον ανθρακίαν τεττέτεροι, οὐ ποτέ τὸν νόμον ανθρακίαν. οὐ γάρ εἰσιτοπώ. εἰρηνή αγάπηρχον τὸν χραβέα, καὶ γάρ ταῦτα λέγουσι, λαβεῖν γέ παλιμφαλεῖτα ὡς φασιν, ὅπερ οὐδὲ οὐειδίζεται ἀξιον, οὐδὲ τὸν χρόνον ή μέτεοι αφέγονται, οὐδὲ τούτον ἀντα σωματικον οὐβείζειν αὐτοὺς ἀλλὰ ποιότες φυγάδες, ὁζέβαλον, καὶ λακεδαιμονίων ἴχνεον ὄντων τότε, καὶ δεκάλειαν αὐτοῖς ἐπιτελεῖσθαι, καὶ τὰς ναις ἀλώναι, καὶ πάτα υπέμεναι, ὅπου ἀποντες παθεῖν, καὶ λιονταῖς γέρνεται, καὶ εἰσελθεῖσι τὸν νόμον ανθρακίαν τεττέτεροι, οὐ ποτέ τὸν νόμον ανθρακίαν. οὐ γάρ εἰσιτοπώ. εἰρηνή αγάπηρχον τὸν χραβέα, καὶ γάρ ταῦτα λέγουσι, λαβεῖν γέ παλιμφαλεῖτα ὡς φασιν, ὅπερ οὐδὲ οὐειδίζεται ἀξιον, οὐδὲ τὸν χρόνον ή μέτεοι αφέγονται, οὐδὲ τούτον ἀντα σωματικον οὐβείζειν αὐτοὺς ἀλλὰ ποιότες φυγάδες, ὁζέβαλον, καὶ λακεδαιμονίων ἴχνεον ὄντων τότε, καὶ δεκάλειαν αὐτοῖς ἐπιτελεῖσθαι, καὶ τὰς ναις ἀλώναι, καὶ πάτα υπέμεναι, ὅπου ἀποντες παθεῖν, καὶ λιονταῖς γέρνεται, καὶ εἰσελθεῖσι τὸν νόμον ανθρακίαν τεττέτεροι, οὐ ποτέ τὸν νόμον ανθρακίαν. οὐ γάρ εἰσιτοπώ. εἰρηνή αγάπηρχον τὸν χραβέα, καὶ γάρ ταῦτα λέγουσι, λαβεῖν γέ παλιμφαλεῖτα ὡς φασιν, ὅπερ οὐδὲ οὐειδίζεται ἀξιον, οὐδὲ τὸν χρόνον ή μέτεοι αφέγονται, οὐδὲ τούτον ἀντα σωματικον οὐβείζειν αὐτοὺς ἀλλὰ ποιότες φυγάδες, ὁζέβαλον, καὶ λακεδαιμονίων ἴχνεον ὄντων τότε, καὶ δεκάλειαν αὐτοῖς ἐπιτελεῖσθαι, καὶ τὰς ναις ἀλώναι, καὶ πάτα υπέμεναι, ὅπου ἀποντες παθεῖν, καὶ λιονταῖς γέρνεται, καὶ εἰσελθεῖσι τὸν νόμον ανθρακίαν τεττέτεροι, οὐ ποτέ τὸν νόμον ανθρακίαν. οὐ γάρ εἰσιτοπώ. εἰρηνή αγάπηρχον τὸν χραβέα, καὶ γάρ ταῦτα λέγουσι, λαβεῖν γέ παλιμφαλεῖτα ὡς φασιν, ὅπερ οὐδὲ οὐειδίζεται ἀξιον, οὐδὲ τὸν χρόνον ή μέτεοι αφέγονται, οὐδὲ τούτον ἀντα σωματικον οὐβείζειν αὐτοὺς ἀλλὰ ποιότες φυγάδες, ὁζέβαλον, καὶ λακεδαιμονίων ἴχνεον ὄντων τότε, καὶ δεκάλειαν αὐτοῖς ἐπιτελεῖσθαι, καὶ τὰς ναις ἀλώναι, καὶ πάτα υπέμεναι, ὅπου ἀποντες παθεῖν, καὶ λιονταῖς γέρνεται, καὶ εἰσελθεῖσι τὸν νόμον ανθρακίαν τεττέτεροι, οὐ ποτέ τὸν νόμον ανθρακίαν. οὐ γάρ εἰσιτοπώ. εἰρηνή αγάπηρχον τὸν χραβέα, καὶ γάρ ταῦτα λέγουσι, λαβεῖν γέ παλιμφαλεῖτα ὡς φασιν, ὅπερ οὐδὲ οὐειδίζεται ἀξιον, οὐδὲ τὸν χρόνον ή μέτε

quisquā aliqua venia vel humanitate vel misericor- A
dia dignetur. Id enim qua de causa fieret? propter
gesta imperia? at ne per se quidem miles est vilius
precij, nedum aliorum imperator. Eloquentiae gra-
tia? qui pūblicē nihil vñquam boni dixit: priuatim
omnes homines maledictis infestatur. Ob nobili-
tatem generis mediustidius? & quis vestrū nescit,
occultos tanquam in tragœdia istius natales? cui duo
maximè contraria contigerūt. Nam vera mater quæ
eum pepererat, omnium mortaliū sapientissima;
quæ esse videbatur & adsciticia, mūlierum omnium
stolidissima fuit. Illud argumento est, quod illa sta-
tim natum vendidit hæc, cum eodem precio melio-
rem parare licuisset, istū emit. Proinde propter hoc,
bonis ad se nihil attinentibus potitus, & patriam
consecutus, quæ maximè ciuitatum omnium legib.
regitur: nullo certè modo has ferre, neque hisce vi
potest: sed natura verè Barbarica & diis inimica, tra-
hit & cogit, & prodit eum, iis quæ habet tanquam a-
lienis (sicut illi reuera sunt) vtentem. Quam autem
facinora tot & tanta in istius furiosi & impudentis
vita emineant: quidam me aggressi, iudices, ex fa-
miliaribus eius, hortati sunt, vt desisterem, atque a-
ctionem omittarem. Quod cùm mihi non persuade-
rent: istum multa eaque atrocia commisisse, suorum
que facinorum iurè qua suis poenas daturum, nega-
re non audebant: sed hac se recipiebat: Esto, sit iam
conuictus, & condemnatus. quam ei multam irro-
gatueros esse iudices putas? non vides eum abunda-
re opibus, instructisque triremes, aliisque munera
obita allaturum? Prouideto, ne is se redimat, & lon-
gè minore in ærarium coniecta pecunia, quam quan-
tam tibi pollicetur, te derideant. Ego verò primū
nihil putidum & abiectum à vobis expecto: nece-
xistimo, vos litem illi minoris æstimatueros, quam
qua multa iste soluta, contumeliosus esse definat:
quæ præstantissima fuerit, mors: proxima, bonoru
omnium publicatio. Deinde quod ad obita munera
& triremum instructionem, atque eiusmodi sermo-
nes attinet, sic sentio: si hoc, Athenienses, est seruire
reipublicæ, apud vos in omnibus concionibus, at-
que vbiq[ue] locoru inculcare: nos hi sumus qui ob-
eamus munera: nos primi vobis tributa pendimus:
nos diuitiis abundamus: hæc inquam dictitare, si est
seruire reipublicæ: fateor extitisse Midiam omnium
ciuium splendidissimum. Occidit enim fastidio
in concionibus omnibus, & aures obtundit hisce
ingerendis. Sin considerandum est, quæ reuera
illa munera sint quæ iste obit: ego vobis exponam.
Videte igitur quanta æquitate sim cum eo acturus,
ad me facta collatione. Iste, Athenienses, natus an-
nos quinquaginta circiter, aut paulo minus: nihilo
plus vobis præstitit quam ego, qui annum ago alte-
rum & trigesimum. Ac ego illis fui temporibus
trierarchus, statim pueritiam egressus, quibus bini
triremum instruebamus, & sumptus omnes è priua-
tis ædibus promebantur, & naues ipsi complebe-
amus. Iste autem cùm id ætatis esset, qua ego nunc,
nondum quicquam reipublicæ præstare cœperat:
sed tum demum rem attigit, cum primū vos du-
centos & mille* attributos fecisti: à quibus talentū
exigentes, talento trierarchias locant isti. Dein-
de & nautas & epibatas respiblica suppeditat, &
armamenta præbet. Quare illorum quidam
tam bona conditione sunt, vt, cum reuera ni-
hil impenderint, multum præstissee videantur
reipublicæ tâlantov, tâlantov mabouos tâs ἐπερχιας, και
και ουδιν διδωσιν οις αιτηδι εντοις τη αληθεια, *

A & à reliquis oneribus facti sint immunes. Age vero quid aliud? Tragedis iste aliquando sumptus præbuit? ego vero tibicinibus. Et hanc impensam illo sumptu multò esse maiorem, nemo profecto ignorat. Ac ego quidem nunc vltro, ille vero tunc ædilitate ob iudicium permutationis suscepit: pro quo nemo illi quicquam vtique debet. Quid præterea tribui epulū ego præbui, & Panathenæ instruxi: ille neutrum fecit. Classis ego vobis in tributo conferendo princeps decenniū fui, & quæ vt Phormio, vt Lysithides, vt Callæschrus, & diuissimi quique: munificus nō de opibus quas habeo (nā à tutoribus his fraudatus fui) sed de opinione reliqui mihi patrimonij: quod suupta viri li toga, restitui mihi decuisset. Ac ego quidem licet egredi vobiscum Midias vero quomodo? nondū vel hodie classis princeps factus est: patrimonij nulla parte à quoquam fraudatus: sed à patre multis opibus acceptis. Quis igitur est splendor? aut quænam obita munera, & præclara istius munificentia? Evidēt nō video: nū quis ea spectet: ades Eleusine tantas exedificauit, vt omnib. illius loci domibus tenebras obducatur: suamque mulierem ad Initia vicit, & si quod alio libuit, albis bigis Sicyoniis: & ipse cum tribus perdissequis aut quatuor per forum insolenter incedit, cymbia, rorantia pocula & phialas ita nominans, vt prætereuntes audiant. Ego vero, quæ priuati luxus gratia & copiarum parat Midias: haud scio quid ea populo proficiat. Insolentiam vero illius, cuius hec res ei causa sunt, in multos & proximos quosque vestrum redundare video. Quare talia non semper honoranda sunt, neque admirationi vobis esse debent: neque splendorem hinc estimari conuenit, si quis sibi agnoscere adficat, aut ancillas multas possidet, aut lautam suppellectilem. Sed is magnificus est, qui talibus in rebus splendidus est & magnificus, quarum utilitas ad viueros redit: quale nihil in Midia reperiatur. Enimvero triremem ciuitati donauit: hanc enim satis scio, iactabit, & gloriatitur: Ego vobis triremem donau. Sic igitur facitote. Si, Athenienses, rei publicæ studio illam donauit: quæ pro tali munificencia gratia habenda est, eam illi habete & referte: sed grassandi ex libidine licentiam ne detis. nulla enim res aut meritum tantum est, vt ea licentia propterea concedi debeat. Sin autem optimiditatem atque effeminatum animum hoc fecisse conuincetur: ne fucum vobis fieri patiamini. Id igitur quomodo cognoscetis? Ego & hoc docebo, exorsus à principio. Res enim paucis expedientur, tametsi altius repetita videatur. Largitiones apud vos primæ factæ sunt in Eubœam. In horum numero non fuit Midias, sed ego. & trierarchæ socius mihi fuit Philinus, Nicostratus F. Aliæ deinde secundæ in Olynthum, nec in horum numero fuit Midias. Hominem autem munificum ubique suam declarare liberalitatem decuisset. Nunc hæ tertiae largitiones factæ sunt: ibi demum aliquid contulit, quomodo? cum in senatu largitiones fierent, quamuis tum adesset, nihil est largitus. Postquam vero nunciabatur, ob sideri milites Tamynis, & reliqui equites omnes, quorum iste unus erat, exire senatus consulo inbebantur: tum demum huius expeditionis metu, in proxima concione, etiam priusquam principes consedissent, largitus est. Quia autem re tam euidenter ostendi potest, vt nec ipse negare ausit, expeditionis fuga, non studio liberalitatis, id esse factum? nisi eius factis quæ postea secuta sunt. Nam primum, cum progreßa concione,

& re disputata, non iam opus esse videretur auxiliis equum, & expeditio frigeret: non concordit nauem, quam donarat: sed in qualium illum misit, Aegyptium Pamphilum: ipse hic herens, Bacchanalibus ea perpetrauit, propter quae nunc accusatur. Postquam vero Phocion imperator, equites Arguteos, ad successionem accesserat, & timidum atque exerstrandum istum fraude agere constabat: tum eo ordine relitto, in nauem se coniecit: & quorum equum apud vos praefectus esse voluit, cum iis non est egressus. Quod si quid in mari periculi fuisset: in terram nimitem se contulisset. At non ita Niceratus Niciae filius, gratiosus ille, * orbis liberis, corpore prorsus debili: neque ita Euctemon Aesonis, neque Euthydeinus Stratoclis F. Nam horum nemo, vltro collata triremi, expeditionem illam deseruit: sed nauem illam muneris & beneficij loco instructam dedit ad classem augendam: ubi vero lex iubebat, ibi suis ipsi corporibus decernendum censuerunt. Alia Midiae ratio fuit, equum praefecti. Nam in ordine legitimo deserto, id propter quod penas dare debet reipublicæ, in beneficij loco numerabit. Atqui talem trierarchiam, utrum per deos nundinationem & exactiōnem, & desertiōnem ordinum, militiēque fugam, & quicquid huius generis est, appellare potius conueniet, an munificentiā & liberalitatē? Nā cum nullo alio modo equestris expeditionis in omninitatem possit adipisci: illa excogitauit Midias nouam quandam equitatus nundinationem. Atque tu iterum, cum reliqui trierarchi omnes, qui aliquid largiti erant, vos in reditu è Styris, comitarentur ac dederent: solus iste comitatus non est, sed vobis neglectis, vallois & pecudes & fores ad se, & ligna ad argentifodinæ instructionem asportauit. Proinde quæstus priuatus, non onus publicum illa trierarchia homini spurcissimo fuit. Hæc à me verè dici, quamquam ipsi ferè consciū estis, testes vocabo tamen.

TESTES.

Cleon Suniensis, Aristocles Paenensis, Pamphilus, * Niceratus Acherdusius, Euctemon Sphettius: quo tempore cum tota classis è Styris huic renanigabamus trierarchi eramus & ipsi, & Midias, qui à Demosthenē nunc accusatur, cui nos testimonium dicimus. Quicquid tota classis ordine incederet, & trierarchis imperatum esset, ne segregarent se, donec hoc appulissent: Midias classie relitta, nave autem lignis & vallis, & pecudibus, aliisque rebus quibusdam onerata, in Piratum appulit solus biduo post, nec sua presentia cum aliis trierarchis classem ornauit.

Etsi mul
tū reipub.
cōculisset
Midias,
nō tamē
di licen
tiā: rela
ta p̄fser
tim gra
tia.
Quod si vero, Athenienses, quæcunque proferet, atque statim apud vos insolenter iactabit, ad eum modum ab eo impegni reipublicæ & aministrata ei dādā es effient, & non ira, vt ego demonstrō: ne sic quidem iniuriarum, quibus me affecit, propter merita in re publicam, ei danda esset impunitas. Num ego noui multos, qui complura in vos & Midiae beneficiis multo ampliora contulerunt: alij classe vicitis hostibus, aliis viribus captis, alij multis & præclaris reipublicæ triumphis partis. Nulli tamen horum quam in eam potestate dedistis (& absit vt detis) vt eorum cuiquam liceret priuatis iniurias insultare, quando vellet, & quo modo possit. Nam si quis Harmodij & Aristogitonis (his enim maxima dona pro maximis beneficiis à vobis data sunt) statuē

πον. ouidēdū ap̄modiō καj d̄eisōgeītoni. τούτοις γδ̄ δῑ μέρισαι d̄eisōtai d̄eisōtai παρ̄ υμ̄, καj ενδ̄ μέρισαι

A καj λόγων γηνομόδων, τῆς τῆj iπωέων βονδείας ήδη δινάδην απ̄απελάνει τὰ τῆj οἰκόδου. οὐν αῑβεινει θη̄ντανοι λέπτωνεν ἀλλά τὸν μέτοιον ὑξέπεινε τὸν αγύπτιον πάρφιλον αὐτὸς ἡ μήρων ἐνθάδε, εν τοῖς σινουσίοις διεσάτετο ταῦτα, εφ̄ οἷς νεινὶ πενεταj. επειδὴ ἡ ὁ στρατιώς φωνίων, μετεπιμπτέος εἰς ἡ ἀρχεύεταις iπωέας έπιτη̄ν διζεύχων, Επειδήληπτὸς σφιζόμενος τότε ὁ δειλὸς καj κατεύσατος εῖστι, λιπαντεῖν ταξίν πάντων, θη̄ντανοι ὀψετο. οὐν ὃν iπωάρχειν iη̄σιος παρ̄ iμη̄ iπωέων, τούτοις οὐ σωεξηλατεν. εἰδὲ εἰ τῇ θαλάττῃ κινδυνός ης λῑ, εῑ τοὺς γη̄ν διλονόν ὠψετο. οὐ μη̄ iπωέας ζεούπος ὁ τὸν νη̄νον, διαγαπτός ὁ ἄπαντας, ὁ παντάπανον αθηναj τὸν σώματον. οὐδὲ δικτήμαν ὁ τὸν αισιονόν, οὐχ οὐπος γεδονίδης ὁ τὸν στρατιώτεος. ἀλλά αὐτῷ εἴρησος εἰπον, οὐν ἀπέδρα ταύτου τη̄ν στρατειῶν. ἀλλά τὸν μη̄ διποδον, εν κάρετος μέρει. Επειδής παρ̄εχον πλέονταν τῇ πόλει οὐ δῑ ὁ νόμος αεροστάτεο, ενταῦθα τοῖς σώμασιν αὐτοὶ λειτουργεῖν ξένοι. ἀλλά εἰς ὁ iπωάρχος μειδίας ἀλλά τη̄ν εἰς τὸν ιόμων τάξιν λιπαντεῖν οὐ δινεῖσθαι σφέας εἰς τη̄ν πόλεις διειπανα, τοῦ διαπειπόντον οὐ μάτις, εἰς δεῦρον ἀπεπλέοντα συνεργον, μονος εῖστι εἰς παρέπεμπτον ἀλλά αμελίστους οὐ μάτις, εἰς βοσκημάται, εἰς θυρέμαται, εἰς αὐτὸν, καj εἰς ταῖς τᾱ αργύρεια ἐπόμενεις εἰς ζευκτερούς, εἰς λειτουργία γέγονεν ή ἐπαρχία το̄ καταπίσιστον τούτῳ. Αλλά μη̄ ὡς ἀληθῆ λέγω, σωματεῖ μη̄ τὰ πολλὰ τούτοις ὅμως εἰς μη̄ μέρτυρες εἰς οὐν μη̄ καλῶ.

Μαρτυρες.

Κλέον σουνιδύς, αριστοκλῆς πατανίδης, πάρματος * πατερες.
C Το̄ς αχερδούσιος, δικτήμων σφήτιος, καj δῑ οὐ παρεῖσθαι σύνεσθαι πατέοντα δεῦρο τὸν σόλω παντό, ἐπύγματος ἡ παρχοῦστες καj αἴτιοι, Ε μειδίας οὐ νη̄ν πειρόμενος οὐ μη̄ μέρτυρες παντός οὐ τὸν σόλον πλειπόντον εἰς τάξει, η̄ το̄ διερχόντων εχόντον αδισήγελμα, μη̄ χωρίσαδε, εἴς αἱ δεῦρες καταπλέσσοντα μειδίας ιπλειφθεῖς τὸ σόλον, Ε γεισις τη̄ν ναυῶν ξύλων, εἰς χειρον, καj βοσκημάτον, καj ἀλλων πινῶν, καj πετράδων εἰς παρεγγέλματα μη̄ η̄ μέρες μη̄ δισέρας οὐδοκαj οὐ συγκατέσησος το̄ σόλον μη̄ το̄ διποδον επερχον.

Ei τοῖνων ὡς ἀληθῶς, οὐ δινέρες αδιλεῖσθαι, ἀπερφέσεις. Ε καταλαζονδεῖας περεῖς οὐ μάτις αὐτίκα δῑ μάλα, ποιεῖται λῑ αὐτοὶ η̄ τὰ λειτουργημάτα καj πιωσημάτα, η̄ μη̄ τοιαῦτα οἰδα εἰς διεκπεύσθαι οὐδὲ τὸ δηπτό το̄ διδύνειν διμελεῖ, οὐ εμὲ διεκπεύσθαι, οὐ διφύλακτον ταῖς λειτουργίαις διηγεῖσθαι. η̄ γω γδ̄ οἰδεῑ διπολεῖ πολλὰ πάγαδά οὐ μάτις εἰστιν αργαστρόι, οὐ καj ταῖς μειδίου λειτουργίαις οὐ μη̄ ναυμαχήσας νεκτηπότες οὐ δῑ, πόλεις εἰλιπότες οἰ δῑ, πολλὰ η̄ παλλά ταῦτα το̄ς πόλεως στοιχεῖτες ζόπαν. ἀλλά δύμως οὐδενὶ τούτοις παποτε εἰδέλαπτε τη̄ν διεργαταν τη̄ν, οὐδὲ αὐδοίτε, οὐδὲ οὐτας το̄ς ιδίους εἰθεῖς διβείζειν αὐτῷ εἰκάσω. οὐ πότε αἱ βοσκημάται, καj δῑ διωταί ζόπαν.

οὐδὲν αἱ λιγέχρατε εἰς ταχεστήραν φέτη τῇ σίληῃ ὅξεῖναι τῷ
τοῦ οὐβείζεν αὐτοῖς ὃν αἱ βούλαι ταγμα. Ὅτῳ γὰρ ἀπό τούτου
ταῖς ἀλλαχεὶς ἐλαβον διώρεας, ὅτι τοῖς οὐεῖζοντας ἔπαισαν.
ὅτι τοῖναι οὐκέπομπικα χάρεων, ὡς αἴθρες αὐθιναῖοι, πάρε
μέρε, καὶ μόνον ὁν αὐτὸς λειτουργηταν αἰξιαν
(μικρὴ γὰρ αὐτὴ γέ τη τοῖς λεω) ἀλλαχεὶς τῷ μεγίστῳ καὶ τῷ το
εὐλογημένῳ, ἵνα μηδὲ ὄφειλεν σίκαδε τῷ καταπί-
στῳ τούτῳ. ὑμεῖς γὰρ, ὡς αἴθρες αὐθιναῖοι, ἔχειεστον σατο
τοῖν τῆς αὐθιφλον ταριμάν, ὄντα τοιούτον οἶος δέι. η πά-
λιν ἴπτωρχον, ὄχειδαμ διζετη τῆς ἀγρεῶν. Τοῖς πομπαῖς οὐ
δινάμενον ηγούμενον ὀπιμελεπτῶν, τοῖς ιεροποιοῖς πότε
ηγ βιώσιν, η τὰ τοιαῦτα δηνεῖται τοῖς τῷ θεῶν, τὰ τελ
τῆς οὔσεων κακιαῖαν, η αἰνθρίαν, η πυντίαν, τοῖς πάρε
μέρεσιν αρχαῖαν, η πυρεῖαν, καὶ χειροβούλιας ἐπανορθῶν θεαί, μι-
κρὴν τὸν λυμβαντεῖν διώρεας τῷ χάρει; καὶ μὲν εἴπεις
ἀπό ταῦτα ἀφέλεστα, ἴπτωρχηκα, τῆς αὐθιφλον ταριμάς
γένορα τίνος ἐστὶ ἀλλού ἀξιος δεῖται; ἀλλὰ μὲν, κακῶν γέ-
θήσασθε, ὅπη τῆς μὴρ αὐθιφλον ταριμίδας, τοῦ ζητεων ἴπ-
πιστος πλείον η πέτε τάλαιντα. Ὅτῳ δὲν ήτα μὴ δῶ διηλευ,
πάντα ξόπον δειλωδῶν, η ἐλεύθερον τοὺς αἰθρεόποις, η το
τασθμέλα συγχέων την μὴρ πόλιν ἐχρέειν τῇ πόλει πε-
ποίκη, ταχεῖμεντα δὲ αὐτοῖς ἔχει. ἴπτωρχος ὁ χειροβού-
της, λειτύματα τὸ ἴπτωμον μέρε, ποιούτεις δεις νόμοις,
οἷς πάλιν αὐτοῖς ἔξαρνος λεω, μὴ τεθειέναται. η τῆς μὴρ πα-
ρέλευτης ταριμίδων πότε, ὅτε τελε θητεύασθες ἔξοδον εἰς
εὑθειαν εἰπεῖσθε μένεις, δῶδεντα τῆς πόλεως τάλαιντα
αὐτοῖς ταχθεῖς, ἀξιούμενον μέρε πλεῖν η αὐθιφλο-
πεπιν τοὺς στρατιώτας, οὐκέβοντειν. ἀλλ' ἡδη τῷ αὐτο-
δέων γεγονηγῶν, αἱ διοικήται πεποίσαστο θειάγιας, οὐ πε. ηοὶ
τούτη η πτάτο πλέον τῷ ιδιωτικῶν τοῦτον μιας. οὐ πεις, εὐ
τελειεγεῖται οὐτέ παρεοιδάνει. ἴπτωρχον τοῖνιν, τί οἰεστε
τάλαι; οὐτέ ιπτωον οὐκ ἐπολιπονέον ὁ λαμπερές καὶ πολί-
τοις δεῖται αριαδαμ; ἀλλ' εἰστι αἴλοχίου ταῖς πομπαῖς η-
γάπτο, τῷ φιλομήλου τῷ παγανιέως ιπτωον. η ταῦτα πάντα
ίσασιν οἱ ιπτωοι. Αλλὰ μὲν ὅπη ταῦτα ἀληθῶ λέγω, η
λειμοὶ η τοῖνα τοῖς μέρτυσες.

Μαρτυρεῖ.

Βούλομαι τόντιν υἱοῦ, ὃς αὐτὸς ἀδίκωναῖος, οὐ δύσω πέδη
πεπάγειε Σονίσαντος τε δῆμου τοῦ εὐρτικοῦ ἀδικεῖν,
ὑνεὶς κατεγγόνωστε, εἰπεῖν. καὶ δεῖξαι, τί πεποιηκότες αὐ-
τῷ οὐκοῦνος ὄργης τετυχίησαν παρὰ υἱῷ τῷ· ἀντὶ τοῦτος
τὰ πούτω πατεσσεγμένα αἴπειτε. οὐ γάρ τοιν, ἵνα
περιθετοῖς τὸ τελείωτας γεγονός, μηδὲν κατεγγάρωσει,
τοῦτο τὰ μυστήρια ἀδικεῖν, θεάθρου κατεχειεστόντος τὸ
δῆμος, τε θεατέας, ταχεῖαλοιδρόν αὐτὸν μερίππων,
καεός τινος αὐτοφύτευτος τοῦ ὃ αὐτὸς νόμος ταῦτα τοῖς
τῷ μίοντος σίνων, ὃ τοῦτο τὸ μυστήριον πάνεπινος οὔτε εργεῖς τού-
του ἐπέθη. πῶντι ποιησαῖτο, ὃς αὐτὸς ἀδίκωναῖος, κατεχει-
εῖ οὐνότατε τὸ δικαῖον, τετά τὸ άποντα πάντοις δικαίων ἐμπο-
ειώντα μηδικασταῖδηνος τὸ μερίππων, οὐκ ἔχειν περιθε-
τον λαβεῖν αὐτὸν, ὃς τοῖς μυστηρίοις ἕπιδημοιοῦτος
ιππάθετο. κατεχειεστόντος τοῦ δέλταντος οὐδοπίνην
ἄλλο περιττεῖν. εἰσελθόντα δέ εἰς τὸ δικαστεῖον, ἐβού-
λεισθει μὴ θεατέας φέμισθαι· τῷ δέ ταχεῖαλοιδρόν πε-
δίνοντος, τοὺς δικαίους τε πάσουν αὐτοῖς αἴωνα γένεστε αὐτοῖς,
λιγότεροι περιθετοῖ (λιγότεροι ἢ διοῖν αὐτοῖς ταλαιπωροῖ), προ-
σεπικούστε τοῖς βλασφεμοῖς, αἵ τοι τῇ κατεχειεστοντία μέ-
ντον εἰσογίζετο αὐτοῖς γεγνήθει τοις μάρτιος αἴθεστος εἰ-
σιόντος, ταῦθα διετέλεσθαι τὸν νέον γον, τοσαντίτιν εἴ-

A adscripsisset. Liceat porr̄ eis etiam lādere quemuis
minimè id tulissetis. quia ob hoc ipsum reliqua do-
na acceperant, quod aliorum iniurias compescu-
sent. Iam relatam ei quoque à vobis esse gratiam, nō
tantum eius meritis (qua parua omnino esset) sed
maximis etiam beneficiis parem: id quoque ostendam:
ne debere vos aliquid homini spurcissimo pu-
tatis. Vos, Athenienses, istum, qualis qualis est, Parali
qua storem creastis: nec non magistrum equitum,
cum quidem in festiuitatibus equo per forum ince-
dere non posset: & mysteriorum curatorem, & ali-
quando regem sacrificulum, boumque emptorem,
& si quæ sunt eius generis aliae dignitates. Eius igitur
ingentis peruersitatem, ignauiam & improbitatem,
veitris magistratibus, honoribus & suffragiis emen-
dare, paruum creditis esse munus atque remuner-
ationem? At qui si qn̄s ei isthæc ipsa sustulerit, Fui ma-
gister equitum, Parali questuram gessi, cuius precij
tandem ille fuerit? Illud etiam scitis, eum Parali qua
storem amplius quinque talenta Cizicenis rapiuisse:
ac ne repetundarum postularetur, modis omnibus
homines vexando, & exagitando, & tesseras contur-
B bando, reipublice nostrę illius urbis inimicitias pro-
curasse, pecuniam ipsum sibi retinuisse. Magister e-
quitum factus, vestrum equitatum lēxit, talibus legi-
bus latis, vt eas à se effelatas ipse postea negaret ac-
tum Parali questor, cum in Eubœam vos cōtra The-
banos proficisci remini, & ipse in mar datis haberet,
vt duodecim ex arario talenta dispensaret: parenti-
bus vobis vt nauigaret, deduceretque milites: non
adiuuit: sed iacto tam per Dioclem fœdere cum The-
banis, venit. ac tum à priuata quadam triremi nauigando
vincebatur. adeò præclarè sacram illam para-
rat Dom verò magister equitum esset(quid putatis
dereliquis?) Splendidus iste atque copiosus, nec e-
quam proprium emere fuit ausus: sed alieno equo
vehens, qui Philomeli Pæaniensis erat, pompas du-
cebatur. Atque hæc norunt omnes equites qui milita-
runt. Quæ vt à me verè dici constet: voca mihi harū
C gerum testes.

TESTES.

Volo iam Athenienses, etiam quos haec tenus ex populi praeiudicio de violatis feriis, vos condemnastis, commemorare: atque ostendere, ob qua facta illorum nonnulli quibus suppliciis sint affecti: ut ea cum istius preiudicio factioribus conferatis, primam igitur (ut postrema condemnationem primo loco dicam) Euandrum Thespensem violasse mysteria, populi praeiudicio statutum est, deferente eum Menippo, homine Care. Est autem eadem lex de Mysteriis, quae de Bacchanalibus: & haec lata recentius, quam illa. Ob quod factum igitur Euandrum damnaueritis, hoc audite. quod Menippum a se actione mercatoria damnatum, quem prius (ut aiebat) apprehendere nusquam potuisset, in Mysteriis hominem noctis arietius criminiis reum. In iudicio deinde, capite multo voluistis, sed accusatore placato, & totam illi condonare mulctam, cuius prius damnatus erat (sunt autem illa duorum talentum) coegeritis: & damnum, quo se propter expectationem iudicij affectum quarebatur apud vos, accusatori adieceritis. Vnus igitur hic homo ex priuata causa cum nulla cōtumelia cōiuncta propter ipsam legis violationem tantas pœnas dedicit: neque id iniuria. Nam hoc illud est, quod vos cum
Exempla se-
ueritatis iu-
dicum in
eos edita,
qui populi
dānat fuc-
runt,

leges, iuriandum: hæc habetis vos, iudices, semper A
ab aliis, tanquam depositum: quod iis omnibus qui
iustitia freti ad vos veniunt, sartum tectum prestatum est.
Alius commississe vobis aliquando visus est
in Bacchanalia, eumque filio suo, tam prætori, assi-
dente in condemnatis, quod quendam qui spectaculo lo-
cù occupabat, prehensum theatro exegisset. erat au-
tem is Chariclidæ, quem honoris causa nomen, vi-
ri prætorij, pater, cuius accusator magnam hanc & iu-
stam causam vobis habere videbatur, cum diceret,
Heus tu, si occupavi locum, si (id quod tu mihi obii-
cis) præconis non parui: quid tibi, atque ipsi adeo præ-
tori leges licere volunt? ut ministris ciucere me iu-
beas, non ipse verberes. Si ne tum quidem pararem:
multa mihi esset indicenda, & quiduis potius agen-
dum, modò ipse manu me non attingeret. multa e-
nim sancta sunt legibus, otra vexationes corporum.
hæc ab illo dicta vos ita probastis, ut alterum dam-
naretis. non tamen hic in iudicium venit, sed morte
præuentus est. Alium porrò tum populus damnauit B
vniuersus, vt qui festum violare etum vos pro tribu-
nali morte multastis, Ctesiclem inquam. Cur vero
eum occidistis? quod scuticam gestas populi intererat,
qua ebrius quendam suum inimicum verberat. Vide-
batur enim ex petulantia, non per ebrietatem verber-
are: sed per causam populi ac ebrietatis de industria
grassari, & hominibus, ingenuis perinde ac seruis in-
fultare. Enimvero his omnibus, quorum alter iis pecu-
niis cessit, quas iudicio vicerat, alter capite multata-
tus est: longè atrociora. confessione omnium, facino-
ra Midic videri: satis scio. Neque non popam celebras
neque iudicio victor, neque prætoris assessor, nec vil-
la alia causa impulsus, nisi petulantia, talia commisit
qualia illorum nullus. Age vero hisce omissis ad Pyr-
rhum veniam, Athenienses, Eteobutadem illum,
qui delatus, quod ius diceret, cum esset in xarios re-
latus, vestrum quibusdam commeruisse mortem vi-
sus est, vestrisque sententiis damnatus periit. atqui le-
cellum istud is secessatus est non petulanter, sed ino-
pia coactus. Multos cōmemorare possem, quorum alij
interfecti, alij infamia notati sunt, ob delicta his lo-
gè leuiora. Et vos, Athenienses, Simicroni decem ta-
lentis, & Scitoni totidem, item æstimatis, quod cō-
traria legibus promulgare videbatur. neque vos aut
liberi, aut amici, aut cognati, aut ulli denique illorum
aduocati ad misericordiam flexerūt. Ne vero, si quis
legibus contraria dixerit, tanto per irascimini: si ve-
ro fecerit, non dixerit, & quis animis feratis. Nullum
enim verbum, aut dictum tam graue populo &
vobis est, quam ea sunt, quæ à petulatib. hominibus in-
obuios quoisque vestrum perpetrantur. Ne igitur i-
psi tale in vosmetipso exemplum statuite, Atheniē-
ses: vos aliquem hominem moderatum & popularē
in quounque criminis deprehensum, nulla vel mi-
sericordia vel venia dignaturos: sed vel occisuros,
vel ignominia notaturos. Si quis opulentus quevis
per libidinem designarit, datus esse veniam. absit.
nec enim æquum est: sed sine discriminé delicta om-
nium pari vobis severitate vindicanda sunt. Iam que-

ταῦτα τὸν βίον αὐτοῖς οὐχὶ τούσδε μόνοις οὐδὲ συλλέγουσί τινες, παρὰ ὃν πληρεστάτη γέγονται; ἀλλὰ καὶ ἄλλοι.

A est nostrum aliquis moderatus, & humanus, & in multos misericors? huic æquum fuerit eadem officia vicissim præstari ab omnibus si quando necessitas eius & tempora postularint. Alius quispiam, vt iste, impudens, & in multos iniurius: qui quidem alios quisquilias, alios mendicos, alios nihil esse putet? isti tributa eadem, quæ ipse pendit aliis, sunt resuanda. Iam si recte vobis rem æstimare visum fuerit: hanc cœtulisse stipem Midiam, nō illam alteram, reperi-
B etis. Non ignoro autem, eum & liberos suos lamentatur, & multa supplici voce dicturum, lacrymando, & & sese quām maximè miserabilem ostendēdo. Sed quanto nunc abiectiorem se gesserit: tanto maiore odio dignus erit, Athenienses. Quamobrem? quia si nulla ratione ferociam suam domare potuisset, quin ita importunus & violentus esset, tempore vita superiori: naturæ & fortunæ, quæ talem eum reddidissent, ratione habita, non nihil de severitate supplicij remitti fortasse decuisset. Sin quamvis submissæ modesteque sese gerere, cum vellet, posset, contrarium vita institutum potius, quām hoc sequi præceptauit: non sanè obscurum est hoc, si nunc suis artificiis pœnas subterfugerit, eum rursus evindem, quæ scitis vos, futurum esse. Non igitur eius humili specie moueri deberis, nec huius temporis simulationi, ficto que vultui plus adhibere fidei, aut firmatis inesse putare, quām reliquo temporī omni, quo quæ vita eius, qui mores fuerint, ipsi perspexistis. Ego liberos non habeo, quibus in conspectum vestrum productis, ciulare possim, ac deplorare iniurias mihi factas. Num igitur propterea ipse contumeliosè tractatu, deteriore apud vos conditione ero, quām is qui iniuriam mihi fecit? Non utique, sed quando iste productis liberis supplicabit, vt illis iudicium condonetis: tum vos me cum legum comitatu prope assistere putate, & iure iurando, quod dedistis: postulantem, & supplicantem, vt hæc in ferendis sententiis respiciatis: à quibus vos longè iustius quām ab isto stabitis. Nam & iurastis, Athenienses, vos legibus obtemperaturos: & legibus acceptum ferre debetis par & æquum ius quo fruimini: & quicquid honorum habetis, id beneficio legum habetis, non Midia, aut eius liberorum. Orator etiam iste est, me dicens, forsitan inquiet. Ego verò, si is orator est, qui id consulit, quod vobis profuturum putat, idque ea modestia, vt neque vos obtundat, neque cogat: non sanè fugerim, neque negauerim hoc nomen. Sin orator est, quales esse concionantium nonnullos ego, atque vos ipsi videtis, impudentes, & vestris opibus locupletatos: is ego non fuerim. Non enim quicquam à vobis accepi: sed meam rem familiarem, omnino paucis exceptis, omnem vobis impendi. Eisi autem illorum quoque omnium effem improbissimus: legibus à me pœna sumenda esset: non in obeundo munere publico mihi insultandum. Oratorum præterea nemo mihi suffragatur, neque id vitio cuiquā verto: quia nec ipse vñquā quicquam apud vos in eorū gratiā dixi: sed simpliciter pro me tū dicere, tū agere decreui, quicquid è republica fore ducerē. Cū isto aut statū videbitis oratores oēs ordine in procinctu stare. An verò eum decet nomen hoc probri loco mihi obiicere, cū ipse in illis viris prorā & puppim salutis suę collocet? fortassis aut etiam talia dicet: me nūc omnia meditata & preparata afferre. Ego verò, Atheniēles, mediatum esse me affirmo: & haud negauerim, summum in cogitando studium posuisse. Væcors enim esse, si post tatas iniurias, quas tuli & fero, quid apud vos iis de reb. dicturus essem, pensi nihil habuisssem. Ipsam tamen orationem Midias mihi dictauit, nam qui res, de quibus verba sunt,

Se non ed
negligen-
dum esse;
quod ora-
tor fit:&c
scōma de
meditatio-
ne in ad-
uersarium
retorquet;

Querelam
Midas, de
iniquo po-
puli prae-
dictio, repu-
diandam:
cum exagi-
tatione ma-
le dicentia
eius, & ar-
rogantiae,
& importu-
narum co-
cionum.

suppeditanus ei iure optimo id tribueretur, non ei qui
meditatus est, solum tēque laborauit, ut causam suam
in re p̄senti, ita ut æquum est, proponeret. Ego
veū me hoc facere solere, etiam ipse confiteor, A-
theniensis. Midam aut nihil vñquam in omni vita
iusti esse meditatum apparet: cui si vel pauculum ta-
lia cogitare in mente venisset: non ita toto cœlo à re
aberrat. Arbitror porro, cum non dubitaturū esse
populam etiam accusare, & concionem: & ea quæ
tum dicere audebat, quā de eo quereret, nūc quo-
que dicturum quibus exequendum fuisse, eos reman-
isse: & qui prædicta deseruerint, eos interfuisse con-
cionis: ac lodiōes, & peregrinos, & eius generis ho-
mines fuisse, à quibus fuerit condemnatus. Nam ta-
ta, Iudices, fuit eius confidentia & impudentia, vt
norunt ē vobis qui interfuerunt, vt maledicendo, &
mimitando, & subinde in tumultuantem concionis
locum intuendo, se terrorem incusorum putaret om-
ni populo. Quamobrem haud prosector inuria ridi-
culæ iam eius lacrymae videbuntur. Quid ais, o ne-
fariū caput? Tu-ne ab hisce postules, vt liberūm tuo
rum, aut tui misereantur, tuisve rationib. studeant, à
te publicè contempi, & ludibrio habiti? Tu-ne so-
lus mortalium omnium, quem apertissimè constat,
in vita tanta superbia & omnium hominum despe-
ctu esse refertum, vt etiam illi, cum quibus tibi ni-
hil est neḡi, nam confidentiam & vocem, & tu-
multum, & tuos ministros, & opulentia, & ferociā
sine dolore spectare non possint: in iudicio miseri-
cordiam statim consequeris? Magnum quidem prin-
cipatum, vel potius arte inuenieris, si duas res inter
se maximè contrarias tam paulo momento tibi ipsi
circū dare posse: inuidiam ex vita insolentia, miseri-
cordiam ex impostura. Nulla tibi ratione tribui po-
test misericordia, quicquid intueamur: sed contrā, o-
dium, & inuidia, & iracundia. Hac. n. mereiris. Sed il-
luc redeo, ad eius accusationem populi, & cōcionis.
Quod ubi faciet, cogitate vobiscum, Iudices, ilium
equites, commilitones suos, cum Olynthum iussit,
ad vos in cōcionē progressū, accusatis. * nūc rufus
apud eos qui foris militant, occasione expectata, po-
pulum accusaturum. Vtrum igitur vos hue manseris,
sive exiueritis, tales perhiberi nō recusabitis; qua-
les Midas facit: an contrā potius iste semper & ubi-
que, diis inuisus erit & execrandus? Ego quidem opi-
nor istum talem. Nam quem non equites, non colle-
ges, non amici ferre possunt: quid de eo dicendū est?
Iouē testor, & Apollinē atq. Mineruā (dicetur. n. sive
profuturum, sive nociturum sit) cum iste se trāsegis-
se mecum fabularetur, apparebat quosdam, * qui
blande omnino cum eo solent colloqui, moleste
ferre: idque mediostidius eis minimè vitio ver-
tendum. Nec enim ferri potest homo, sed &
solus dives est, & eloquens solus, & omnes ei sunt
quisquilia & mendici, ac ne homines quidem. Eum
igitur, qui nunc tanto fastu turget: si absoluatur,
quid facturum putatis? Id quo pacto cognoscere pos-
hitis, ego dicam: si ē signis, quā secuta sunt populi
præiudicium, rem æstimeris. Quis enim est, qui
præiudicio damnatus violati festi præsertim, etiam
si nullum aliud periculum aut discimen subesset,
non ob id ipsum domi se abstruderet, modestūm
que præberet ad iudicij saltē, si non in omne
tempus? nemo est, quin id faceret. Alter vero Mi-
das. Nam inde ab eo die concionatur, conniciatur,
clamitat. Legitur magistratus aliquis? Midas An-
agyrasius in campum descendit: Plutarchi procurato
remagit, eius secreta nouit: v̄rbs eum non capit.
v̄rtaī n̄c; usidias w̄w̄yeḡnos w̄ḡb̄. B̄n̄taj. m̄out

Α οἱ λόγοι μητρότατοι αἱ ταῦται ἔχοι τὸν αἰπάν, οὐχ οὐκ
σπουδώς, οὐδὲ ὁ μετρινός ταῦτα δίκαια λέγειν τινῶν.
ἡδὲ μὴ οὐδὲ τέτοιοι ποιῶν, ὡς αἱδρεῖς αἴθιωντοι, καὶ αὐτοὶ οἱ
μολογῶν μειδίαι μὴ τοι μηδὲν ἐσκέφθαμε πόποτε εἰς
ταῦτα τῷ βίῳ δίκαιον, εἰκός δέ τινες οὐδὲ τὰ δίκαια
κατηγορεῖν οὐκέτεν, οὐδὲ τῆς ἐκκλησίας ἀλλὰ ἀπέρτω
ἐπόλυ με λέγειν, ὅτι λιβήν ἡ φερβολή, ταῦτα καὶ τοῦτο εἴρει,
ὡς ὅστις, δέοντος ἐξίστανται, κατετέλθων· καὶ δύοις τὰ φερούσαν
στοὺς ἑρμηνεῖς λελογίστες, ἐξεκλησίασαν. καὶ χοροῦ ταῦ
ξένοις, καὶ τοιούτοις πινες οὐστεν, οἱ κατεχειστούσαν αὐτοῖς
οὐδὲ τέτοιο θερόντος καὶ αἰαῖδειας τότε ἀρίστετο, ὡς αἱδρεῖς
κατασταῖς, ὡς ἰστον δύοις παρῆσαν υἱόντες, ὡς τε κακοῖς λέγουσι
καὶ απειλῶν καὶ βλέπετον εἶναι εἰς τὸν αἰεὶ θεριζόντην
τόπον τῆς ἐκκλησίας, καταπλήξειν ὥστε τὸ δίκαιον αἴπα-
ται. ἡ γέλειν εὖτε πάντας σίμαμα δάκρυα, εἰπότως αἱ αὐτέ-
B δοκοῖν τί λέγεις, ὡς μιασθεῖς νεφαλίς αὐτοῖς σαντε πυρίδια
αἰξιώσεις ἐλέειν, οὐ τε τοιούτοις αὐτοῖς δέξειν εἰς τα στούπας
τέσσον δημοσίᾳ ωροπεπτιλαχιστούμφων; οὐ μόνος οὐδὲ
οὐτον αἰθερόπονον, οὐδὲ μὴ τῷ βίῳ ποσούτης ισχροφα-
νίας καὶ ισθροφίας πατον αἰθερόπονον μεσός οὐδὲν φα-
νεροῦτος, ὡς τε κατασθέτες οἰδεις μηδὲν δέσι οὐδεις φεύγει-
λυπτίδαν, τὰς σιων δερούσιτα καὶ φωναῖς ηγούσιν καὶ ποσούχη-
μα, καὶ τοὺς σιων ἀπολευθότοις, καὶ πλούτου, καὶ οὐβεν θε-
εωῶτας· εἰ δέ τῷ κείνειδει τῷ διάχειρι μετειθετομε-
γάλινοι μὴ τοι αἱ αρχέις, μεγάλον δέ τέχνην εἶναι αἱ δύον
καὶ εἰ δύο τὰ σκαντωτάτα εἰσιτοῖς, εἰ δύο τοι βεργάρχοι
τοῦτο σαν τὸν διώματον ποιούσαται. φόρον ἐξ ὧν ζητεῖς, καὶ
ἔφοις ἐξαπατᾶσι, ἐλεον; οὐκ δέ τοι δέσι, ἀλλὰ τοιωντον, μίσος, καὶ φο-
νος, καὶ ὄργη τούτον οὐδὲ αἴξια ποιεῖς. αλλὰ εἰστε ὀλευθε-
νεῖτε, διό τε δίκαιον κατηγορήσετε· εἰ τῆς ἐκκλησίας ὅταν
οιοῦ τέτοιο ποιῇ εἰ δυνατόδε πατεῖ μηδὲν αὐτοῖς, αἱδρεῖς δικη-
σται, οὐδὲν δέ τοι μὴ ἔσται σραζεῖσθαι μέρων ἵπτειν, διό
C εἰς ὅλων διέβοτον, ἐλεθών ωρές υπάρχεις εἰς τὴν ὀκ-
κλησίαν, κατηγόρειν τὸν πάλιν* μείνας, ωρές δέ τοι δέσι εἰ-
λυθότας τὸ δίκαιον κατηγορίσει· πότερον οὐδὲν μέρες, αἵτι-
μφυτε, αἵτις ἐξίπτει, ὁμολογήστε εὖτε τοιούτοις, οἵτις με-
δίας οὐ μάς διτοράψει· ἢ τοιωντον, τέσσεν αἰεὶ καὶ πατα-
χοῦ θεοῖς ἐγένετο καὶ βδελυφός; ἐγὼ μὲν σίμαμα τετονού-
τον. ὃν γὰρ οὐχὶ ἵπτεις, καὶ σωμάρχοντες, καὶ φίλοι διώματοι
ρειν· τί δέ τοι αἱ εἴποι τίς; ἐμοὶ μὲν, οὐ τὸν Δία, εἰ τὸν δύσπο-
λα, καὶ τὸν αἴθεων (εἰρήσεται γὰρ εἰτ' ἀμεινονεύτε μη) δέ
δέσι, ὡς αἴτη λαγυμα, τοιεῦταιν ἐλυθούσιες· ἐνδηροί πινε-
ντοσιν ἀχθόμενοι τῷ πάντω τούτῳ λαλούσι πονοῦσιν. καὶ τῷ
Δίᾳ αὐτοῖς πολλὴ συγκράμμα· οὐ γάρ δέ τοι φορτιάς αἴθερ-
πος αἱλάρη καὶ πλούσιες μόνοις, καὶ λέγειν διώματα μόνοις, καὶ
πάντες εἰσι τούτῳ καταχέιρατα, καὶ πλωχοὶ, καὶ οὐδὲ ἀ-
θερποῖς τὸν οὐεῖ δέ τοι ταύτης τῆς ισχροφανίας ὁ Γαῖας, αἱ
δύο νύχη, η ποιήσειν οἰκεῖται; ἐξ ὅτου δέ τοι αἱ εἰδίστε,
καὶ φεύσω. εἰ τοῖς μητρῶν καταχειστονίαν τεκμηρεῖσις
θεωρίσετε· τοις γάρ δέ τοι δικαίων καταχειρίσαντέντος αὐτοῦ, εἰ
ταῦτα αἵτιεν εἰσθετέ τοι εορτῶν, εἰ καὶ μηδεὶς αἱλάρος ἐπίπ-
κινδυνος μηδὲ ἀγων, οὐκ αἱ εἴστε αἵτειν κατέψυν, καὶ μέ-
τρον παρέσχεν εἰσατὸν, τὸν δέ μηδέρει τῆς κείσεως χρέον;
εἰ δέ τοι πάντα, οὐδεὶς δέ τοι οὐκ αἱλάρος οὐ μειδίας. αἱλ-
άρος ταύτης τῆς ήμερας, λέγει, λοιδορεῖται, βρῶσι, κατετο-
πάρχου ωροφεύει· ταῦτα διόρρητα οἶδεν· οὐ πόλις αὐτοῦ οὐ καρεῖ

A & hæc omnia facit, non in aliud profecto, nisi ut ostendat populi sibi præiudicium nihil vocuisse: neque metuere aut formidare se futurum iudicium: Qui igitur Athenienses, vos pertimescere turpe putat, vos verò nihil facere præclarum: nō hunc decies intersectum oportebat? nec n. vos habituros, quod de se statuatis, putat. Dives, confidens, inflatus, magniloquus, violentus, inuere condus: ubi comprehendetur, si nunc astu subterfugitur? Ego vero, vt non ob aliud, vel ob crebras & importunas conciones, maximo supplicio censerem afficiendum. Nostis enim hoc profecto, si res bene gestæ nunciantur vrbis, & tale aliquid quo exhalareatur omnes: nusquam unquam inter eos esse Midiam inuentum, qui cum populo gaudens, quique congratulantur. Sin quid aduersi, quod deprecantur omnes: primum inter alios statim surgere & concionari, insultantem temporibus, silentio que fruentem, quod vos propter aduersæ fortunæ tristitiam tenetis. Tales enim estis Athenienses. neque enim egredimini, neque tributum conferendum censem: & miramini male vobiscum agi? me putatis vobis tributa collaturum, vos illis fructuros? me putatis triremes instructurum, vobis ociosè domi sedentibus? Tali petulantia vtens, & animi sui acerbitatem ac malevolentiam, quam obscurè contra populum apud semetipsum gerit, per occasionem detegens, vobambulat. Oportet igitur, Athenienses, vos etià sic nunc, quando iste per fraudem & imposturam lametabitur, & plorabit, & supplicabit, hæc illi subiictere. Talis es Midia. homo enim contumeliosus es, neque vis manus apud te comprehendere: & miraris te, manus cum sis, male peritum? Sed putas nos te toleraturos, ipsum vero te verbaverimus? nos te absoluturos, nullum statuentem improbitati tuae modum? Oratores quidem istum defendant: non tam mediusfidius, vt isti gracifcentur: quam vt ægræ mihi faciant ob priuatas inimicitias: quas iste sibi mecum, siue affirmem, siue pernegem, intercedere dicitat, & vi extorqueat. In quo non recte sentit; Sed ita ferè fit, vt nimia felicitas homines aliquando reddat intolerabiles. Nam cum ego nec acceptis iniuriis, eum inimicum mihi esse profitear: C ipse tamen me demittentem non demittit: sed in alienis causis semet ingerit: & nunc prodibit, vt nec commune legum præsidium mihi impertiamini, postulatus. Talis igitur nomine iam grauis est, & maior quam vincuique nostrum expediatur? Ad hanc adfuit, Athenienses, & sedet Eubulus in theatro, quem populus Midiam damnauit: & nominatum citatus, orante isto & contendente, vti vos nostis, non surrexerit. Atqui si Midiam insontem delatum esse credidit apud populum: officium amici vtique fuisse, ei patrocinari & opitulari. Sin, quia tum sentiebat eum iniuste facere, ideo adesse noluit: nunc quia mihi inimicus es, ideo istum liberare studet: vobis honestum non fuerit, illi gratificari. Adsit vt in republica populari quisquam tantus existat: cuius intercessione alter acceptam iniuriam tolerare cogatur, alter factam impunè ferat. Quod si mihi malefacere studes Eubule (quanquam ego deos testor, hand scio, quo merito meo) potes id quidem, & républicam geris: sed legibus quodus à me suppliciū exigito. Ultione tamen iniuriarum & contumeliarum quibus ego sum contra leges affectus, noli me spoliare. Sin illo modo mihi te posse male facere diffidis: iā hoc quoq; lignū fuerit meę probitatis, te qui alias facile acculare soleas, nihil in me reperire quod crimineris. Audio porro & Philippidē, & Mnesarchidem, & Diotimū Euonymū, ac tales quosdā diuites ei, πάντοι με τοινα καὶ φίλωνδων οὐ μητρόχιδων,

In patro-
nos Midiz
Eubulū in
primis: sé-
que defen-
di petit cō-
tra poten-
tum factio-
nem.

& trierarchos, intercedere pro eo velle, & depreca- A
turos à vobis, ut ipsis id beneficium præstetur. De
quibus nihil dixerim apud vos mali (insanitè enim
si facerem,) sed quæ spectanda vobis, cùm isti preca-
buntur, sunt, & consideranda: hæc dicam. Cogitate
Iudices, si (quod dij omen auerant, neque fiet) isti
nunc cum Midia, & hominibus Midæ similibus,
republicam occupare: & vestrum aliquis è vulgo
& plebeis hominibus, in istorum quempiam com-
muniasset, non talia, qualia Midias in me, sed quiduis
aliud, atque in iudicium talibus hominibus referū
ingrēseretur: quid venie aut misericordiæ impera-
turum eredetur? Fortasse gratificarentur? Non cer-
tè plebeium quemquam deprecantem audirent, sed
statim intonarent: Huncce innuidum, hunc pestilens-
tem, hunc deum ita esse petulanter? ac efferrī ani-
mis, cui vita licere frui abundè esse oportebat? Ne i-
gitur, Athenienses, in eos qui ita vobiscum ageant,
ali er vos animati sitis: neque autoritatem istorum
admitremini, sed vos netiplos. Multa illis bona sunt, B
quæ possidere nemo eos prohibet. Ne igitur ipsi
quoque vos libertatem, quam vobis communem
possessionem leges præstant, possidere prohibento.
Nihil acerbum aut graue Midias patientur, si eius fa-
cultates plebeiorum opibus, quos nunc insectatur,
quos mendicos nominar, æquabuntur: & quæ copiæ
nunc eum ad ferociam incitant, ea adimentur. Ne-
que istos scilicet decet à vobis hæc precari: Ne secu-
dū leges fertे sententia, Iudices: ne opitulamini in-
dignis tractato modis: ne curate iuriurādū: in nostrā
gratiā hoc facite. Hæc n. si qui piecabuntur: pro isto
piecabūt, tamen si nō eadē verba usurparint. Quod
si amici sunt, nec terendum, si Midias dives non sit,
esse putant: ipsi cum primis pollent opibus, idque
nemo eis inuidet. Pecuniam igitur illi de suo largiā-
tur: vt & vos, quibus de rebus iurati sedetis iudices,
iis de rebus ita pronuncietis, ut iustitia postulat: &
isti de semetiplos, nō cū ignomina vestra, largiātur.
Si divites isti pecuniā negligere aut amittere nolunt:
qua fronte vos iuriurādi religionē negligetis? Opu-
lenti multi, conspiratione inita, Athenienses, opinio-
nis etiam & autoritatis aliquid propter diuitias
consecuti, procedunt vos rogaturi. Horum nulli
me, Athenienses, condonetis, sed quemadmodum
isti, suis quisque commodis & Midæ student: ita
vos vobis ipsis & legibus & mihi ad vos configuen-
ti studete: & hanc sententiam, in qua nunc ulti, re-
tinete. Nam siquidem, Athenienses, tunc cùm ego
quererer, re audita populus Midiam absoluisset: nō
perinde graue videetur. Nam & non * esse factas
illas iniurias: & nihil ad festum attinere, & multis
aliis modis quispiam se consolari potuisset. nunc
hoc etiam omnium acerbissimum mihi accideret, si
vos omnes, qui statim admissis delictis, tantam ira-
cundiam & acerbitatem atq; molestiam præ vobis
tulissetis: vt Neoptolemo & Mnesarchide & Philip-
pide, & quibusdam ex isto valde locupletum gre-
ge, & à me, & à vobis contendentibus, clamaretis,
vos non condonaturos, & aggresso me Blepæo mē
fario, ita exclamaueritis* quasi ab eo pecuniam
accepturus essem, vt ego, Athenienses, pallium vestro
tomultu perterritus, abiicerem, & propemodum nu-
dis in tunicula astarem, dum illum, cùm me trahe-
ret, fugiebam: & deinde obuiam euntes; Vide sis,
vt persequaris iudicio nefruum istum, neque cum
eo transigas: obscurabunt te Athenienses
quid facturus sis, & eius generis alia, dictantes.

ταῦτα ἀπαντήσεις, οὐ ποὺς ἐποίησεν τῷ μαρφό, καὶ μὴ σχετικός

πει τὸν κακού εργάτην τῷ μὲν ὑβρεῖς τῷ πεφύμασι ἐξ), σὺ οὐ
ρᾶς δὲ οἱ ταῦτα κένοντες παρθένοι μὲν γυναικεῖς, μὲν δέ
τα δέκαρχοι καὶ οὐ περιέλθωσαν, οὐδέ τοις τούτοις τη-
γκαντ' ἀποφίεινθε οὐδεῖς; μηδαμῶς. πάντας γὰρ τὰ αι-
χύσα εἴνεται τὸν πεφύμασι. εἰμὶ δὲ καὶ τούτων ὑμῖν ἀ-
ξιος. ποὺς γένεσθε αἰθλαῖσι, κένονταν αὖτε πεφύμασι,
κονιᾶ καὶ οὐδὲ Βίσιον, πατὴ υβρεισκών, μηδὲ τηνότα αἰθλ-
ως εἰ πατηγύρει, μηδὲ τερεστῆς τῆς ὑβρεως τῆς αὐτῆς πεπι-
μόνου μόνον ὑμές, αλλὰ καὶ τοὺς ἀπίδημούς σαντας ἀ-
παντας τῇ μὲν ἀλικαν. οὐκανεγενερὸς τὸν πεφύμασι
τούτων τὸν οὐδὲν ὑμῖν καταχειεστονότας παρέδωκεν. οὐ γάρ
μηδὲν τε ἀφανίτην γνωστὸν ὑμέρην γνωστα, οὐδὲ λα-
θεῖν, οὐδὲ αἰτεῖταν εἶται, τὸ ποτὲ οὐδὲν ὑμέτερος τὸ πεφύμασι
τος ἀλέθοντος ἔγνωτε. αλλὰ εἰς μὲν πολέσποτε δοξεῖτε
στρέφεντες εἶται παλαιοὶ καὶ αὐτοὶ καὶ μισθοποιεῖται.
αλλὰ δὲ αἴρετε ἀλλού πινός ἡ τραχαίρη. οὐ γάρ οὐδὲ σολιπ-
ητῆς αἵτις, οὐδὲ ἀστεράσιον, διποδούς τοὺς σεφά-
νοις, ἔλυτο τὸν πεφύμασι ἀλλὰ δέξεται ὑβρεως, καὶ εἰ τὸν
μηδὲν αλλὰ πεποίην αἰσιανότας δινάδαμα κείνεται.
πότερον οὐδὲ τούτου γνωμόνιου πρέπει τὸν λεῖψεται, οὐδὲν
πολέσπουτερον μέροιμαν τινὸν ποιεῖ γάρ οὐ κέιται, καὶ ταύ-
τηματα πάντας ἐφ' οὓς κείνεται, ποιά. ἐπειδὲ οὐκ εἰτε
πινός αἰθρες αἰθλαῖσι, μόνον δέξεται, οὐδὲν υβρειεστή διε-
νοίᾳ τοτε, ποτὲν οὐδὲ επέντες· ἀλλὰ ἄπα ταῦτα δοσις περ αὐτούς
οἰνται τὶς ἡττην ἐμοῦ δινάδαμα δίκαιος αὐτὸν λα-
βεῖν εἰ δὲ μὴ πάντες ἐπιμέθει, μηδὲ πάντες ἐπιρεάζειται
χρηματοτες· οὐδὲ δίπτου τεδέ, οὐδὲ οὐδεποτείδει μηδε
πάντες, οὐδὲ δινάδαται αὐτὸν δέκατον οὐδὲ πάντας,
μηδὲ χειρούντες περιπλανίσαν. αλλὰ ὅταν εἰς οὐ πα-
θῶν μὴ λαθεῖ δίκιον· πότεν ἐκεῖσον αὐτὸν καὶ πεφύ-
μαν, τὸν πεφύτον μὲν ταῦτα αἰδινούμενον γνωστούς καὶ
μὴ παρεργάν τὰ τοιαῦτα μηδὲ ἐφ' ἐματὸν ἀλέθειν πειμά-
νειν. αλλὰ οὐδὲ πλείσου φυλάσσεται. μισθοὶ μειδαῖ-
σοσ εἰμένοι. μέρη δὲ ἐκεῖσον ἀλλοις περ ἀροῦσι συγχρωτοῦσται
αὐτὸν τοτε, οὐδὲ τὸ δέσμῳ ἐκεῖσος οὐ μισθοῖ, πάντοιο γνωστα το-
ταῦτα δέ περ δέσμοι εἰμένοι, μέρη δέκεῖσον ποιόσας· εἰσὼν μὲν οὐκ
οἷμαν μὴ τούτου μηδὲ ἐμέ, ὡς αἰθρες αἴτη μηδὲ, πεφύεται
τούτων. εργάτες ἢ αὐτίκα δὴ μάλιστα, επειδαν αἰαστὴ το
δικαιοσύνην, εἰς ἐκεῖσος ὑμέρην, οὐδὲν, θάττοντος τοσας, δὲ, χο-
λαιτερον οἴκατοι ἀπεισον, οὐδὲν τε φεροντέων, οὐδὲ με-
ταρεφόνυμος, οὐδὲ φοβούμενος, οὐτε εἰ φίλος, οὐτε εἰ μηδὲ,
οὐτε φίλος αὐτῷ σωτερός εσται περιδέσμενος εἰ μέγας, η μικρός,
η ἴσχυρός, η ἀδενός, οὐδὲ τοῦ ποιούστον γένος. π. δίπτοτε; οὐτε
τὴ νυχῆ τοτε οὐδὲ, καὶ θαρρέει, καὶ πεπίσκυται τῇ πελ-
τείᾳ, μηδέρα αὐτὸν ἐλέξειν, μηδὲ υβρείν, μηδὲ τυπί-
σειν. είτε ἐφ' λεῖ αἴδεισαν αὐτοὶ πορθεῖσθε, ταῦτα οὐ βε-
βαιωσαντες εἰμοὶ βασιλεῖσθε; καὶ τόντις καὶ μέ λογισμα
πειτεντα ταῦτα παδόντα καὶ ζεῦ, εἰ πειτεντα μεντα
ὑμεῖς; Θάρρειν τὴν Δία, φύσειε τις αὐτός. οὐ γάρ έτε οὐδὲν υβρε-
μένη. εάν δὲ τέτε ὄργιεισθε, νωὶ ἀφέντες; μηδαμῶς, οὐ αἴ-
θρες αἰθλαῖσι, μὴ πεφύετε μητέ ἐμέ, μηδὲν ὑμᾶς αὐ-
τοὺς, μητε τοις νόμοις, η γάρ αὐτὸν τοτε, εἰ θέλετε σημεῖον
καὶ ζητεῖν, δέ τω ποτὲ εἰσὼν ὑμέρην οὐδὲ διηγένετες ιχνευτοί
καὶ κύνεοι τοῦ εἰ τη πόλει πάντας, αὐτοὶ τε δικαιοσίους, αὐτοὶ τε
χλιούς, αὐτοὶ ὄποστες αὐτοὶ η πόλις καθίσης οὐτε τοῦ μετ' ὄ-
ποτεν εἴτε σωτερούμενοι μένοι τοῦτο μηλλων πολιτηῖν, δι-
εργεῖται οὐτε τοῦτο σώματα σέρεται ἔχειν, καὶ μάλιστα
ιχνεύειν τοὺς διηγένετος οὐτε τοῦ την ἥλικιαν εἴτε νεώτεροι·
οὐτε τοῦτον τοις νόμοις οὐδεῖν, αλλὰ τοῦ τοις νόμοις ιχνεύειν.

A Postquam igitur suffragio decretum est, id factum esse contumeliam, & in templo, qui huic cognitioni sunt praefecti, sedentes pronunciarunt, egoque in sententia per miseri, & neque vobis, neque mihi ipse defuitum demum vos absolvetis? Minime gentium. Turpisima enim omnia in re insunt. Neque vero ego sum ita meritus de vobis, cum praeferim, Athenienses, hominem accusem, qui & est, & habetur violentus ac contumeliosus, qui in celebri iudorum conuentu petulanter deliquit, qui contumeliae suæ testes fecit non modo vos, sed & Graecos etiam omnes qui spectatum aduenerant. Audiuit populus istius facinora. Quid igitur? præiudicio dominatus vobis tradidit. Quare vestra cognitione nec in obscuro fieri, nec latere potest, aut effigere disquisitionem hominum, quidnam in re apud vos actitata decreueritis. Quod si penas infligetis: prudentes & bonos viros, & improbis infestos. Sin dimiseritis: aliqua alia re superatos esse vos judicabunt. Neque enim ciuii aliquo delicto admissi, aut, ut Aristophon, coronis redditis, conquestionem publicam diffidunt: sed ob contumeliam, & quia nihil eorum quæ fecit, corrigerere potest, in iudicio versatur. Vtrum igitur, hoc factum præstatab eum statim, an verò nunc puniri? equidem nunc arbitror, commune enim est hoc iudicium & omnia facinora de quibus accusatur, communia sunt. Præterea non me verberabat, Athenienses, solum iste, neque contumelias impetrabat, animo & cogitatione sua tum, cum faciebat ea quæ faciebat: sed omnes, quotquot putet aliquis se minus, quam ego me, vincisci posse. Nam quod non oës verberib. aut contumelias afficiebam in inæditate, hoc vtique nostis, vos nec a diles omnes simul esse: neque posse quemquam vos simul omnes, una quidem manu, male tractare. Sed cum non unus, cui facta iniuria est, penas non sumpserit: tum unumquemque expectare oportet, se proximum fore ipsum qui sit iniuriis afficiendus. proinde alia non negligenda sunt, nec expectandum eodem usque, dum simili clade prematur, sed longè anteprecaendum. Odit Midias fortasse me. Veltum vero quemque, aliis quispiam. Num igitur concesseritis, ut infestus ille, quisquis sit, pro libidine sua vestrum quemuis ita tractet, quemadmodum iste me tractauit? equidem non opinor. Proinde me quoque ab istius insolentia defendite. Saltem hoc videte, iam statim ubi iudicium surrexerit, unus quisque vestrum, aliis fortasse matriulis, aliis serulis domum reuertitur, nulla re sollicitus, neque respectans, aut metuens quicquam, siue amicus sibi, siue inimicus obuiam detur: neque porrò utrum magnus an parvus, robustus an imbecillus, neque denique tale quicquam. Cur vero istuc? quia hoc animo suo nouit, hoc fudit, atque fretus est, republica, se à nemine trahendum, aut exagitandum, aut verberandum esse. Ad quam igitur securitatem itis ipsi, non prius ea mihi confirmata, vadetis? Qua spe igitur aut expectatione talia perpessum superesse ac vivere oportebit, si nunc vos me negligetis? Athene dicet aliquis, bono animo es: nihil enim in posterum tales tibi fieri, quid vero si fieri? tu irascimini, cum equis animis nunc feratis? Nequaquam, Athenienses, ne destituite neque me, neque vosmetiplos, neque leges. Nam illud ipsu si considerare & indagare voletis, quare qui è vobis, suis quique temporibus ius dicitis, sacra facti sint, & oës ciues in sua potestate habeat, siue ducenti, siue mille, siue quotcunque iudices publicè sint delecti: reperiatis, non idem fieri, qd soli ex reliquis armis insignes & instructi, aut corporib. lectissimis & valentissimis prædicti sint iudices, aut xate florētissimi, aut ylla re denique simili: sed qd legib. valeat

Legum autem vis in quo est? Vtrum in eo, si quis ve-
strum affectus iniuriis exclamat, ut ipsæ currant
& praesentia sua opitulentur? non literæ. n. sunt, &
scripturâ constant, neque hoc facere possunt. In quo
igitur eorum vis est? Si vos eas confirmabitis, & se-
per ratas exhibebitis omnibus eorum opem implo-
rantib. Ira & leges per vos firmae sunt, & vos per le-
ges Hx igitur ita sunt defendendæ, vt seipsum vnu-
quisque defensum ab iniuria vellet: legumque vio-
lations pertinere ad omnes, sunt existimandæ, in
quocunque deprehendâtur. neque obita munera, ne
que homo nullus, neque calliditas villa reperi, aut
quicquam aliud debet, quod legum violatorem à dâ
dis pœnis eripiat. Qui Bacchanalib. in theatrum in-
grediétem videbatis istum, exibilabatis, exclamabas-
tis, omnia denique quæ odij signa sunt, faciebatis: quâ-
uis nihil adhuc è me de eo audissetis. Priusquam igi-
gitur factum coargueretur, irascemini, lassum ad
iniuriam vlciscendam hortabamini: aplaudebatis,
cùm cum apud populum deferrem: postquam vero
convictus es, & confessus populi in templo facto,
præiudicio damnatus. & alia nefarij istius facinora B
insuper sunt in lucem producta, & vos sorte ad iudi-
cium estis delecti, & in manu' vestra est, vt solo suf-
fragio conficiatis omnia: nunc dubitabitis mihi opi-
tulari, populo gratificari, ceteros modestiores face-
re, & id conseq. i, vt in posterum ipsi extra omnem
periculi metum securè vivatis, edito in istum exem-
plu, quo reliqui moueatur? Itaque cùm propter om-
nia suprà dicta, tum vero maximè propter Deum,
cuius iste festum nefario scelere polluit, sancta &
iusta sententia lata, istum condemnate.

LIBANII ARGUMENTVM ORA-
tionis in Androtonem, violatarum legū reū.

Duo senatus Athenis. **D**uo fuerunt Athenis senatus: alter perpetuus Areopagiticus, qui de cædibus voluntariis, & vulneribus, & aliis similibus rebus iudicaret: alter, qui rem publ. administraret, is quotannis mutabatur, ex quingentis viris constans, qui essent ætate senatoria. Lege autem quadam is senatus iubebatur nouas triremes fabricare: quod ni fecisset, eos donum à populo petere, eadem lex vetabat. Nunc autem cum senatus triremes non fecisset: Androtion, qui plebiscito senatum corona donari iussérat, violatarum legum reus agitur. Nam duo eum inimici accusant, Euclæmon & Diodorus: quorum ille priores cause partes, hic posteriores agit, & perorat causam hac oratione. Dicunt autem accusatores, primum sine autoritate senatus factum esse decretum. Cum enim lex iuberet, ne prius ad populum ferretur decretum, quam senatus probatum esset: Androtionem contra eam legem, fine concilij iussu, decretum hoc ad populum retulisse. Deinde legi illi esse contrarium, quæ veter senatum, non factis triremibus petere præmitum. Si enim petere sit interdictum: vtique nec dare concessum esse. Atque hæ leges ad rem attinent. Afferunt autem & contra personam duas: unam de impudicitia, alteram de æxariis: & asserunt, Androtionem utraq[ue] ignominiosum esse. Nam & prostutuisse corpus suum, & patrio ære alieno esse obstrictum reipublicæ.

ALIVD ARGUMENTVM.

Triplex ratio creandorum magistratum. **V**arij fuere magistratus apud Athenienses: quorum alij sorte, alij suffragio, alij delectu creabantur. Sorte, qui sortito legebantur, ut iudices: suffragio, qui populo suffragate vi imperatores: delectu, qui deligi solebant, ut aediles. Senatus igitur quingentorū ex his erat, qui sorte legebantur. Quingentorū autem diximus ad discriminem Areopagitarum. Qui tribus a se inuicē rebus maximè distinguuntur: eāq; primū, quod quingenti publica negocia curabāt, Areopagitæ capitalia duntaxat. Quid si quis dicat, etiam

*Discrimina δέ, αἱ καὶ αἱρεσίαι, αἱ αἱρέται χριστῶν. τοῦτον, μία λιγότερη καὶ
quinq̄zento- αἵρεσις τοῦτον εἰπεῖν παραγγέλει. εἰσὶ δὲ τούτων διάφοροι τεῖχοι.
rū & Arc-
pottarano.*

τὸν τέλον νόμων ιδεῖς, πίς δέσιν; ἀρέαν τις υἱός μή αἰδικούμενος
αἴπακείγην, φερεσθραμοῦται καὶ παρέσυνται βονδώνεις
τεσσερούν. γεάμαντα γένος γετεραμοῦμένη δέσιν, καὶ οὐχὶ διωκαντί^τ
αὐτὸν ποιῶσαι. πίς ουδὲ αὐτῷ οὐδὲ διωραμία δέσιν; υμέτεροι
βεβαώντες αὐτοῖς, καὶ παρέχοντες πιέσιν αὐτὸν δεομένῳ.
οὐκοῦν οὐ νόμοι τε υἱῶν εἰσιν ιδεῖσι, καὶ υμεῖς τοῖς νό-
μοις. δεῖ τοίνυν τούτοις βονδεῖν όμοίως, ὡς περ αὐτῷ
τις αἴδικουμένῳ, καὶ τὸ τέλον νόμων αἴδικόμενα κοντα το-
μίζειν, εφ' ὅτου περ αὐτὸν βαίνειται· καὶ μήτε λεπτορ-
γίας, μήτε αὐθέρα μπλένα, μήτε τέχνην ρυθμείαν διρή-
θαι, μήτ' ἄλλο μπλένα, δι' ὅτου παρθένος τις τοὺς νόμους
οὐ δώτε δικεῖν. υἱός δοις δεομένοις τοῖς δικαιοστοῖς εἴσοι-
ται εἰς τὸ θέατρον τέλον, ἐπιείτε. ὡς τε αἱ μίσσαι δέ,
ταῦτ' ἐπιείτε, οὐδὲν αἰκινότες πω ταῦτα ἀπέ τοπού εμοῦ.
εἴτε τοιν μέντοις εἰλεγθεῖν τὸ περιῆγμα, ἀργίζειτε, φερε-
καλεῖσθε δηπτὶ πιμείν τὸν παθόν τοῦ, ἐπειτέντος ὅτε φρύ-
βαλόμενοι τὸν τέλον δημιουργοῦνται δηλεγίλευγιται
καὶ περιγράγεινται ὁ δημιούργος τούτου, εἰς ιερὸν καθέλευ-
νος, καὶ τὰλα ταφετεῖται τὰ πεπελεγμένα τοῦ μη-
ροῦ δύτω, καὶ δικάσσοντες εἰλίχαστε, καὶ πάντα δέσιν τοῦ
μηνιαῖα Φίφων διατελέσαι αδεῖ. νῦν οὐκίστετε εμοὶ βονδώ-
σαμ, περ δημιουργοῦνται, τοιὲς ἀλλοις σωρεύσονται με-
τα τοπλῆς αὐτοῦ τολοπὸν ἀσφαλείας δέξιαν, τολεσθε-
γμα ποιήσαντες τε τὸν τοῖς ἀλλοις πάντων οὐδὲν τοῦ
ειρημένων, καὶ μάλιστα τὴν τοῦ χάρεν, τοῦτον εὐτίκηστον
ἀσεβῶν δέσιν πλωκε, τῶν δέσιν καὶ τηλι δικαίας δεομένοις
Φίφων, πιμερόσπιτε τε τοῦ.

ΛΙΒΑΝΙΟΥ ΤΠΟΘΕΣΙΣ, ΤΟΥ ΚΑ-
τα αἱροτίωνος, τῆς γενόμων λόγου.

Τοῖστας ἐν αἰδίναις βουλαῖν οὐδὲ, θεωρκής οὐχ ἀφέιτο τῷ,
σέι τε φίγαν ἔκουσίσων, καὶ τσαμάτων, καὶ τοιόντων πλάνων.
καὶ σταύρον ἐπέφερε ἢ τὰ πολιτικὰ στρατηγῶν αὐτῷ δὲ κατέβα-
σαν τὸν ἥμερον, εἰς πετακούσιαν αὐτράν τῷ τούτῳ βιβλευτικοῦν πλάνων
ἀρχόντων συμισταί. Φύνοντο Θεοὶ τοῦτον τῷ βουλῇ παντὶ πολι-
τείᾳ τεκμήριον καθηγεῖν. εἰνὶ δὲ μη πιστοποιητο, καλύπτων ἀντίτιον τούτῳ
τῷ δημούν διαρρέειν ταῖς τίτανοις μηδὲ βουλὴ, ταῦτα τεκμήρια οὐκ ἐπιτίθενται.
αὐτορούσιν δὲ γέγενθεν ἐν τοῖς διηπλών θύσιοισι, σερφαῖσσαι τούς βελούς,
δῆπε τούτῳ φεγγίσμαν κρίνεται. κατηγορεύονταν δὲ αὐτοὺς θύσοντες,
δικτύμοντο Καὶ διοδώσεις· προσείρηκε μηδὲ ὁ δικτύμων· δὲ μέτρον δὲ
διδόμετο Θεοῖς παραγνωστούτῳ πόλιον ὡραῖον φαστον διοί κατηγορεῖσθαι
τον μηδὲ φεγγίσμαν κρίνεται τὸ φαριστήρα. νόμου δὲ κελλίσητο οὐκ
ωφέτεον εἰς τὸν δημόνον θύσιοισι κακάρεσιν, πορί εἰς τὴν βουλὴν δημιου-
ρεῖται, πὸν αὐτορούσιν τοῦτον τὸν νόμον μαρτυρούσθεντον ἐπιτυ-
κεῖν τίνι γνώμονι. Νεύτερον δὲ τὸν εναντίον ἐπένθη τοῦ νόμου, τοῦ κελλί-
ου πη, μη ποιησανθέντος τούτῳ βουλεῖν ταῖς τεκμήριοις, μη εἰτείν διατελεῖ. εἰ
δὲ αὐτοῖς εἰς τοῦτον οὐδὲ τὸ δωμάτιον συγκεχρήτηται. ποτέτον μη
οὐδὲ εἰς τὸ περιγγαῖον τούτῳ νόμοις παρέχονται, παρέχονται δὲ γέγονται
φεγγίσματον, δύο, τὸν τῆς ἐπιφρίσεως, καὶ τὸν τῷ οὐρανῷ σταυρῷ ποδίου,
καὶ φαστον, τὸν αὐτορούσιν καὶ ἀμφοτέρες αἴπειρον εἰδον. καὶ δὲ παρεν-
δωμα, καὶ γέγοντο πατέσθαι οὐρανῷ τῷ πόλει.

ΕΤΕΡΑ ΤΠΟΘΕΣΙΣ.

Ιδίσοεις παρά άθημασις τοποποργον αρχαιός εώς αἱ μέτα, καὶ πρωτεῖ αἱ δὲ, χειροτονήταις αἱ δὲ αἰρεταῖς καὶ κληροτονήταις, αἱ καὶ κληρονύμους, εώς αἱ τέλη διαγενέσθαι. Χειροτονήται δὲ, αἱ καὶ χειροτονίας τὸ δικέναιον γενομέναις, εώς αἱ τέλη στρατιωτῶν αἰρεταῖς.